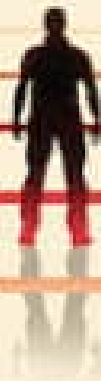

Türk Edebiyatı / Öykü

GÜNEŞ HIRSIZLARI

DOĞU YÜCEL

DK

Türk Edebiyatı/Öykü

GÜNEŞ HIRSIZLARI DOĞU YÜCEL

DK

GÜNEŞ HIRSIZLARI

Yazan: Doğu Yücel

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya

tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Dijital yayın tarihi: Şubat 2015 / ISBN 978-605-09-2455-8

Kapak tasarımı: Mazhar Bilgiç

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr /
satis@dogankitap.com.tr

Güneş Hırsızları

Doğru Yücel

Beni öykülerle büyüten anneme...

“İnsanoğlunun bildiklerinin dışında beşinci bir boyut daha vardır. Uzay kadar geniş ve sonsuzluk kadar zamansız bir boyuttur bu. Işıkla gölgenin, bilimle batıl inançların kesişme noktasıdır. İnsanın korkularının dipsiz kuyusuyla, bilgisinin zirvesinin arasında bulunur. Hayal gücünün hüküm sürdüğü bir boyut... Ve şu şekilde anılan bir bölgedir: Alacakaranlık Kuşağı...”

Rod Serling
(1959 yapımı “Twilight Zone / Alacakaranlık Kuşağı” dizisinin
açılışından)

“Göreceksiniz ya, ben dünyadan ziyade kafamın içinde yaşayan bir insanım... Hakiki hayatım benim için can sıkıcı bir rüyadan başka bir şey değildir...”

Sabahattin Ali (*Kürk Mantolu Madonna*’dan)

“Aksi kanıtlanıncaya kadar her şeye inanırım. Yani, perilere, mitlere ve ejderhalara inanıyorum. Hepsi zihninizde var olsalar bile mevcutturlar. Kim rüyaların ve kâbusların şu anda burada olanlar kadar gerçek olmadığını söyleyebilir ki?”

John Lennon

Rüya Tarifleri

Olağanüstü yeteneğimi keşfettiğimde on yedi yaşındaydım.

Hemen aklınıza filmlerdeki veya çizgi romanlardaki metafizik güçler, paranormal yetiler, şimşekli, alevli numaralar falan gelmesin. Gerçek dünyada yaşıyoruz, burada işler farklı yürüyor. “Farklı” derken gerçek dünyadaki gerçeküstülüklerin daha az eğlenceli olduğu gibi küçümseyici bir ima yaptığım düşünülmesin. Hatta tam tersine; detayların arasına saklanan, herkesin gözüne çarpmayan bu sürprizlerin en uçuk film, roman veya çizgi romandaki olaylara birçok açıdan üstün geldiğini söyleyebilirim. Şahsen, sahip olduğumu fark ettiğimden beri geliştirdiğim yeteneğimin en az süper kahramanların güçleri kadar havalı olduğunu düşünüyorum. Eminim, eğer gerçekten var olsalardı, taytlı kahramanlardan bazıları beni ölesiye kıskanırlardı. Öyküm bittiğinde, sizin de yeteneğimi kıskanacağınızı umuyorum, çünkü doğaüstü güçlerimizle aramızdaki ölü ilişki ancak ve ancak kıskançlık duygusuyla dirilebilir.

İzin verirseniz, neden böyle düşündüğümü anlatmak isterim. Doğaüstü güçlerimiz olabileceği fikri çocukken aklımıza yerleşir. O küçücük beynimizle kendimize biçtiğimiz doğaüstü güçlerin haddi hesabı yoktur. Gözlerimizi kısıp bakarsak duvarların ötesini görebileceğimizi, parmak uçlarımızı şakaklarımıza dayarsak karşımızdakinin düşüncelerini okuyabildiğimizi sanırız. Uçmak bir pelerine bakar, zamanı durdurmak ise işaretparmaklarımızı bir araya getirmemize. Bir sürü olağanüstü güç vardır. En azından birinden biri bir gün bize isabet eder diye olasılık hesapları yaparız. Sadece çocukluğumuzda hissettiğimiz o sınırsız mutluluğu da büyük ölçüde bu olasılığa borçluyuzdur. Daha sonra büyürüz, sözüm ona akıllanırız ve o olasılığı eski bir sevgili gibi bir kenara atarız. Onun artık bizim için hiçbir anlamı kalmadığını düşünürüz. Oysa eski sevgililer saatli bomba gibidir. Ne zaman nerede patlayacakları belli olmaz. Hiç beklemediğimiz bir anda onu biriyle birlikte görürüz ya da nişanlandığını, evlendiğini falan duyarız ve birdenbire kalbimiz yeniden, bir süreliğine de olsa onun için atar. Kıskançlıktır kalbimizin ritmini hızlandıran. İşte ben de bu yüzden eski sevgiliniz olan doğaüstü güç olasılığını tekrar hatırlatmak

için sizi kıskandıracam, çünkü ancak kıskanırsanız doğüstü gücünüzü ortaya çıkarmak için harekete geçebilirsiniz.

Tahmin edersiniz ki, olağanüstü yeteneklerin fark edilmesi hiç ama hiç kolay olmuyor. Bir çocuğun müziğe, matematiğe veya spora yatkın olduğunu anlamak kolaydır, rüyaları biçimlendirebileceğini anlamak ise neredeyse imkânsız. Fakat bir tatlı kaşığı rastlantı, bir çay bardağı üzüntü ve bir çorba kaşığı hasetle ortaya çıkarılmayacak gizli yetenek yoktur. Bu malzemeler de o dönem hayatımda fazlasıyla vardı.

Annemle babam boşanalı hemen hemen bir sene olmuştu. Babamla birlikte yaşıyordum. Onunla kalmayı ben tercih etmişim, o yüzden şikâyetçi değildim ama yine de benim gibi kırılğan bir kız çocuğu için ideal bir ev atmosferi olduğu söylenemezdi. Hazırlıksız yakalandığım bu ayrılık süreci birçok açıdan hayatımı etkiledi. Dersler genel ortalamamı düşürmek konusunda birbirleriyle yarışıyorlardı. Üniversite sınavı da tüm sinsiliğiyle bu yarış en önden izliyor, üzerimdeki baskıyı artırıyordu. Ev ve okul kötü giderken, özel hayatın da onlara eşlik etmemesi düşünülemezdi. Erkek arkadaşım şahane bir zamanlamayla kapıyı göstermişti bana.

“Anlaşamıyoruz, sen hayal âleminde yaşıyorsun, benimse ideallerim var.” Son defa gözlerimin içine bakarak söylediği cümle buydu. Hayal âleminde yaşadığım bir ölçüde doğrudu. Geleceğe dair hayallerimden, gördüğüm rüyalardan, okuduğum kitaplardan bahsetmeyi severdim ve bunların bazen onu sıktığını hissediyordum. Levent, bu tip öykülerle ilgilenecek biri değildi. Fakat bunların zıttı olarak gösterdiği “idealler” derken neyi kastettiğini anlamamıştım. İdealist denince akla gelebilecek son insandı o. İnternetin komik video izlemek için yaratıldığını düşünen birinden söz ediyorum; anlamışsınızdır.

Ayrılığımızın ertesi günü, “ideal”den neyi kastettiğini, teneffüste onu okulun en güzel kıızıyla öpüşürken yakaladığımda anladım. İdeal derken “ideal kız”ı kastediyormuş meğer. Melisa, daha bu yaşta popüler bir gençlik dizisinde rol kapmış, güzelliğiyle sadece okulumuzda değil, tüm ülkede az çok konuşulan bir kızdı. Okulun en az yarısı (yani erkeklerin tamamı) ona âşıktı ve onun için “resmen ideal kız abi ya” dendiğini birkaç kere duymuştum. O an onu deli gibi kıskansam da, bu yoruma karşı çıkmam mümkün değildi. Manken annesi ve eski milli sporcu babasının genleri sayesinde dört dörtlük bir fiziği olan, üstüne üstlük entelektüel zekâya sahip, tüm bu artlarına rağmen şımarıklık yapmayan bir kızdı. Erkek arkadaşımı çalmasaydı, en iyi arkadaşım olabilirdi.

“İdeal kız”la aldatılmak beni teselli edebilir; içine düştüğüm bunalım denizinin alçalmasına, en azından boy vermeme sebep olabilirdi. Fakat tam tersi oldu. Derinlik, boyumu geçmekle kalmadı, o karanlık deniz çılgın girdaplarla ve keşfedilmemiş canavarlarla dolmaya başladı. “İdeal kız” değildim, hiçbir zaman Melisa kadar güzel olamayacaktım. Dahası hayal âleminde yaşıyordum, bu yüzden bundan sonra hiç sevgilim olmayacaktı, bir daha hiç âşık olamayacaktım! Dedim ya, on yedi yaşındaydım ve her on yedi yaşındaki terk edilmiş kız gibi mantıklı düşünemiyordum.

O günlerde yemekten içmekten kesildim. Babam hem durumumdan endişe duyuyor, hem de yardımım olmadan tek başına yaptığı yemeklerin ziyan olduğunu düşündüğünden içten içe bana kızıyordu. Onun mutfakta geçirdiği saatlerin hatırına birkaç lokma yemeye çalışıyordum ama yine de annemi taklit ederek, “Tabağına hiç dokunmamışsın kızım” demesine engel olamıyordum.

Sadece iştahım değil, rüyalarım da kesilmişti. Oysa o günlerde en çok rüya görmeye ihtiyacım vardı. Rüyalarla oldum olası herkesten daha farklı, tutkulu bir ilişkim olmuştur. Rüya âlemi de aşkıma karşılık vermiş, zor günlerimde imdadıma yetişmekten geri kalmamıştı. Zatürreeden kaybettüğümüz kedimiz Gonzo için aralıksız ağladığım günlerde fark etmiştim rüya âleminin benim için teselli armağanları hazırladığını. Zihnimi açan rüyanın tam olarak nasıl olduğunu hatırlamıyorum. Sadece rüyamda Gonzo’yu gördüğüm aklımda kalmış. Bu benim için yeterliydi. Rüyalarımda Gonzo’yu görebileceğimi bilmek benim için yeni bir dünyanın kapısını aralamıştı: Gonzo, toprağın altında cansız yatıyor olabilirdi ama benim için varlığı sona ermemişti. Annemle babam boşandıklarında da benzeri bir durum yaşanmıştı. Annemden ayrı düştüğüme çok üzülmeyle birlikte, özlem duyduğumda onu rüyamda görebileceğimi biliyordum. O dönemi bir nebze kolay atlatabildiysem, sebebi bu çocuksu keşfin ta kendisidir.

Fakat şimdi, kendime ait o özel yerle arama ne olduğunu anlayamadığım bir engel girmişti. Ne kadar arzu etsem de, bu konuda ne kadar uzmanlaşmış olsam da, rüya göremiyordum. Tek istediğim, beni çok üzen Levent’i rüyamda görmek, rüyanın kurgusu izin verirse, tekrar onun elini tutabilmektir. Rüyanın öyküsünü önceden belirleyemesem de Levent’i rüyamda görmeyi başarabilirdim. Onun bir fotoğrafına bakıp uykuya dalmam yeterli olurdu. Fakat olmuyordu, ne yapsam, ne etsem, değil Levent’li bir rüya, dağınık, düzenli, önemli, önemsiz, capcanlı veya soluk

en ufak bir rüya bile göremiyordum. Rüya görememek, yemek yiyememekten bile daha büyük bir problem haline gelmişti. Sürekli yorgun hissettiğimden derslerde uyuklamaktan kendimi alamıyordum, arkadaşlarımla çekiştirmesiyle sinemaya gittiğimizde de genelde gözlerim kapanıveriyordu. Fakat bu şekerlemelerde bile rüya âlemine adım atamıyordum. Sanki gözümü her kapattığımda ölüyor, sonra da diriliyordum, arada da kocaman ve anlamsız bir hiçlik vardı.

Babam da ne yapacağını bilemez haldeydi, aşk acısı çeken ergen bir kızla aynı çatı altında yaşıyor ve baba olmanın püf noktalarını anlatan hiçbir kitapta aşk acısı çeken kızına nasıl yardım edebileceğine dair bir öneri bulamıyordu. Yine de bunun için kafa yorduğunu biliyordum. Yurtdışında yaşamaya başlayan annemi birkaç defa aradığına, ondan tavsiye aldığına kulak misafiri olmuşum. Sonra da yanıma gelip, annemden duyduklarını ezberden aktarmıştı bana. Ne yalan söyleyeyim, söylediği cümlelerden ziyade bu çabası beni biraz olsun mutlu etmişti.

Depresyonda ikinci haftam sona ermek üzereyken, günlerdir ihmal ettiğim babamın gönlünü almak üzere mutfağa girdim. Yemek hazırlıyordu. Ama görmeliydiniz, yardımcı pilotu olmadan bir yarış otomobili kullanıyor gibiydi. E ne de olsa, annem gittiğinden beri yemekleri birlikte hazırlıyorduk. Şimdiyse benim eksikliğimi çekiyordu. Salata için soğan doğruyordu mutfağa girdimde. Gözleri yaşarmıştı. “Bana bırak” dedim ve bıçağı elinden aldım. Her zamanki kinayeli tarzıyla, “Dikkat et ağlatıyor” dedi. Sonra da ekledi: “Gerçi o kadar ağladın ki, göz pınarların kurumuştur artık.”

Günler sonra beni güldürmeyi başardı.

Sonra daha iyisini yaptı. Buzluktan çıkardığı hazır şnitzelleri gördüğümde pilavın yanında şnitzel gibi klasik bir dul erkek evi yemeği hazırlamak üzere olduğunu düşünmüştüm. Ama beni yanında görünce şnitzelleri kaldırıp, yemek hazırlama ritüelimizi uzatmak amacıyla buzluktaki tavuğu çıkardı. En sevdiğimiz yemeklerden biri olan kremalı mantarlı tavuk için kolları sıvayacağımızı o anda anladım. Söylemesine bile gerek kalmadan, buzdolabındaki mantarları çıkardım. O sırada babam tavuğu kuşbaşı doğramaya başlamıştı. Ben de mantarları silip küçük küçük kesmeye başladım. Mantarları bitirdiğimde, babam tavuğu halletmiş, tavayı ocağa koymuştu. Zeytinyağını dökmek bana, ocağı ateşlemek babama kaldı. Salata için doğradığı soğanları tavaya ben serptim, bir diş sarımsağı ise babam ekledi. Operasyon, usta bir cerrah ve kadim hemşiresinin mükemmel

senkronizasyonu ile devam ediyordu. Eski ritmimizi hemen bulmuştuk. Tavuk ve mantarlar pişerken cerrah boş durmak istemedi, dolaptan mercimek çıkardı. “Önden bir çorba yakışır” dedi. “Baba çok olmayacak mı?” dedim. “Az bile. Haftalardır yemiyorsun” dedi. Aslında yiyip yiyemeyeceğimden henüz emin değildim ama mutfaktaki kokuların iştahımı kabarttığını hissediyordum. Çorbayı onayladığımı göstermek için dolabın kapağını açıp düdüklü tencereyi çıkardım. Hemen sonra havuç doğramaya başladım. Biz ne kadar uyumluysak yemekler de kendi içlerinde bir senkron yakalamıştı. Düdüklü tencere öttüğünde tavadaki tavuğun suyu çekilmişti. Çorba kaynadığında tavuk kıvamını bulmuştu. Dünden kalan mısırlı pilav ısındığında tavuğa kremayı eklemenin zamanı gelmişti. Ben çorbamızı tabaklara koyarken, babam son olarak maydanoz ve ısırgan otu koyup tavuğu biraz daha pişirdi. 45 dakikalık ameliyatın sonunda hastanın hayatını kurtaran doktor ile hemşirenin gururuyla yemek masasına oturduk.

Vişne sularımızı şarap edasıyla tokuşturduktan sonra yaptığımız her şeyden yedim, tabağımı sildim süpürdüm. Haftalar süren orucun acısını fazlasıyla çıkartmıştım.

Yemeğimiz bittikten sonra kapımız çalındı, meğer kaşla göz arasında dondurmali kazandibi ismarlamış babam, onlar geldi. “Baba doldum taşım” desem de yorgunluk kahvemizle birlikte kazandibini de sildim süpürdüm. Yemekten sonra, bulaşıkları birlikte yıkarken babam birkaç saat öncesinden çok daha mutlu görünüyordu, ben ise birkaç saat öncesine göre çok daha kilolu! Karnım davul gibi şişmiş, uyku ağırlığı çökmüştü...

O gece sadece haftalar sonra ilk yemeğimi yemedim, aynı zamanda ilk rüyamı da gördüm. Hem de ne rüya!

Şehir manzaralı bir orman kenarında Levent’le karşı karşıya oturuyorduk. Hemen yanımızda iki ağacın arasına bağlanmış hamakta annem yatıyordu, kafasının üzerine güneş ışığından korunmak için bir kitap koymuştu: *Şeker Portakalı*. Babam da çimenlerin üzerine oturmuş ceketindeki söküşü iğne iplikle dikmeye çalışıyordu. Tam Levent’le el ele tutuştuğumda birdenbire hava karardı. Sonra uzaktan korkutucu bir ses duyuldu, bu sesle birlikte Levent elimi bıraktı, şehre doğru koştu. Çaresiz babama baktım; o da ceketini fırlatıp ormanın içine doğru koştu. Hamaktaki annemi uyandırmak için kafasındaki *Şeker Portakalı*’nı kaldırdım, kitabın altından başka bir kitap çıktı: *Dünyaya Orman Denir*. Onu kaldırdıktan sonra hamakta yatanın Melisa olduğunu fark ettim. “Sen de nereden çıktın?” dedim. “Ben ideal kızım, her yerden çıkabilirim” dedi. Gözlerimi kısarak baktım ona. Hemen

cebinden ayna çıkardı, “Sense ideal olmayan kızsın” diyerek aynayı bana tuttu. Gözlerim Japonlar gibi çekik olmuştu ama enteresan bir şekilde bu imaj bana çok yakışmıştı! İdeal kız bana gıcık oldu. O sırada bir zil sesi duydum, “Cümlelerinizi bitirip sınav kâğıtlarınızı uzatın” dedi tarih öğretmeni. İdeal kız sınav kâğıdını uçak yaparak öğretmene doğru fırlattı. Bu hamleye karşı yapabileceğim tek bir şey vardı: Babamın bıraktığı iğne iplikle sınav kâğıdını uçurtma yapıp koşturmayla başladım. Öğretmen, “Aferin” diyerek şampanya patlattı. Şişenin mantarı ideal kızın alnına isabet edince hamakta kendi etrafında iki defa dönerek yere kapaklandı. Sınav kâğıdından yaptığım uçurtma bir süre sonra ayaklarımı yerden kesti ve uçmaya başladı. O sırada telefonumun alarmıyla uyandım.

Rüya görmeyeli epey olmuştu. Bu kadar karman çorman bir rüyayla kaldığım yerden devam etmek beni biraz şaşırttı. Bir yandan mutlu da etti. Yine eskiden olduğu gibi rüyalarım imdadıma koşmuş, hayatımı tamir etmemde bana yardımcı olmuşlardı. Sabah uyandığımda Levent meselesini eskisi kadar kafaya takmıyordum. Biliyordum ki, rüyamda olduğu gibi zor bir duruma düştüğümde beni oracıkta bırakacak bir korkaktı o. İdeal kız da umurumda değildi, tarih sınavıyla ilgili endişelerim de kaybolmuştu. Zor zamanlarımda sığındığım rüya âlemi yine beni can çekiştirdiğim bunalım denizinden kurtarmayı başarmıştı. Fakat bu rüya tecrübemle ilgili henüz aydınlatamadığım başka bir nokta vardı.

Orayı aydınlattığımda olağanüstü yeteneğimi keşfedeceğimi henüz bilmiyordum.

Son iki haftalık süreci düşündüm. Babamın gözünü boyamak için ağzıma attığım birkaç lokma dışında günlerce yemek yememiştim. Rüyalarım da iştahımla birlikte kapanmıştı. Önceleri, içine düştüğüm depresyondan dolayı rüya göremediğimi düşünüyordum ama şimdi buna kişisel açlık grevimin sebep olduğu sonucuna vardım. Rüyalar ile bağırsak hareketleri arasında bir ilişki olmalıydı. Gerçi bu yeni bir fikir değildi. Fakat rüyaların tamamen bağırsak hareketleriyle doğduğunu söylemek yepyeni bir iddiaydı. Daha da ileri gittim, yediklerimiz ile gördüklerimiz arasında direkt bir bağlantı olduğu üzerine düşünmeye başladım. O gece yiyip içtiklerimin dökümünü çıkardım. Karmakarışık bir listeydi bu: Mercimek, mantar, tavuk, tereyağı, mısır, pirinç, soğan, maydanoz, havuç, sarmısak, vişne suyu, süt, şeker, nişasta, Türk kahvesi... Sonra da gece boyu gördüğüm o deli işi rüya. Birdenbire, tamamen içgüdüsel bir sezgiyle o gün yediğim yemeklerle rüyada olup bitenleri eşleştirmeye başladım.

Bu basit bir eşleştirme değildi. Yemekte kullandığımız malzemelerin renkleri, tatları, tuz ve baharat oranları, sebze veya et oluşları, kalorileri, yağ miktarları, sindirilme özellikleri ve tüm bunların birbirleriyle bağlantıları üzerine kafa patlattım. Bazı sonuçlara ulaştım. O sırada hiç aklımda olmayan annemi rüyaya davet eden tavuktu, babama rol veren ise çorbaydı. Melisa'yı rüyaya maydanoz edense olsa olsa maydanoz olabilirdi! Tamamen içimdeki sese kulak vererek bir sonuca varıyordum. Havuç olmasa bence Levent'i görmezdim mesela. Tüm bu çıkarımlar için hiçbir mantıklı dayanağım yoktu. Sonuçta tek bir deney tezimi ispatlamak ve bu metodun işleyişini anlayabilmek için yeterli değildi.

Bir defter aldım, üzerine "Rüya Tarifleri" yazdım ve o günden sonra yediklerimi, içtiklerimi ve gece gördüğüm rüyaları not etmeye başladım. Saat kaçta nerede ne yemiş, ne içmişim ve ondan sonra nasıl bir rüya görmüştüm, hepsini en ince detayına kadar kaydetmeye devam ettim. Bağlantılar her deneyle birlikte biraz daha netlik kazanıyordu. Fakat diğer yandan kombinasyonlar o kadar çoktu ki, bir ara vardığım sonuçların arasında kaybolacağımı hissettim.

Araştırmamın ikinci senesinde belli başlı yemeklerin nasıl rüyalara yol açacağını bazı çerçevelerle daraltmayı başarmıştım. Fakat yine de herhangi bir yemek sırasında içilen herhangi bir içecek bile sonucu tamamen değiştirebiliyordu. Sofradan kalktıktan sonra çiğnenen bir nane sakızı bile beklenen rüyanın gidişatını tam tersi bir noktaya çekebiliyordu. Bir öğrenci için akıl kârı bir meşgale değildi bu ama bir kere bulaşmışım ve kendimi alamıyordum "rüya tarifleri"nden. Bu artık hobiden çıkmış, hayatımın her anında benimle birlikte olan bir saplantı haline gelmişti. Arkadaşımın gündüz vakti ikram ettiği bir dondurmanın keyfini çıkarmaktansa, dondurmanın gece göreceğim rüyayı nasıl etkileyeceğini hesaplamaya çalışıyordum. Kaldırımda oturmuş simit yiyen bir sokak çocuğunu gördüğümde, o karede buluşan güzelliği ve kederi görmektense simitteki susamların bu çocuğun rüyalarını nasıl yönlendirebileceği üzerine kafa yoruyordum. Her saplantı gibi, bu da hayatımı altüst eden cinstendi. Defterlerimden birini görüp "Rüya tabirleri olacak onun doğrusu" diyerek beni tiye alan erkek arkadaşımın tek celsede ayrılmışım mesela. Hayatımın odağında ne aşk ne dersler vardı, tek önemli olan bana has tariflerdi.

Üniversite üçüncü sınıfa geldiğimde yediğim her yemeğin tarifi ile o gece gördüğüm rüyaların kaydını tuttuğum bir raf dolusu "Rüya Tarifleri"

defterim olmuştı. Besin gruplarına göre bazı şablonlar ve temel prensipler çok net olarak çıkmaya başlamıştı. Sebzeler rüyalara duygu katıyordu. Eti de küçümsememek gerekiyordu ama, kaliteli bir et, tanıdık insanları rüyaya getiriyordu. Tatlılar, sanıldığıının aksine kâbuslar için ana malzemeydi, fakat doğru malzemelerle bir araya geldiğinde bireyi belli bir konuda silkeleyip uyandıracak güçlü kâbuslara yol açıyordu. Sıvılar rüyanın hava durumunu şekillendiriyordu. Sabahın köründe içtiğimiz bir içecek, gece gördüğümüz rüyanın atmosferini belirleyebiliyordu.

Üniversiteden mezun olduğumda yediğim yemeklerle görmek istediğim rüyayı kesin hatlarla oluşturabiliyordum. Olağanüstü yeteneğimi keşfetmiş, geliştirmiş ve istediğim sonuçlara ulaşabileceğim noktaya getirmeyi başarmıştım. Rüyalarımı mutfakta biçimlendirebiliyor, gündüz ne yaşarsam yaşayayım, gece zamanı gerçek hayattan ayırt edemeyeceğim kadar güçlü ve gerçekçi rüyalar görebiliyordum.

Güzel rüyalarla birlikte hayatıma renk gelmişti. Bir yandan da yıllarca biriktirdiğim yemek tarifleriyle çok iyi bir aşçı olmuştum. Bir restoran açtım, adını “Rüya Tarifleri” koydum. Birkaç sadık müşteri sayesinde restoran kendi yağında kavruluyordu ama yine de bu kadar emek sarf etmeye değer olup olmadığını sorguluyordum. O sırada restoranın müşterilerinden Erdal isimli bir öğretim görevlisiyle flörtleşmeye başladık. Erdal benim tersime iyi bir müzik dinleyicisiydi, restoranda çalan şarkıları o ayarladı. Bedava DJ’liği karşılığında bir yemek ısmarladım ona. Çakırkeyif olduğumuz o gece ona süper gücümünden söz ettim. İlk defa bu konuda birine açılıyordum. En başta benimle dalga geçeceğinden korkmuştum ama büyük olasılıkla beni tavlamaaya çalıştığından bu sıra dışı metodumla çok ilgilendi ya da beni kırmamak için rol yaptı. Her iki olasılık da kulağıma güzel geliyordu.

Onu biraz daha yakından tanıdıktan sonra, o gün gerçekten “rüya tarifleri”mle ilgilendiğini anladım. Bir gün, hazırlıklı geldi ve nasıl bir rüya istediğini anlattı bana. Hiç unutmam. Şarkı çalarken, ellerimi kırılğan bir objeyi tutar gibi narince tutarak anlattı rüyasını. Bu hem bir rüyaydı, hem de bir nevi çıkma teklifiydi çünkü ana hatlarıyla çizdiği romantik rüyasında beni görmek istiyordu. Ben sessizce ona bakarken fonda Leonard Cohen’in “Lover Lover Lover”ı çalmaya başladı. Erdal’ın şarkı listesine koyduğu şarkılardan. Daha sonra politik bir şarkı olduğunu öğrenecektim bu şarkının ama nakaratı oldukça romantikti. Şarkıcı sürekli “Sevgili” diye tekrarlayıp,

sonunda “Dön bana” diyordu. Erdal birdenbire şarkının nakaratına eşlik etmeye başladı. “Lover lover lover lover lover lover...” Erdal bir kere fazla “Lover” deyip nakaratı bozdu. “Hep ya eksik ya fazla söylüyorum” deyip güldü. Çok güzel gülüyordu. Peşinden gitmeye değer bir gülüştü. Ama aşkta ilerlemeden önce, bu deneyi onun üzerinde denememiz gerekiyordu. Biraz düşündüm ve onun için mutfaktaki hünerimi konuşturdum. İstedığı gibi bir rüya için defterlerimi karıştırdım ve bir tarif çıkardım. Sipariş ettiği rüya bir dağın zirvesinde geçiyordu, böyle bir rüya için en doğru yemeğin kuşkonmaz olduğuna karar verdim. Yanına koyacağım arapsaçı ise ambiyansa katkıda bulunacaktı. Ana malzemeler dışında kullanacağım tereyağından tuza, bir kaşık yoğurttan sıkığım limona kadar her biri çok önemliydi. İlk defa benim dışımda biri, bu deneyde kobay olacaktı, o yüzden tarifi her detayı üzerinde çok düşündüm, malzemeleri doğru tarttım, sonra da kuşkonmazı özenle hazırladım. Hesaplarıma göre yatmadan önce bir yudum su içerse hayal ettiği rüyayı görebilecekti.

Ertesi sabah beni büyük bir coşkuyla aradı. İlk sözü şu oldu:

“Bu bir mucize!”

Tam istediği gibi bir rüya görmüştü. “Rüya gibi de değildi, rüyalar hemen dağılır, bu adeta gerçek hayatta yaşamışım gibiydi, bir daha unutabileceğimi sanmıyorum” diye anlatmaya devam etmişti ilk gastro-rüya tecrübesini.

O güzel rüyanın da etkisiyle Erdal’la ilişkimiz başladı. Muhasebeye ve mekân işletmeciliğine kafası çalışıyordu. Yeteneğimi işin bir parçası haline getirmek istedi. Benim de hoşuma gitti bu fikir. Önce birkaç sadık müşterimizle başladık. Yanlarına oturuyor, onları biraz yakından tanıyordum ve sonra nasıl bir rüya istediklerini soruyordum. “Hayır, hayır, yemek değil, rüya...” diye kaç defa tekrarladım bilmiyorum. Önceleri biraz tuhaf karşıladılar tabii. Ama sonra birkaç deneme başarıyla neticelenince ağızdan ağıza yayıldı şöhretim. İnsanlar mönüyü bırakıp rüya siparişi vermeye başladılar.

Her gece beş şanslı kişi için ancak yemek hazırlayabiliyordum. Bu ekstra hizmet için fiyatlarda en ufak bir artışa gitmemiştik. Fakat restoran bu şöhretimizden dolayı tıka basa doluyordu ve müşterilerden aldığımız bahşiş neredeyse beş misli artmıştı. Erdal, zafer sarhoşu olduğumuz bir gün bana evlenme teklif etti. Düğünümüzü restoranımızda yaptık. Evliliğimizden sonra işlerimiz daha da açıldı.

İnsanların hayallerinin birbirine ne kadar yakın olduğuna tanıklık ediyordum her akşam. En çok talep gören rüya konusu aşktı. Sevgilileri,

eşleri veya platonikleriyle romantik veya erotik bir rüya görmek için can atıyordu herkes. Zengin olma hayali sıradaydı. Manzaralı büyük bir ev ve şık bir arabaları olsun istiyorlardı. Bu tip basit rüyaları biçimlendirmem o kadar kolaydı ki. Fakat daha zorları da vardı. Zamanda yolculuk etmek istiyorlardı mesela. Ya da farklı bir gezegene gitmek... Bunlar için zengin hayal gücü gerekiyordu, eğer buna sahip olmadıklarını fark edersem malzemeleri daha bol koyuyordum ve içlerindeki hayalperesti canlandıracak bir tarif geliştiriyordum. Her karaktere göre rüyanın tarifi değişiyordu.

Sadece yemek yaptığım düşünülmesin, yemeği yaparken o rüyanın duygusunu yaşamam gerekiyordu. Öbür türlü başarıya ulaşamıyordum. Bu yüzden ölen yakınlarıyla bir araya gelmek isteyenler beni çok zorluyordu. Bir akşam beş kişi de bu eksende bir rüya isterse o akşam yorgun düşüyordum. Yine de gururla söyleyebilirim ki, başarı oranım yüzde yüze yakındı.

Şöhretimiz zamanla şehre, sonra da tüm ülkeye yayıldı. Birkaç gazete haberi yeterli olmuştu bunun için. Bir gazete bana “Rüya Aşçısı” adını takmış, “Elinin hamuruyla rüyaları yoğuruyor” diye yazmıştı. Bir başka köşe yazarı, “Rüyalar, hayatınızın büyük kısmını kapsasa da onlar üzerinde en ufak söz hakkınız yoktur. Şimdi bu değişiyor! Genç bir aşçı rüyaların şifresini çözdü, yaptığı yemeklerle istediğiniz rüyaya ışınıyor sizi. Rüya Aşçısı’nın rüyaları da, yemekleri de benzersiz...” yorumunu yapmıştı.

Tabii bize ateş püskürenler de vardı. Ünlü bir gurme yemeklerimizi beğenmediğini, rüya biçimlendirmenin de şarlatanlıktan ibaret olduğunu yazmıştı. Bir psikolog, “Güya Rüya Aşçısı” başlıklı yazısında “Ev kadınının biri çıkmış, aşçılık kursundan öğrendiği basit yemekleri kakalamak için böyle bir hurafe uydurmuş, herkes de peşinden gidiyor. Bu, en başta insanın bilinçaltına hakarettir” diye yazmıştı. Oysa benim bulduğum bu yöntem tam tersine bilinçaltını yüceltiyordu. Gelişen teknolojiyle birlikte bilinçaltılarının kapılarını kapatan, iş hayatlarındaki yorgunluktan veya yeni moda diyetler yüzünden her zamankinden az rüya gören ve her zamankinden daha çok rüyalarını unutan insanların bilinçaltılarındaki çarkları yağlıyor, rüya fabrikasının yeniden çalışmasını sağlıyordum.

Üstelik bağırsak hareketlerinin rüya görmeyi etkilemesinin bilimsel bir dayanağı vardı. Çoğu insan uykunun REM evresinde bağırsakları çalışmaya devam ettiği için rüya görür. Bağırsak denince akla önce kalın bağırsak

geliyor, yaklaşık 2 metre uzunluğunda, bagaja atılmış bir hortum gibi karnınızı kuşatan o boğum boğum organ. Diğeri ise 5-6 metre uzunluğunda, dolanmış bir misina gibi karın boşluğunuzu dolduran ince bağırsak. İkisi toplamda 7-8 metre ediyor. Yani boyunuzun neredeyse beş katı uzunluğunda bir düzenek içinizde hiç durmadan çalışıyor. Dahası beyinle bağlantısı kopsa bile çalışmaya devam ediyor. Zaten kendi başına çalışabilmesinden ve insan vücudunda beyinden sonra en çok nörona sahip sistem olmasından dolayı bazı bilim insanları sindirim sistemine ikinci beyin diyor. Bu doğruysa karnımızda taşıdığımız bu alternatif beynin yalnızca sindirimden sorumlu olduğunu nasıl iddia edebiliriz? Burada olup bitenlerle zihindeki görsel faaliyet arasında bir bağ olamaz mı? Bunu defalarca, yüzlerce farklı insan üzerinde ispat etmiş olmak insanlarla paylaştığım sıra dışı yeteneğimi aklamam için neden yeterli olmuyor? Verdiğim gazete röportajlarında bu ve benzer sorularımı bana karşı karalama kampanyaları düzenleyenlere karşı sürekli yönelttim. Sonuçta kimseyi kandırmıyordum. Ne astral seyahat yaptırdığımı iddia ediyordum, ne de rüyalar yoluyla şifa verdiğimi...

Yine de ikna edemedim insanları. Eleştirilerin dozu restoranın başarısıyla orantılı olarak arttı.

Rüya tabirleri yapan, bu tip kitaplarla köşeyi dönen bir sürü insan vardı. Astrologlar, tarotçular, müneccimler... Hiçbiri umurlarında değildi. Türk kahvesinin telvesinin fincanda bıraktığı izle gelecek okuyan falcılara kimse ses etmezken saldırgan bir üslup takınarak benimle uğraşıyorlardı. Ağızlarından düşürmüyorlardı Rüya Aşçısı'nı. Palavracının tekiydim, düzenbazdım. "Bir tarafı açık kalıp rüya görenler dışında kimsenin bu üçkâğıtçıya inandığı yok.", "Rüya vaatleriyle köşeyi dönen aşçı..." Neler neler yazdılar. Erdal beni teselli etmeye çalışıyordu, "Rakip restoranların bir oyunu olabilir" diyordu. Bir süre ona inanıyor, başımı omzuna dayıyordum ama sonra kendi başıma kaldığımda yine hüzünleniyordum.

Yaptığım işin tamamen masum olduğunu bilsem de bir süre sonra bu tip eleştirilere katlanamadım. Yakın çevrem dışında bu yeteneğimi kullanmama kararı aldım. Birkaç defa yaptığım yemekler beklenen rüyayı oluşturmayınca (ki bence yatarken bir yudum su içmeyi unuttuklarından veya diğer ayrıntılara önem göstermediklerinden öyle olmuştu) yaşadığım hayal kırıklığı büyüdü. Daha sonra gerçekten de yaptığım şeyin belki de insanlara boş yere ümit vermek olduğunu düşündüm. Hepten bıraktım. O kadar yılmıştım ki, yıllarımı verdiğim metodu kendi üzerimde bile

denemekten vazgeçtim. Kostümünü çıkartıp atan bir süper kahraman gibi önlüğümü dolaba kaldırdım.

Bir süre sonra da unutuldu Rüya Aşçısı.

Restoranda işler kötüye gitmeye başladı. Yerime gelen aşçıları müşterilerimize bir türlü beğendiremedik. İşler kötüye giderken Erdal'la aramız açıldı. Aklım hep başka yerdeydi. Erdal'ın beni tekrar kazanmak için yaptığı her şey dalgın ruh halimden sekip duruyordu. Rüya Tarifleri'nin iflasıyla birlikte ilişkimiz de iflas etti. Çocuğunu kaybetmiş bir çift, misyonunu yitirmiş bir tarikat gibi dımdızlak ortada kalmıştık.

Erdal'la yollarımızı ayırmamız bu günlere denk düşer. Otuz dört yaşımdaydım boşandığımızda.

Onsuz hayatım Rüya Tarifleri'nin iflas sürecinde olduğundan bile karanlık geçti. Olağanüstü yeteneğimi kaybetmem yetmezmiş gibi sevgilimi ve tek dostumu da kaybetmiştim. Hem doğaüstü gücümünden hem de aşkımdan olmuşum. Çocukken gördüğüm rüyalarındaki gibi dipsiz bir kuyunun içinde sürekli düşüyormuş gibi hissediyordum. Evin içinde volta atarken aşçı önlüğümle karşılaştığımda veya Erdal'ın bir fotoğrafıyla göz göze geldiğimde o sonsuz kuyunun kenarlarındaki dikenlere çarpıyordum ve düşüşüm hızlanıyordu. Hayatım hiç bitmeyen bir kâbusa dönüşmüştü.

Bu kâbusa nasıl katlanabilirdim bilmiyorum, diğer olağanüstü yeteneğimi keşfetmeseydim!

Olağanüstü yeteneklerle ilgili bir diğer yanılgı da bu. Herkeste en fazla bir tane olabilir miş gibi düşünülüyor. Bu da bence hayal gücüne bir nevi hakaret. Eğer öyle olsaydı, koskoca Superman uçamıyor olurdu. Malum, ilk birkaç sayısında Superman sadece hızlı koşmaktadır. Ne x-ray bakışıyla ısı saçabiliyor ne üfleyerek dondurabiliyordur. Hızlı koşan bir Herkül'den farksızdır. Sonra eklediler uçmayı muçmayı.

Yalnız şu doğru: İkinci olağanüstü yeteneği keşfetmek ilkinden de zor. Ama imkânsız değil! Bir tatlı kaşığı rastlantı, bir çay bardağı üzüntü ve bir çorba kaşığı hasetle ortaya çıkarılmayacak gizli yetenek yok, ilk gizli yeteneğini büyük bir hayal kırıklığıyla kaybettikten sonra bile...

37 yaşıma bastığımda oluyor bunlar. İlk yeteneğimi keşfettikten 20 yıl sonrası.

Erdal'ı unuttuğumu sandığım bir sırada tesadüfen yolun karşı tarafında gördüm. Yanında bir kadın vardı. Birbirleriyle her an dudaktan öpüşecekmiş gibi konuşuyorlardı. Ayrılırken yanaktan öpüştüler ama gereğinden çok

daha uzun bir süre el ele tutuştular. Daha kötüsü gözlerinde aşkın yanıp söndüğünü gördüm. O anda yolun karşı tarafında bir kıskançlık rüzgârı esti, bana doğru hortum biçiminde geldi, beni içine aldı, yüreğimi, beynimi ve tabii ki bağırsaklarımı bir merdaneye soktu çıkardı. Lisede Levent’i ideal kızla yakaladığımdaki o berbat duyguyla sarıp sarmalanmışım yine. Eve nasıl vardım bilmiyorum. Halim kötü Türkçe pop videolarındaki gibiydi. Yatağa uzanıp, yastığa gömülerek ağlamalar. Salya sümük. Bilirsiniz. Ergenliğime geri dönmüştüm.

Kıskançlık krizim günlerce devam etti. Bir gece radyo dinleyerek uyukumun gelmesini beklerken bana içinde benim de olduğum rüyasını anlattığı gün fonda çalan şarkıyı sundu spiker: “Yalnız kalplere gelsin, Leonard Cohen’den ‘Lover Lover Lover.’ ” Önce içimden, “O politik bir şarkı bir kere” diye itiraz ettim ama sonra ucuz şarap eşliğinde şarkıya eşlik ettim boş evin içinde. Şarkı bittiğinde kararımı vermişim, çok geç olmuştu, akşam yemeğini de yemiştim ama yine de yeteneğimi kullanarak bu gece Erdal’ı gördüğüm bir rüyayla teselli bulacaktım. Hızlı bir yemek olmalıydı bu. O yüzden makarnada karar kıldım. Ama istediğim rüyada deniz vardı, zeytin ekledim. Domatesle çakıl taşlı bir kıyı şeridi yaratabileceğimi düşündüm, küp küp kestim domatesleri. Sonra kekik serptim. Yemeğin üzerinde bolca zeytinyağı gezdirdim.

Fakat bu tarif yeterli olmayacaktı. Birazdan yatıp uyuyacaktım sonuçta, hiç bu kadar geç denememiştim yeteneğimi. Belki de bu saatte hiç kalkışmamalıydım bu işe. Eğer başaramazsam, yaşadığım hayal kırıklığıyla bir daha hiç bulaşmayabilirdim rüyalara. Yine de, şarkının etkisiyle olsa gerek hislerimi takip ettim. Daha önce yapmadığım bir şey yaptım, biraz rahatlamak ve sindirimi hızlandırmak için rezene çayı demledim kendime. Rezenenin içine biraz da papatya ekledim, rüyaya bir çeşit enerji katsın diye, çiçekler bunu yapardı...

Yeteneğim hâlâ yerli yerindeymiş, rüyamda Erdal’la deniz kıyısında ydık. Bir gece vakti. Çakıl taşlı bir kumsal kenarı. Kekik iddialaşmamıza neden olacak, yıldızların altında denizde taş kaydıracak ve hangimizin daha çok kaydırıldığını tartışacaktık. Bu kadar. Daha fazlasını istemiyordum zaten. Sade bir rüya olsun, onu hatırlayayım yeterdi. Fakat beklenmedik bir şey oldu. Uyumadan önce dinlediğimden olsa gerek, “Lover Lover Lover”ı mırıldandım. Rüyanın içinde, o boş kumsalda Erdal’ın kulağına yedi kere “Sevgili...” diye tekrarlayıp “Dön bana” diye şarkıyı söyledim. Daha önce bir rüyada şarkı söylediğimi hiç hatırlamıyordum.

Ertesi sabah saatimin alarmıyla değil, Erdal'ın telefonuyla uyandım.

“Çok garip bir şey oldu. Rüyamda seni gördüm. Taş kaydırıyorduk ve bana şarkı söylüyordun. Şarkının ne olduğunu hatırlamıyorum ama şunu biliyorum; sensiz olmuyor.”

İşte diğer olağanüstü yeteneğimi de böyle keşfettim. Bunu keşfetmem için öncekinden de büyük dertler yaşamam, ciddi buhranlar atlatmam gerekmişti ama her şeye değmişti. Daha önce bağırsak hareketleriyle rüyaları biçimlendiren Rüya Aşçısı şimdi şarkılar yoluyla bir başkasına aynı rüyayı gördürtebileceğini, onunla iletişim kurabileceğini, hatta fısıldadığı şarkıyla karşısındakinin zihnini yönlendirebileceğini öğrenmişti. Bu müthiş bir şeydi. O taytlı, pelerinli süper kahramanlar böyle bir yeteneğe sahip olabilmek için tüm sükseli güçlerinden feragat ederlerdi bence.

Sonraki denemelerimde bu gücün ayrıntıları ortaya çıktı.

Rüyaların kalbine giden yol bağırsakların dolambaçlı kanallarından, gerçek hayata giden yol ise rüyalandaki şarkıların notalarından geçiyordu. Belki de atalarımız, müzik ruhun gıdasıdır derken bunu kastediyorlardı! Fakat sanıldığından çok daha karışık bir işti bu. Daha da kötüsü; rüya tarifleriyle uğraşırken, aşçılıktan az çok anlıyordum, müzik ise benim için yeni bir iş sahasıydı. Şarkıların tonu, türü, kullanılan vokal tipi, içerdiği enstrümanlar, şarkı sözleri... Her nota, her harf çok önemliydi.

Bu yüzden, müzik ve şarkıcılık konusunda acilen kendimi geliştirmem lazım. Leonard Cohen gibi pes tonlarda söylemek bir nebze kolay ama istediğim etkiyi yaratabilmek için diğer vokal tekniklerinin altından kalkmam gerekiyor. Şu an sadece ortalama bir karaokeci kadar iyiyim. En azından ikinci sınıf bir bar şarkıcısı olabilirim kontrolüm artar.

Yeni rüya metodunun püf noktalarını zamanla anlıyorum. Bir kere tanıdıklarda bu gücü daha etkili kullanabiliyorum. Rüyada ulaşmaya çalıştığım kişiyle yakın iletişim kurabilmem ve doğru müzik türünü seçebilmem için bu önemli. Kısa bir mülakat sonrasında komşunun oğlunun sınav korkusunu yenmesini sağladım mesela, çocuk ortalama bir öğrenciyken şimdi okuldan burs alabilecek kadar başarılı. Gücümü arada bir gazetede gördüğüm hastalara moral verebilmek için kullanıyorum. Önce hastaneye gidip onları tanırsam, rüyalarında söylediğim şarkılarla sağlıklarını yeniden kazanmalarını sağladığım bile oluyor.

Yalnız bu defa sırrımı ifşa etmeyeceğim. Bazıları hemen onun da içine etmeyi başarır.

Erdal’a da söylemiyorum. Bu gücümü onun üzerinde kullandığımı düşünüp (ki haksız değil, kullandım) paranoyaya kapılabilir. Onu incitmek istemiyorum. İlk kazara denememden sonra sadece bir kere yeteneğimi Erdal üzerinde denedim. (Ne yapayım, boş yere kavga etmiştik, barışmak istedim. Bryan Adams’tan “Please Forgive Me” işe yaradı.) Tabii, beni çok iyi tanıdığı için bir dolaplar çevirdiğimin farkında. Eve kurduğum karaoke müzik sistemi ve her ay aldığım plaklar hakkında dedektif edasıyla sorular soruyor. Hiç tarzım olmayan müzik türlerine neden merak sardığımı, şarkıcılığa özendiysen neden bunu sahneye taşımadığımı bir türlü anlayamıyor. Benim gibi bugüne kadar sadece popüler radyoları dinleyen, müzik merakı olmayan bir kadının neden birdenbire David Bowie, Bob Dylan, Tom Waits gibi ağır ağabeylere sardığına akıl sır erdiremiyor. Oysa gerçek hayatı sesiyle yoğuran bir Rüya Şarkıcısı için bu isimler oldukça faydalı.

En büyük zevkim politikacılara sert şarkılar göndermek. Bad Religion, Napalm Death, Rage Against the Machine gibi sert grupların plaklarını Erdal’ın şaşkın bakışları arasında eve almamın sebebi bu. Gerçekten çok işe yarıyorlar. Ertesi gün televizyonda nasıl afalladıklarını, katıldıkları resepsiyonda ne kadar yorgun düştüklerini zevkle izliyorum. Şimdilik en fazla bu kadarını yapabiliyorum. Erdal’ı kendime âşık ettiğim gibi devlet adamlarının zihinlerinin duvarını yıkmış değilim ama sonuçta bu yetenekte henüz acemi sayılırım.

Erdal’ın soruları her gün çoğalıyor. En çok da yatmadan önce gazetelerin birinci sayfasına göz gezdirmemden kılanıyor.

“Sadece kadın dergileri okurdun eskiden, ayrı kaldığımızda ne oldu başına saksı mı düştü?” diyor.

“Beni iyi tanıyamamışsın” diye geçiştiriyorum.

Bugüne kadar deneme yanılma yöntemiyle ne tür müzikle, nasıl bir nakaratla, hangi enstrümanlarla gerçek hayatta ne gibi bir değişiklik yaratabildiğimi az çok çıkarmayı başardım. On iki tane etkisi test edilmiş, onaylanmış şarkı var rüya repertuvarımda. Farklı tarzlarda on iki şarkı, on iki farklı sonuç. Deneyleri sıklaştırıp bu sayıyı artırmam şart. Bu da Erdal’ın soğuk nefesini ensemde hissederken biraz zor oluyor tabii, sanki her an beni enseleyecekmiş gibi... Ama endişelenmeme gerek yok. Sonuçta açıklamadığım sürece böylesine karmaşık bir yeteneğe sahip olabileceğimi mümkün değil, tahmin edemez.

Tahmin ederse de, ne yapalım, bir gün rüyasına girer, çok sevdiği Rodriguez'in "Forget It"ini söylerim. Olur biter.

Sinemaya Tek Başına Gidenler

2002 yılında Pendik'te bir sinema salonunda başımdan geçen şaşırtıcı olayın üzerinden on yılı aşkın bir süre geçti. Yaşadıklarımı o zaman kimseye anlatamadım. İnsanların bana deli gözüyle bakmasını istemiyordum. Peki, niye şimdi çıkarıyorum ağzımdaki baklayı? Durup dururken, deli gömleği giymeye gönüllü olur mu insan? Tabii ki hayır. Ama artık sabrım tükendi. O günden beri, hayatımı altüst eden sıra dışı olayla yeniden karşılaşmayı bekledim hep. Eğer o büyülü olay tekrarlansaydı, bir defa bile yeniden oraya geçebilseydim, oradan bir kanıt getirebileceğime inanıyordum. İşte bunu başarabilseydim, insanlar kafama huni yerine taç falan takarlardı. Sadece bir kanıt bakardı bu, oradan, beyazperdenin diğer tarafından getirdiğim tek bir kanıt...

Yine de hikâyeme başlıyorum. Şimdilik, kanıt olmadan idare edin.

Yıl 2002'ydi ve 24 yaşına basalı birkaç gün olmuştu. 7 Haziran Cuma günü ise *E.T. The Extra-Terrestrial* filmi 20 yaşına basacak, bu bahaneyle filmin özel bir versiyonu vizyona girecekti. *E.T.*, sinemada izlediğim ilk filmimdi. Emek Sineması'ndaki gösterime çocukluk arkadaşım Burak'la gitmiştim. Daha sonra Burak'la ara ara videocudan VHS kasetini kiralamaya devam edip her sahnesini ezberleyene kadar tekrar tekrar izlemiştik. Yıllar sonra filmi yeniden Burak'la izlemek için telefona davrandım, mesaj attım.

"E.T. yeniden vizyonda, sensiz olmaz, gidelim!)" diye yazdım.

"Vay KaaN! Gideriz tabi olm. Yalnız saLıya kdar yogunum ondan sora konuşlmmı?"

"Eyvallah, bende de biraz yoğunluk var, çarşamba veya perşembe gideriz o zaman. Ama bak daha geciktirmeyelim, adam gibi ilk hafta Emek'te izleyelim. Sonra küçük salonlara geçer, E.T.'ye ayıp olur:)"

"Ok bro.Hic merk etme. emekte izleriZ:)"

İzleyemedik Emek'te. Salı onun toplantısı çıktı, çarşamba benim sınavım. Perşembe de şu an hatırlayamadığım başka bir engel çıktı... Tahmin ettiğim gibi ilk hafta sonunda yeterince ilgi görmediğinden filmin kopyaları İstanbul'daki daha küçük salonlara ve Anadolu'ya doğru yol almıştı. Emek'te izleme şansını kaybetmiştik, bari diğer gerçek sinema

salonlarını kaçırmayalım diye düşünerek ilk mesajımdan daha ısrarcı bir mesaj attım.

“Abi, nolursun AVM sinemalarıyla şu filmi heder etmeyelim. Bak Feriye’de oynuyor bu hafta. Gidelim yarın.”

“Ayıpsn yarın degilDe obuRsu gün giderz.”

Öbürsü günün öbürsü günü, onun da öbürsü günü gidemedik, bir hafta daha geçiverdi. Çok daha ikna edici bir mesaj yazmalıydım.

“Burak bu son şansımız, bizim tarafta film kalmadı ama karşıda var. REXX’te gidebiliriz. Bak, bu yeni E.T.’ye daha önce görülmemiş sahneler eklemiş Spielberg. Bir de efektleri gözden geçirmişler. Efsane olmuş diyorlar!”

Bana kalırsa gayet gaza getirici bir mesajdı ama yanıt şöyle geldi:

“3d var mı?”

“O yok abi.”

“OK. Arasalım.”

O hafta Burak’ın kız arkadaşıyla sorunları çıktı (“abi manita arıza çıkartıyor.cozeyim su mevzyu raat rAat gidelm”); gidemedik.

Cuma günü ilk işim *Radikal* alıp, film seanslarının hepsinin bir arada gösterildiği köşeye bakmak oldu. O anda yaşadığım yıkımı dün gibi anımsıyorum. *E.T.*’nin tüm kopyaları İstanbul’dan göç etmişti. Genelde filmlerin İstanbul’daki son durağı olan Pendik’i bile pas geçmişti. O hafta kendimi çok kötü hissettim. Defalarca özür dilese de Burak’a az sövmedim. Ama asıl kızdığım kişi kendimdi. *E.T* ilk sinema deneyimim olmasının yanı sıra hayatımı değiştiren, hayallerimi, zevklerimi, hatta ilişkilerimi şekillendiren, seçimlerime yön veren bir film. Ama işte ben, beni ben yapan o filme ihanet etmiş, yenilenmiş versiyonunu sinemada izleyip vefa borcumu ödemeyi bile becerememiştim.

Sonraki cuma, haftanın yeni filmlerine bakmak için yine *Radikal*’in film seansları köşesinde göz gezdiriyordum ki, ne göreyim, *E.T.* yeniden İstanbul sınırları içindeydi! Pendik’te Oskar Sineması’nda gösteriliyordu. Ne kadar sevindiğimi anlatamam. Bu bana verilmiş ikinci bir şanstı ve Burak gibi arkadaşlarım yüzünden bu şans tepmeyecektim. Okuldan sonra dosdoğru Pendik’e gitmeye karar verdim.

Hemen kafamda bir güzergâh çizdim. Önce Beyazıt’tan Sirkeci’ye tramvayla gittim. Sonra Sirkeci’den balık ekmek alıp Haydarpaşa’ya da uğrayan Kadıköy vapuruna bindim. Meğer artık o vapur Haydarpaşa’ya uğramadan direkt Kadıköy’e gidiyormuş, olsun napalım, hava güzeldi,

Kadıköy'den gara doğru yürüdüm. Haydarpaşa Garı'ndan içeri adımımı attığım sırada Pendik'e giden tren kalkıyordu, koşarak yakaladım son vagonu. 20 dakika sonra Pendik'e vardı tren. Toplamda üç vasıtaıyla İstanbul'un bir ucundan diğer ucuna 1 saat on beş dakika gibi makul bir sürede varmayı başarmıştım. Daha da güzeli, İstanbul'un sihrini soluduğum, en kral turist rehberinin bile çıkaramayacağı kadar güzel bir şehir turu olmuştu bu yolculuk.

Sinemaya vardığımda doğrudan gişeye gittim. Biletimi alınca gişedeki suratsız kadına "Teşekkürler" dedim; bir yanıt gelmedi. Ben de onu "bir daha teşekkür edilmeyecekler" listesine aldım ve fuayede beklemeye başladım. O sırada sinemanın yer göstericisi yanıma yaklaştı. Ellili yaşlarında, uzun boylu, bıyıklı bir adamdı. Ceketi, gömleği, yeleğiyle son derece şıktı. Bana Emek Sineması'nın yer göstericisi Murat Abi'yi anımsatmıştı. Beni salona alması için biletimi uzattım. Fakat yüzünde buruk bir ifade vardı.

- Maalesef efendim, tek kişiye film gösteremiyoruz.
- Aa, nasıl olur...
- Üzgünüz biz de. İki kişiden aşağısı masrafı karşılamıyor.

Çaresizlikle kafamı eğince saatimle göz göze geldim. Daha on dakika vardı.

- E daha var filme, birileri gelir mutlaka.
- Yer gösterici, "Umarım" dedi umutsuz bir tonla.

Beş dakika geçti, kimse gelmedi. Yer gösterici o sırada yanıma oturdu ve sürpriz bir soru sordu:

- Sinemaya tek başına gidenlerdensin demek?
- Bir çırpıda anlayamayınca "Nasıl?" diye sordum.
- Sinemaya tek başına gidenlerden değil misin?
 - Evet, evet, tabii. Tek başıma sinemaya gitmeyi severim.

- Ben de tek başına sinemaya gidenleri severim. Gençken hep yalnız giderdim sinemaya. Böylece dilediğim filme dilediğim zaman gidebilir, birilerine ayak uydurmak zorunda kalmazdım. Oturmak istediğim yere tek başına karar vermek, sonra içeriye girdiğimde de yerimi kendi başıma bulmak isterdim... Galiba o zamandan yer gösterici olacağım belliymiş.

Gülümsedim. Yer göstericiye kanım ısınmıştı.

- Ben de izleyeceğim filmi kendim seçerim, başkasına bırakmam. Ama bu ağır bir sorumluluk. Acaba yanımdaki filmi sevdi mi, sevmedi mi diye düşünürken seyir keyfim bozuluyor. En ufak bir oflamasından onu zorla

getirdiğimi düşünüyorum. Oysa tam tersi, çok sevmiş de olabiliyor, ama işte o karanlıkta bunu kestiremiyorsun.

Yer gösterici kafasını sallayarak onayladı beni. Sonra kapıya, ardından da saatine baktı.

– Ee delikanlı? Üç dakika kaldı, kimse yok. Filmi gösteremeyeceğiz bu durumda.

O sırada aklıma bir çözüm geldi.

– Bir bilet daha alsam?

– Demek o kadar istiyorsun bu filmi izlemeyi...

– Evet. Bir dünya yol teptim bunun için.

– Neden bu kadar görmek istiyorsun?

– Hayatımı değiştiren filmidir *E.T.* Bu yeni versiyonda ekstra sahneler falan da varmış.

– Ama bu yeni versiyon değil.

– Nasıl yani?

– Yeni versiyonun kopyaları hep Anadolu’ya dağıldı. Biz başka bir yerden eskisini getirttik.

Şaka yapıyor olmalı diye düşünüp fuayedeki afişe baktım. Hakikaten eski versiyondu.

– Hayde. Niye böyle bir şey yaptınız, bekleyip oradaki kopyalardan birini getirtseydiniz?

Bu soruma sesini biraz kısarak yanıt verdi:

– Aramızda kalsın. Bu yeni versiyonu tutmadım ben. Gereksiz sahneler eklemişler. Hele bir sahnede *E.T.*’yi bilgisayarda sıfırdan yaratıp mimik eklemişler, ayıptır günahtır.

– Fragmanda güzel görünüyordu.

– Bakma sen fragmana. Hani *E.T.*’yi kaçıran çocukların polis barikatına doğru bisiklet sürdükleri sahne vardır ya. O sahnede polislerin elindeki tüfekleri değiştirip telsiz yapmışlar. İnanabiliyor musun?

– Ciddi olamazsınız.

– Maalesef. Çocuklara filmi daha şirin göstermek için...

– *Star Wars*’ta Han Solo’nun Greedo’yu vurduğunu değiştirmeleri gibi.

– İşte bu yüzden eskisini getirttik. Çünkü eklemeler, değiştirmeler falan tüm sihri öldürüyor.

– Katılıyorum.

Yer gösterici derin bir of çekti.

– Hayat da böyle değil mi?

- Anlamadım?
- Hayatın sihri de eklemelerle çıkarmalarla bozulur.
- Değişim şarttır ama.
- Öyle ama sihrin kaynağı olmazsa olmazlardadır.

“Olmazsa olmaz”ı o kadar hızlı söylemişti ki, sanki “olmazsaolmaz” gibi tek ve yeni bir kelimeye dönüştürmüştü. Ona anlamaz bir ifadeyle bakınca açıklamaya yeltendi.

– Olmazsaolmazlar. Bu bahsettiğimiz sahneler gibi. Değiştiremediklerimiz, yerine koyamadıklarımız, vazgeçemediklerimiz. Her şeyin sihri onlarda gizlidir. Filmlerin, insanların, hatta şehirlerin... Eğer bunlara dikkat edersen şeylerin içindeki sihir ortaya çıkar.

– “Şeylerin içindeki sihir.” Çok masalsı konuşuyorsunuz.

– “Masalsı” mı? Tam tersine bilimsel bir gerçek bu bence. Parmak izlerimizi, DNA haritalarımızı, ses dalgalarımızı düşün. Hepsinde bir sanat vardır ve her birindeki bir başkasına benzemezlik, olmazsaolmaz noktaları birleştirdiğinde ortaya çıkar.

Yer göstericiye bak, bir anda bilimsel konuşmaya başlamıştı. Ama tam olarak neden bahsettiğini anlamamıştım. O da tezini, hiç ondan beklemediğim bir şekilde anlatmayı denedi. Bu defa sesini iyice kısarak:

– Basitçe dile getirmem gerekirse şöyle: Bilirsin; her insanda haz yerleri farklı yerlerdedir. Biri boynundan öpülmekten hoşlanır, diğeri parmak arasına dokunulmasından, bir başkası kulağına üflenmesinden, hiç bilemezsin. Ama ne zaman o nazik bölgelerini keşfedip uyarırsın, o zaman “sihir” ortaya çıkar.

Bu cümlesini bitirince göz kırptı. Bana da bir ürperme geldi. Bir anda konuyu cinsel metaforlarla anlatması, ardından da bana göz kırpması hayra alamet değildi. Yapmacık bir şekilde gülümsedim, kafamı yavaşça çevirdim ve oturduğum yerde çaktırmadan sola kaydım. Adam durmadı, teorisini anlatmaya devam etti:

– Her filmin olmazsaolmaz karakterleri, sahneleri, müzikleri olduğu gibi şehirlerin de olmazsaolmazları vardır. Mahalleler, garlar, sinemalar, kuleler, tapınaklar... İşte bunlar o şehrin değiştirilemez sahneleridir. Onlar değişirse şehrin de sihri buhar olur uçar gider.

Bir zil sesi çınladı fuayede. Seans saati gelmişti, ikinci bir seyirci gelmemişti. Ekstra bilet önerimin kabul edilmediğini varsayarak dışarıya doğru yöneldim. Bu sırada yer gösterici salonun kapısını açtı.

– Sinemanın sihrini korumak için de sinemaya tek başına gidenlere kapıyı açmak gerekir, dedi.

Önce şaşırdım, sonra sevindim. Biletimi uzattım ve yer göstericinin fenerinin ışığını takip ederek yerimi buldum. Sinema salonu oldukça eskiydi. Oturduğum koltuğun yırtıklarından pamuklar fışkırıyordu, kıcımlı doğru yere koymazsam koltuğun yayı batıyordu. Kolçakta bardaklık gibi yeni tarz sinemalarda gördüğümüz eklemelerden yoktu, kumaşı tutturan raptiyeler bile paslıydı. Sanki 80’lerden beri bu salon hiç tadilattan geçmemişti. Derken salon karardı ve *E.T.* başladı. Eski bir kopya olduğundan görüntü çizik çizikti. Ses de ikinci el plak gibi cızırtılıydı. Dert etmedim. Yer göstericinin dediği gibi yeni versiyonu ne kadar pırıl pırıl olsa da asıl sihir bu filmdeydi.

Fakat filmin ikinci yarısında bu sihrin aklımı oynattırarak boyuta geleceğini bilmiyordum!

Son yarım saate girmiştik. Yüzümde engelleyemediğim bir gülümsemeyle filmi izlemeye devam ediyordum. O esnada sinema büyüünün pelikülden firar edip salona hâkim olduğunun ayrımına varamamıştım. Beyazperdede küçük Elliott’ın, E.T.’yi federallerden kaçırmış gösteriliyordu. Hatırlarsanız, o sahnede Elliott, Greg isimli kocaman kulaklıkları olan bir arkadaşından yardım ister. Daha önce filmde ancak figüran düzeyinde gördüğümüz Greg bu sahneden sonra kritik bir rol üstlenir.

Sihir ne zaman, nasıl perdeden çıkıp bana uzandı ve beni kendisine çekti hatırlamıyorum. Sadece şunu hatırlıyorum: Kırım bir saniye önce Pendik’te delik deşik bir koltuğun üzerindeyken sonraki saniye Amerika’da bir kasabada rahatsız bir bisiklet selesinin üzerindeydi.

Evet, Greg bendim. Önce neler döndüğünü anlayamadım. Bir an, filmin son yarım saatinin 3 boyutlu olduğu ve bu teknolojiye Hollywood’un ne denli ilerlediği aklımdan geçti. İyi de hani bu eski versiyonu? Sonra kendime şöyle dedim: “Greg veya Kaan, her kimsen şu an düşünmen gereken daha önemli işler var. Mesela Elliot’ın bahçesinde bulduğu uzaylıyı kaçırmak gibi!”

Kulağa ne kadar inanılmaz geldiğini biliyorum ama o gün, o sinemada, o seansta “perdenin diğer tarafına geçmek” tabiri yeni bir anlam kazandı.

Elliott’ın abisi “Parkta buluşalım” deyince hemen pedallara davranıp çocukları organize ettim. Sonrasını hatırlıyorsunuzdur. Sinema tarihinin en güzel kovalamaca sahnelerinden biri: Polis otolarına karşı bisikletler!

Tepelerde kayarak polisleri madara etmemiz, bir defasında polis otosunun üzerinden atlayışımız... Sonra E.T.'yi de alarak son hız pedal çevirmemiz... Tam aynasızları atlattığımızı sandığımızda karşımızda kurulan polis barikatı. Polislerin elinde tüfekler. Elliott'ın gözlerini kapatışı... Ve E.T.'nin maharetiyle küçük bisiklet kortejimizin uçarak herkesin şaşkın bakışları arasında gökyüzüne süzülmesi. Bu sahneyi yüzümde gülümsemeyle izlediğimi hatırlarım. Bizzat sahnenin içinde olunca o kadar eğlenemiyorsunuz, o yüzden Greg o sahnede, "Bittiğinde bana haber verin!" diye bağırır. O sırada gözlerim kapalıdır çünkü. Ha, tabii sonra alıştım, batmakta olan güneşin önünden uçarak geçtiğimiz sahneyi kaçıracığımı sanmıyordunuz, değil mi? Sonrası daha da güzel. Uzay gemisinin inişi, E.T.'nin uğurlanışı, uzay gemisinin ardında bir gökkuşağı bırakarak yuvasına dönüşü... Hepsi gözlerimin önünde gerçekleşti.

Uzay gemisi gökyüzünde kaybolduktan sonra kıcıma batan koltuk yayını hissettim. Anladım ki, Greg'in bisiklet selesinden Pendik'teki sinemanın delik deşik koltuğuna geri dönmüştüm. Jenerik yazıları akarken ağzım bir karış açık, yaşadığım açıklanamaz olaya mantıklı açıklamalar getirmeye çalışıyordum. Sanırım şöyle olmuştu: Evimden uzak oluşum, sinema salonunda benden başka kimsenin olmaması ve yaklaşık bir saat boyunca izleyici olarak katıldığım maceraya bizzat katılma arzum birbirini tetiklemiş, tüm bu duygu durumları Eminönü'nden aldığım bayat balıkla birleşerek zihnime böyle bir oyun oynatmıştı...

Asıl zırva olan bu açıklama çabasıydı işte! Bu bir halüsinasyondan ibaret olsa bile, ki değildi, hayatımın uzak ara en heyecan verici ve gerçek deneyimiydi.

"Exit" tabelasını takip ederek sinema salonundan çıktığımda serseme dönmüştüm. Eve döndüğümde saatlerce gözüme uyku girmede. Tavandan birkaç saat önce dahil olduğum maceranın kareleri geçiyordu. Belki, bir, belki iki saat uyumayı başardıktan sonra sabah ilk işim Burak'ı aramak oldu.

- Burak, hayatının değişmesine hazır mısın?
- Hayırdır abi?
- Akşam E.T.'ye gidiyoruz.
- Abi vizyondan kalktı ya o.
- Pendik'te bir salonda gösteriliyor. Gözlerine inanamayacaksın.
- Yoksa üç boyutlu mu?
- Hayır, daha iyisi.

Pendik’e Burak’ın arabasıyla gittik. Yol boyunca üfleyip püfledi Burak. Daha gişeye vardığımızda sinema salonuna kötü not verdiğini bakışlarıyla bana hissettirdi. Biletini ben ısmarladım. Gişedeki suratsız görevliye bu defa teşekkür etmeyip biletlerimizi aldım.

Sinema salonuna geçtiğimizde, Burak koltukların rahatsızlığından dert yandı. Hiç umursamadım, ne de olsa az sonra yaşayacakları için bana hayatı boyunca teşekkür edecekti. Farklı bir yer gösterici yardımcı oldu bize. O tuhaf adamı tercih ederdim ama artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Yeniden o dünyaya girmek için sabırsızlanıyordum. Derken film başladı. Şaşırdım, çünkü bu orijinal *E.T.* değildi, 20. yıla özel olarak değiştirilmiş *E.T.*’ydi. Burak eklenmiş sahneleri ve yeni özel efektleri çok beğendi. Benim umurumda değildi bunlar. Tek isteğim filmin son yarım saatindeki sihrin gerçekleşmesiydi. Ben yine Greg olurdum, Burak da diğer bisikletli çocuklardan biri. Gerçi kim olursam olayım fark etmezdi, bu defa en önemli amacım, oradan yanımda bir şey getirmektir. Böylece yaşadığım doğaüstü deneyimi herkese bir delille anlatabilir, “sinema büyü”nün gerçekliğini ispatlayabilirdim.

Fakat hayallerim suya düştü. Hiçbir şey olmadı. Uzay gemisi kalkana kadar bekledim ama nafile, o seansta sinemanın her zamanki sihri dışında bir sihir gerçekleşmedi. Burak halinden memnundu tabii. Bense yaşadığım büyük hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyordum. Burak arabaya doğru yürürken gişedeki görevliye geçen günkü yer göstericiyi sordum. Yüzüme bile bakmadan, olabilecek en soğuk ifadeyle, “O her zaman gelmez” dedi.

Ertesi gün okuldan erken kaçıp soluğu Pendik’te aldım. Bir an evvel Pendik’e varabilmek için taksi tutmuştum. Dedektif gibi uzaktan sinemayı gözetledim. 16.30 ve 19.00 seanslarından çıkan insanları takip edip, onların konuşmalarına kulak misafiri oldum. Sıra dışı tek bir kelime duymadım. Filmden sonra film hakkında konuşmamalarına da ayrıca gıcık oldum.

21.00 seansına girdim. Yine sinemadaki tek kişi bendim. Fakat emeklerimin karşılığını alamadım, film beyazperdeye yansıdığıyla kaldı, ben de koltukta oturdumla.

Cumaya kadar her gün Oskar Sineması’na gitmeye devam ettim. Altı farklı günde toplam on iki seansa girdim, ama boşuna. O yer gösterici de etrafta yoktu. Sonraki Cuma *E.T.* gösterimden kalktı. Yerine *Muson Düğünü* gösterilmeye başladı. Bir umut, o filmi de izledim ve yine hayal kırıklığı yaşadım. Daha sonra Oskar’a ara ara gitmeye devam ettim. Yaklaşık beş yıl

boyunca en az yüz defa gittim. Hiçbir şey olmadı. Sihir vizyondan kalkmıştı ve yeni kopyalarla tekrar vizyona girecek gibi görünmüyordu.

2013'ün Nisan ayında uzun zamandır beklediğim Boris Vian uyarlaması *Günlerin Köpüğü*'nün vizyondan kalkmak üzere olduğunu fark ettim. Yine iş güç, özel hayat, ailevi meseleler derken izlemem gereken bir filmi ihmal etmiştim. Eski ben, *Günlerin Köpüğü*'nü Emek Sineması'nda ilk gün ilk seanstan izlemediğimi duysa çok kızardı. Ama bu defa geçerli bir bahanem vardı: Emek kapanmıştı. Sinemacılar, Yeşilçam Sokak'ta eylem yapıp duruyordu. Yine de anlaşılan o ki, salonun yıkılması an meselesiydi. Başka da sinema gibi sinema kalmamıştı bizim tarafta. Bu durumda ritüeli zamanında gerçekleştiremem tamamen benim suçum sayılmazdı.

Sadece iki sinemada gösterimde kalmıştı *Günlerin Köpüğü* biri Çemberlitaş Şafak Sineması, diğeri de Pendik Oskar. Tabii ki ofisimin dibindeki Çemberlitaş Şafak'ı seçtim. Pendik'ten umudumu kaybedeli çok olmuştu.

Çemberlitaş'a doğru yürürken bir tekstil dükkânının vitrinindeki levhaya takıldı gözlerim. "İADE VEYA DEĞİŞTİRME YAPILMAZ" diye yazıyordu.

Bu garip bir çağrışımla yer göstericinin söylediklerini anımsattı bana. "Değiştiremediklerimiz, yerine koyamadıklarımız, vazgeçemediklerimiz. Her şeyin sihri onlarda gizlidir. Filmlerin, insanların, hatta şehirlerin... Eğer olmazsaolmazlara dikkat edersen, şeylerin içindeki sihir ortaya çıkar" demişti. Sonra diyalog çığırından çıkmış, insanların erojen bölgelerine kadar gelmişti. Ama söylediklerinde çok haklıydı. Bir insanın orgazm olmasının yolunun o kişiye özgü haz noktalarından geçmesi gibi, bir sanat eserini klasik yapan da değiştirilemez anların doğru sırayla dizilmesi idi.

Bugüne kadar onun dedikleri üzerinde kafa yormadığım için hayıflandım kendi kendime. "Olmazsaolmazlar" sihri yaratıyorsa, o sihirli günün "olmazsaolmazlar"ını değiştirmemem gerekiyordu. Tabii ya! İlk gün filme tek başıma gitmiştim, "Sinemaya Tek Başına Gidenler"dendim. İkinci gün sinemaya Burak'la birlikte arabayla gidip sihri bozmuştum. Sonraki günlerde tek başıma gittiğim olmuştu ama o ilk günkü sihri doğuran diğer değiştirilemezlere sadık kalmamıştım.

Hemen kararımı verdim. On bir yıl önce olduğu gibi tramvayla Sirkeci'ye geçtim, Eminönü'nde balık ekmek yedim, Kadıköy vapuruna

bindim, vapur Haydarpaşa'ya uğramadı, ben de Kadıköy'de inip Rıhtım boyunca yürüdüm. Haydarpaşa banliyö trenine son anda yetişip Pendik'e gittim. Tüm yolculuk boyunca şunu hissettim: Doğru notalara basıyordum ve sihirli bir melodinin parçası haline geliyordum. O melodi beni perdenin diğer tarafına götürecekti...

Oskar Sineması'nın gişesinden biletimi aldım, gişe memuruna tıpkı o gün ettiğim gibi teşekkür ettim. Fuayeye geçtim. Gözlerim yer göstericiyi arıyordu ama bulamıyordu. Oysa şehrin nazik bölgelerini uyarmış, sihri uyandırmak için her şeyi yapmıştım. Peki, neredeydi o zaman bu adam? Yoksa "olmazsaolmazlar" teorim bir saçmalıktan mı ibaretti?

"Sinemaya tek başına gidenlerdensin demek?" dedi arkamdan bir ses. Hemen döndüm; o yer gösterici karşımdaydı işte. Sevinçle ona sarılmak istesem de kendimi tuttum.

"Evet, aynen" dedim.

"Sinemaya tek başına gidenleri çok severim, ben de sizden biriydim gençken" dedi.

Daha önce karşılaşmamışız gibi bir süre konuştuk, sihir bozulmasın diye bozuntuya vermedim. Sonra tek kişi geldiğim halde filmi başlatmaya onu ikna ettim.

Günlerin Köpüğü beni bekliyordu şimdi. Film normal seyrinde başladı. Michel Gondry, Boris Vian'ın uçarı dünyasını perdeye çok daha uçarı bir şekilde yansıtıyordu. Böylesine gerçeküstü bir maceranın içine nasıl ve kim olarak dahil olacağımı çok merak ediyordum.

Sahneler geçtikçe sihrin etrafımı kuşatmaya başladığını hissediyordum. Colin ve Chloe'nun sıra dışı aşk hikâyesi çılgın bir rüyaya dönüşüyordu. Ve çok geçmeden benim rüyam da gerçekleşti. Kıçım bir an Pendik'te rahatsız bir koltuğun üzerindeyken, sonraki an... Bir kafesin içindeydim! Colin'in evcil faresi olmuştum ama dert değildi. Sihir gerçekleşmişti ya, geri kalan her şey teferruatı. Sadece bu fare halimle perdenin öteki tarafından bir kanıt getirmem zor olacaktı, ona dertlenmişim. Yine de o sürreal dünyada yer aldığım için benden mutlusu yoktu.

Fakat yaşadığım bu mutluluk sadece birkaç sahne sürdü. En son Chloe'ye bakarken görüntümde sigara yanığına benzer lekelerin oluştuğunu ve fonda çalan şarkının çizik bir plak gibi bozuk ses verdiğini hatırlıyorum...

Kıçım yeniden Pendik'teki koltuğa konduğunda salonun ışıkları açıldı. Antrakt olduğunu sanmıyordum, belli ki bir terslik vardı. Fuayeye çıktım, kimse yoktu. Makinist odasına girip baktım. Yer gösterici projeksiyon

makinesinin önünde eğilmiş, fırlayan film bantlarını toplamaya çalışıyordu. Film makarasını yeniden takmaya çalışsa da fayda etmiyordu, makine her defasında çarktan dışarı atıyordu bantları.

– Neler oluyor? diye sordum.

– Film dönmüyor, dedi.

– Nasıl yani?

– Bozuldu.

– Tamir edemez misin?

Yer gösterici çaresizce yere çöktü.

– Bozulan makine değil ki. Sihir bozuldu.

– Nasıl olur?

Makinist ayağa kalktı, sevgiyle dokundu projektöre.

– Bilmiyorum. Asla bir filmi yarıda bırakmazdı.

Acaba bir hata mı yapmıştım? Yer göstericinin gizli kapaklı aktardığı kurallara harfiyen uymuştum, ama diğer taraftan kanıt alma isteğim mi parazite yol açmıştı? Korkarak sordum.

– Bir hata mı yaptım?

– Sorun sende değil delikanlı.

Peki, sorun neredeydi? Sonuçta sihri uyandırmanın yolunu keşfetmiştim. Daha önceki yolculuğumu birebir taklit etmiş, Beyazıt, Sirkeci, Kadıköy, Haydarpaşa, Pendik düzeniyle sihirli yolculuğun tüm duraklarından geçmiştim. Bunun mükâfatı olarak da perdenin diğer tarafına geçmeyi başarmıştım.

O zaman tam da öte tarafa geçtiğim sırada beni gerçekliğe geri getiren şey neydi? Sihirli melodinin akordunu bozan neydi?

Yoksa aklımı mı oynatıyordum? Belki de, tüm bu beyazperdenin diğer tarafına geçtiğimi sanmalarım falan, bir halüsinasyondan ibaretti. Bir anlığına orada olduğumu sanmıştım, sonra da projeksiyon makinesi gerçekten bozulunca aklım başıma gelmişti. On bir yıl önce yaşadığım sinema deneyimi ise gençlik heyecanıyla kapıldığım bir hayal olabilirdi pekâlâ. Ben kimim ki, fizik kurallarını zorluyordum?

Bu kafa karışıklığıyla eve döndüm. Boş boş internette dolaşmaya başladım. Derken Twitter’da bir haber karşıma çıktı. O gün Emek Sineması’na iş makineleri girmiş, sinemayı yerle bir etmişti. Önce üzüldüm, Emek’te izlediğim filmler bir film şeridi gibi yaşlı gözlerimin önünden geçti. Sonra birdenbire jeton düştü: Bugün beni beyazperdenin diğer tarafından neyin alıkoyduğunu anladım. Sihirli yolculuğun durakları diye

Beyazıt, Sirkeci, Kadıköy, Haydarpaşa, Pendik'i sayıyordum ama bundan 30 yıl önce, o sihirli yolculuğun başladığı ilk durağı, sinema büyüyle tanıştığım salonu, Emek'i unutuyordum.

Artık hiç şüphem yoktu. Beni Oskar'daki sihirli yolculuğumdan eden şey ne aklımın başına gelmesiydi ne de fizik kurallarıydı. Emek'e vurulan kepçeydi. Tam o anda şehrin sihri sarsılmış, beni koltuğumdan alıp beyazperdeye uçuran melodi bozulmuş, film dünyası ile sinema salonu arasındaki yol bir moloz yığınıyla tıkanmıştı.

Buna rağmen pes etmedim. Oskar'a gitmeye devam ettim. Haydarpaşa Garı'nı kapattılar; inat ettim, farklı güzergâhlar çizerek yine o sihri uyandırmaya çalıştım.

Ne yaptıysam olmadı.

Yine de, neme lazım, sinemaya tek başına gitmeye devam ediyorum. Salonda benim gibi birilerini görünce de mutlu oluyorum. Öpüşüp koklaşmak için sinema salonuna gelen çiftler beni ne kadar gıcık ediyorsa tek tabanca sinemaya gidenler o kadar umutla dolduruyorlar içimi. Bir gün, bir sinemada, ben olmasam bile bir başkasının perdenin diğer tarafına açılan kapıyı bulacağına inanıyorum.

Eğer bunu başarırırsanız, sizden rica ediyorum, oradan bir şey alıp geri dönün buraya. Herhangi bir şey olabilir. Donnie Darko'nun tavşan maskesi, Lebowski'nin halısı, Gilda'nın siyah eldivenleri, Andy Dufresne'in Rita Hayworth poster, Leon'un domuzcuk kuklası, Yurttaş Kane'in kar küresi, Muhsin Bey'in çiçeklerinden biri... Fark etmez, ne olursa işimi görür.

Başka türlü kimsenin hikâyeme inanacağı yok.

Karanlığın Ortasında

Az sonra, şu an görebildiklerini göremeyecekti. Ufuktaki sarı halka yeraltına saklandığında değışim başlayacak, siyah, her şeyi teker teker yutmaya başlayacaktı. Önce gökyüzündeki beyaz köpükler silinecek, ardından karşısındaki koca dağ çamura karışacak, derken ovadaki mamut sürüsü çalılarla bir olup gözden kaybolacak, sonra karşısında duran ağaç gölgeye gizlenecek, en sonunda kendi eli bile siyahın parçası olacaktı.

Hok, bu değışimi hiç sevmiyordu. Nedenini de anlayamıyordu. Aydınlık, karanlık, gündüz, gece, ışık, güneş onun için bir şey ifade etmeyen kavramlardı. O, bu değışimi cisimlerin belli aralıklarla şekil ve renk değıştirmesine bağılıyordu. Bunu her günün sonunda dağın ardına gizlenen ışık kaynağına bağlayacak zihin düzeyine henüz erişmemişti insanoğlu. Hele Hok'un mensubu olduğu ilkel klan için bu çok uzak bir gelecekte varılabilecek bir düşünce olabilirdi. Zamanına göre bile, geri kalmış bir toplulukla birlikteydi Hok. Ateş yakmayı bilmiyorlardı. Hatta ateşi korumayı bile beceremiyorlardı. Bir gece sığındıkları mağaranın yakınındaki ağaca yıldırım düşmüş, ağaç meşale gibi yanmıştı. Başka bir klan olsa, o ateşi en az iki gün korurdu, Hok'un klanı ise ateşin ışığı ve sıcaklığıyla mışıl mışıl uyumayı tercih etmişti.

Bazı geceler, karanlık gökyüzünde beliren beyaz halka onları sevindirirdi. Üstü kirli bu beyaz halka, gündüz gördükleri sarı halkaya benzese de çoğu zaman tam yuvarlak görünmezdi. Yusuvarlak olduğundaysa etraf aydınlanır, Hok ve klanı nispeten huzurlu uyurdu.

Fakat diğerk geceler... Hele o beyaz halkanın hiç görünmediğı zifiri karanlık geceler... Onların her biri ayrı bir savaştı. Karanlığa ve bilinmeze karşı savaşlar. Siyah bütün cisimleri yutunca, gündüz gördükleri hayvanları önceden fark edip önlem almaları mümkün olmuyordu. Yaklaşık sekiz saat boyunca gözlerine bir perde iniyordu. O perdenin ardından her an bir aslanın dişleri ya da bir ayının pençeleri çıkabilir, son gördükleri görüntü bu olabilirdi. Bu korkuya dayanmak, bu korkunun varlığıyla uykuya teslim olmak çok güçtü. Karanlık çökünce hayal gücü o karanlığı türlü türlü kâbuslarla doldurmakta son derece cömert davranıyordu. Daha da korkuncu, insanoğlunun zihninden geçenlerin fanteziden ibaret

olmamasıydı. Sığındıkları mağaralarda, çıktıkları ağaçlarda veya saklandıkları otlakta yanı başlarında duran arkadaşlarını birçok defa dipsiz karanlıktan fırlayan yaratıklara kaptırmışlardı. Karanlığın içinden yükselen canhıraş çığlıklar hâlâ kulaklarındaydı.

Karanlık, siyahla birlikte, soğuğu da beraberinde getiriyordu. Giydikleri ve üstlerine serdikleri hayvan postları ısınmalarına yetmiyordu. Tir tir titremekten dişlerini kırdıkları oluyordu. Yan yana, hatta üst üste yatıyorlar, buna rağmen sabah kalktıklarında insan yumağının içinde bir arkadaşlarının donmuş cesediyle karşılaşabiliyorlardı. Yıldırımların çaktığı gecelerde alev alacak bir ağacı görmeyi ümit ediyorlardı. Ne acıdır ki, bu sadece bir kere olmuştu. Ateşi korumak için ellerinden geleni yapmışlardı; kuru otlar atmışlar, etrafında nöbet tutmuşlar, yine de ertesi geceye kadar sönmesinin önüne geçememişlerdi. Hok, bir kere daha ateşle karşılaşılırsa, klanın lideri Yot'un ateşi canlı tutacağına inanıyordu. Yot, Hok'a ve klandaki diğerlerine göre daha akıllıydı. Ona hem güven hem de sevgi besliyordu. Bir de Hok'un beğendiği kız vardı; Roh. Fakat klanın en irisi, savaşçı Vok'undu o. Roh'a yanaşanı Vok evire çevire döverdi. Lider Yot bile ses edemezdi.

Hok ne Yot gibi akıllı ne de Vok gibi kuvvetliydi. O, bütün gün diğer hayvanları seyreder, onların yaşantılarını çözmeye çalışırdı. En çok da kuşlar ilgisini çekerdi, çünkü onlar uçabiliyordu. Kuşlar gibi uçmayı çok isterdi Hok. Bunu denemişti de. Kollarını çırparak alçak bir tepeden atlamıştı. Bunu özellikle Roh'un görebileceği bir anda yapmıştı, çünkü yapabileceğine inanmıştı. Kuşları yeterince gözlediğini düşünüyordu. Onlar gibi hareket ederse ayaklarını yerden kesebileceğinden emindi. Kendi ırkı kollarını yana doğru açabilen, onları hızlıca çırpabilen bir ırktı; ne maymunlar gibi iki bükümdüler ne de mamutlar gibi dört ayak üzerinde yürümeye mahkûmdular. Bunu yapabiliirdi.

Hok bunu yapamayacağını o tepeden düşüp bileğini kırdıktan sonra anladı. Roh'un küçümseyici bakışlarına ve Vok'un çirkin kahkahalarına maruz kalması da Hok'un bileğindeki acıyı katlamıştı. Bileğini kırdıktan sonra Hok artık eski Hok kadar bile güçlü değildi, o artık total bir adamdı.

Yine de kuşlara olan ilgisi devam etti. Onlar hem uçabiliyor hem de çok güzel sesler çıkarabiliyorlardı. Hele şu kafası büyük, gagası küçük, tüyleri yoğun kuşun çıkardığı seslere bayılıyordu Hok. Onun çıkardığı melodiler ruhuna dokunuyor, yüzüne bir gülümseme yapıyor, yaşadığı tüm korkuları ve acıları unutturuyordu. O sesleri duyunca kendini Roh'la ateş

başında resmediyordu. Ateş hiç sönmüyordu ve ayağı hiç acıımıyordu. Bu duyguya bir ad koyabilmeyi isterdi.

Hok hüsrarla sonuçlanan uçma denemesinden sonra yeni bir hedef belirledi kendine. Madem kuş gibi uçamıyordu, öyleyse kuş gibi ses çıkarmayı deneyecekti. Yine Vok ve Roh'un küçümsemesiyle karşılaşmamak için gündüzleri klanından uzaklaşarak ıssız bir yerde, bir ağaca çıkıp, denemeler yapmaya başladı. Henüz kelimelere dillerinin dönmediği, isimlerinin tek hecelik nidalardan oluştuğu bir dönemde Hok kuşların çıkardığı o melodileri tekrarlayabilmek için saatlerce çalıştı. Sonuç; daha önceki uçuş denemesinden sonra sakat kalmasından da beterdi. O denemede en azından bir süre havada kalmıştı, şimdi ağzını açar açmaz yere çakılıyordu sanki. Çıkardığı sesler o kadar kötüydü ki... Kuşların o ahenkli cıvıltılarının yanında daha çok bizonların anırmasına benziyordu.

Hok pes etmedi. Kuşları takip etmeye, klanından uzaklaşma pahasına onları taklit etmeye devam etti. Her geçen gün, daha da geç saatlere kadar çalışıyor, sarı halka saklanmaya yakinken klanına geri dönüyordu. Yot'a mağaradaki işlerde, Vok'a ise avlarda yardım etmemesi Hok'a karşı klanda bir soğukluk yaratmıştı. Hok'un işe yanaşmayan bir tembel, avdan kaçan bir korkak, bir asalak olduğunu düşünüyorlardı. Hok, Roh için kuşlar gibi şakımaya çalışırken Roh bu aylak korkaktan bir halt olmayacağından emin bir şekilde, her gece Vok'un güçlü kolları arasına giriyordu. Roh'un ve diğer klan üyelerinin gözünde itibarını kaybeden Hok bir gün mesken tuttukları mağaradan epey uzaklaştı, gözüne kestirdiği bir ağaca çıktı. Rahat bir dalın üzerine tünedi ve saatlerce hiç durmadan kuşlar gibi ötmeye çalıştı.

Çok kötüydü, beceremiyordu, olmuyordu... Ama hırsını yitirmemişti. Gırtlığını yormuş, ses tellerini zorlamış olsa da güzel ve anlamlı bir ses çıkarmak için var gücüyle uğraşıyordu. Bu boşuna çabaya kendini o kadar kaptırmıştı ki, ufuk çizgisindeki dağın çamura bulandığını, hayvanların gölgeye dönüştüğünü, etrafındaki ağaçların siyaha karıştığını fark etmedi. Oysa gökyüzündeki sarı çember saklanalı çok olmuş, karanlık çökmeye başlamıştı. Hok, hemen ağaçtan indi ve mağaraya doğru topallayarak koşmaya başladı.

Mağaraya yaklaştığında peşine düşen kurt sürüsünü fark etti. Onlardan nasıl kurtulacaktı? Kurt sürüsünü klanın mağarasına götürüp bir katliama öneyak mı olacaktı, yoksa kendini bu hayvanlara yem edip hayata veda mı edecekti? Eğer klanın konakladığı mağaraya giderse kurtulma şansı

olabilirdi, Vok ve diğer savaşçılar kurtları korkutup uzaklaştırabilirdi. Ama kurtlar sürü halindeydi, klanın kayıp verme olasılığı daha yüksekti. Böyle bir durumda hayatta kalsa bile klanı tehlikeye sokan Hok'u kimse affetmezdi.

Hok klanın mağarası yerine başka bir yere sığınmaya karar verdi. Kayalık arazide küçük bir girinti fark etti. Artık daha fazla koşacak gücü kalmamıştı, son çare oraya saklanmaktı. Öyle yaptı. Kenardaki kayaları ve çalıları girintinin açık kısmına yığdı, toprak zemini de biraz eşeleyerek bir çukur açtı kendine. Böylece vücudunun büyük kısmını örtmeyi başardı.

Sarı halkanın son ışıkları yeryüzünden çekiliyor, dünya büsbütün siyaha gömülüyordu. Kurtların çalılarda çıkardıkları adım sesleri ve hırlamaları da hava karardıkça yaklaşıyordu.

Sessiz ve çok karanlık bir geceydi. Gökyüzünde o beyaz halkadan eser yoktu. Hok sadece kendisinin sığabileceği çukurda tir tir titriyordu. Ayaz daha bastırmamıştı, titremesinin sebebi korkuydu. Saf korku. Zifiri karanlık, girintinin etrafını kapkara ama her an açılıp içinden kurtların üzerine atılacağı bir duvar gibi örmüştü.

Kurtlar açtı belli ki. Uluyorlardı. Bu, aya tapınan bir kurdun uluması değildi, arkadaşlarını ziyafete çağırان bir kurdun seslenişiydi.

Çukurun içinde yumru şeklinde kaskatı duran Hok'un kalbi güm güm atıyordu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Derken kurtlar başka bir koku almış olacaklar ki, uzaklaştılar. Sesleri tek tük gelse de artık onun için bir tehdit oluşturmuyorlardı.

Ancak bu Hok'u rahatlatmaya yetmedi. Kurtlar gitmişti ama şimdi daha kötüsü, acımasız hayal gücüyle yapayalnız kalmıştı Hok.

Bir çukurun içinde bir dünya dolusu yaratıkla burun burunaydı Hok. Karanlığın içinden fırlayıp onu parçalamaları an meselesiydi. Hok uykusuzluk ve açlığa dayanabilirdi ama bu korkuyla baş etmesi mümkün değildi. Korku tüm benliğini ele geçirmişti. Aklını kaçırarak gibi hissediyordu. Ölmek istemiyordu. Yaşamayı seviyordu. Hem kuş taklidi denemelerine devam etmek istiyordu. O ana kadarki denemeleri kötü sonuçlar verse de gırtlığını ve dilini terbiye etmeye başladığını hissediyordu.

Ah bu geceyi bir atlatabilse... Ama kim atlatabilmiş ki, o atlatsın. Vok bile tek başına sağ kurtulamazdı böyle bir geceden. Açık arazide duran bir yemden farksızdı. Vahşî hayvanlar çok iyi koku alırdı. Bazıları karanlıkta da görebiliyordu. Tek başına bir insanın onlara karşı şansı yoktu.

Canlı kalsa bile sabaha kadar aklını kaçırabilirdi. Karanlık, açlık, soğuk, sessizlik ve yalnızlık. Artık canına tak etmişti. Çukurundan çıkıp, “Buradayım işte, gelin, alın beni” diye bağırısı geliyordu. Bu düşüncesini kelimelere dökemese de kendini fark ettirecek kadar bağırabilirdi.

Biraz olsun ısınabilmek için avuçlarını birleştirdi ve avuç içine hohlamaya başladı. Hohlama ritmini artırdı. Bir ışık kaynağı olmasa da, bir nefeslik ısı kaynağı doğuyordu avuçlarının içinde. “Hiç yoktan iyi” diye düşündü Hok.

O anda bir şey oldu, daha önce olmayan. Gecenin sessizliğinde hohlarken avuç içlerini birleştirdiği yerin aralığından bir ses çıktığını fark etti. İnce, çok ince, cılız bir ses. Bir insandan daha önce böyle bir ses işitmemişti. Daha çok kuşların çıkardığı seslere benziyordu, özellikle de şu kafası büyük, gagası küçük, yoğun tüylü kuşun sesine. Yaşadığı şaşkınlığı atlattıktan sonra yaptığı şeyi tekrarlamaya çalıştı. O tiz sesi yakalayıp uzatmak istiyordu. Önce başaramadı ama sonra avuçlarının arasındaki incecik yerden o sesin çıktığını fark etti. Yine de bir türlü sesi sürekli kılamıyordu. Birkaç deneme sonra Hok üflerken dilini ve dudaklarını farklı bir pozisyonda tutarsa o ince sesi elde edebileceğini anladı. Avuçlarını çekti ve dudaklarını uzatıp dilini dişlerinin arasına sokarak yeniden denedi.

Hok bir süre anlamsız sesler çıkardıktan sonra çok net bir ıslık ağzından çıkıverdi.

Buna inanamadı. Bir yandan da ürktü. Etraftaki hayvanlara orada olduğunu belli etmek istemezdi. Ama o sesi yeniden çıkarmak için de yanıp tutuşuyordu. Eğer daha fazla bu sessiz karanlığın içinde durursa çıldırması işten değildi. Çıldırmaktansa en azından o sesi çıkararak daha önce kendi klanında kimsenin yapamadığı bir şeyi başarmış biri olarak ölmeyi tercih ederdi. Tekrar dudaklarını öne doğru uzatıp, dilini dişlerinin arasına aldı ve o sesi uzun uzadıya çıkardı.

Hok ıslık çalıyordu.

Nefesinin ritmini değiştirerek, dilinin ve ağzının şeklini değiştirerek ıslığına bir ezgi de katabiliyordu. Tıpkı kuşlar gibi...

Hok, ıslık çalmaya devam etti. Nefesini arada bir dinlendirdi, sonra tekrar devam etti. Artık korkmuyordu. Etrafındaki hayvanlar bu sayede yerini bulur diye endişe etmiyordu. Hayvanları çok izlemişti. Onlar sesin değil, kokunun peşinden giderlerdi.

Hok, ıslık çalarken ertesi gün Roh’a bu meziyetini göstereceğini ve onun kalbini kazanacağını hayal ediyordu. Küçücük çukurun içinde, üstüne

yığıldığı taşların altında ilkel adamın zihninden artık karanlıktaki vahşi hayvanlar veya hayal dünyasının uğursuz yaratıkları değil, güzel aşk sahneleri geçiyordu. Hok, nefesinden çıkan sesle girintinin etrafına adeta bir kalkan kurmuş, kendi vücudundan birazcık büyük bir yerde kendine ait güvenli ve aydınlık bir dünya yaratmıştı.

Hok o karanlık geceyi sağ salım atlattı, bunu günün ilk ışıklarına kadar müzik yapmasına borçluydu. Şimdi klanıyla bu bilgiyi paylaşmak için yanıp tutuşuyordu. Özellikle de Roh’la...

Onbinlerce yıl sonra

Ömer elinde ilk defa bir saz tutuyordu, bunu da koğuş ağası Vassaf’ın emirle karışık ricasına borçluydu. İyi bir gitaristti; telli bir çalgı olan sazın mantığı gitardan çok farklı olmamalıydı. En başta çirkin sesler çıkarsa da sadece beş dakika sonra değme sazcular gibi çalmaya başladı. Koğuştakiler alkış tutarak ona eşlik etti. Ömer, ilk defa denediği bu enstrümanı çok beğenmiş, şimdiden hapisten çıktıktan sonra yayınlamayı planladığı albüme saz eklemeyi aklından geçirmişti. Hatta birkaç bestesini özgür kalmadan önce bu sazla da yapabilirdi. Böylece gitarını hapishaneye sokmamalarının acısını bir nebze de olsa hafifletirdi.

Kafasındaki planlar ve müzik, başgardıyan Kutay’ın iki görevliyle birlikte koğuşa girmesiyle son buldu. Kutay, Ömer’in gitarını içeri almayan görevliydi. “Ne bu şamata?” diye bağırarak ranzaların arasından hızla yürüyüp oturdukları masaya geldi.

Sazı hışımla Ömer’in elinden alması ve duvara fırlatıp kırması bir oldu.

“Bu koğuşta gürültü olmayacak demedim mi size!” diye kükredi.

Koğuşun ağır ağabeyleri bile kafalarını eğip sağır dilsizle bağlamışken Ömer sessiz kalamadı.

“Gürültü değil bu...” derken, cümlesini bitiremeden yumruk etkisinde bir tokadı ağzının ortasına yedi. Sandalyesinden düşüp yere yığıldı.

Başgardıyan, “Bak sen şu çokbilmişe. Bu konuyu hücrede iyice bir düşün bakalım rokçu bozuntusu” dedi ve yanındakilere kaş göz işaretleriyle emir verdi. Ömer’in koluna giren görevliler genç müzisyeni sürükleyerek koğuştan çıkardılar.

Ömer bir dakika sonra vücudundan birazcık daha büyük olan hücrede buldu kendini. Kapıdaki bir karış büyüklüğündeki kalın parmaklıklılı bölme dışında tamamen kapalı dört duvar arasında kalmıştı.

Öğrencilik yıllarında bir ATM kulübesinde yattığı geceyi hatırladı. “Alt tarafı bir gece, ne kadar zor olabilir ki” diye düşündü her biri kalem büyüklüğündeki o dokuz parmaklığa bakarken. Sonra parmaklıklar kayboldu, her şeyle birlikte.

Koridordaki ışık sönmüş, bir anda zifiri karanlık çökmüştü hücreye. Bunu hesaba katmamıştı işte. Karanlık korkusu vardı Ömer’in. Elektrik kesintilerinde, loş ve kuytu sokaklardan geçerken baş gösteren o korku şimdi onu en kötü anında köşeye sıkıştırmıştı. Ne uykuya sığınabilirdi ne de aydınlık bir sokağa koşabilirdi. Duvara yaslanıp iyi şeyler düşünmeye çalıştı.

Hiç bu kadar uzun süre karanlıkta kaldığını hatırlamıyordu. Hücrede en ufak bir ışık sızıntısı dahi yoktu.

Kusursuz karanlık.

O kadar koyu karanlıktı ki, gözünü açmasıyla kapatması arasında bir fark yoktu. Bir süre sonra gözleri kapalı mı, açık mı onu bile ayırt edememeye başladı.

Sinirinden ayakkabısıyla duvarı tekmeledi, çıkan sestten ürktü.

Her geçen saniye karanlık üstüne üstüne geliyordu. Sanki bir varlığa dönüşüp, bir kara delik gibi onu yutacaktı. Ömer kollarıyla iki yanındaki duvarları beyhude bir çabayla ittirdi. Bunu her yapışında sanki kollarını daha az açıyor gibi hissediyordu. Yoksa hücre giderek küçülüyor muydu? İçerideki hava bitiyor muydu? Nefes almakta zorlanmaya başladı Ömer. Denizde boğulan biri gibi siyah rengin içinde boğulacaktı sanki. Ömer Tuncer, ülkenin en iyi müzik gruplarından birinin gitaristi, bir rock yıldızı, baskıya başkaldıran, idealleri için tutuklanmayı göze alan ve sonunda da kendini hapisanede bulan o asi sanatçı, şimdi bir çocuk gibi karanlıktan korkuyor, tir tir titriyordu. Anne karnındaki cenin pozisyonunda kıvrılıp yere yattı. Karanlık, bu genç delikanlıyı rahimdeki karanlığa geri götürdü. Ömer, annesini anımsadı. Ona sürekli, “Ömerim, bu ülkede sağla solla, orduyla morduyla, dinle minle uğraşma, yakarlar seni. Ne yaparsan yap, bunlara bulaşma, e mi güzel oğlum” diye öğüt veren annesini. Onun sözünü dinlese şu an burada olmayacaktı.

Siyahın tek renk olduğu, korkunun tüm benliğini ele geçirdiği bu anda Ömer tuhaf bir hisle sarsıldı. Tuhaf demek az kalırdı aslında. Karanlık, içinde olduğu bu ufak kafes, yaşadığı korku bir anda ona fazlasıyla tanıdık geldi. Oysa şu an yaşadığına benzer bir tecrübenin yakınından dahi geçmemişti. Bir yerde kilitli kaldığını falan anımsamıyordu. Asansörde

kalmışlığı bile yoktu. O anı bulabilmek için hafızasını dikkatlice taradı, düşündü, geçmişinin sayfalarını ağır ağır geriye doğru çevirdi.

Kusursuz karanlık... “Tabii ya, ana rahminde” sonucuna vardı.

Bu tezini hemen karaladı.

Daha önce olmalıydı, çok daha önce...

Ömer o anda binlerce yıl öncesine gitti. İlkel bir adamın ufacık bir çukurda hayat mücadelesi verdiği ve kazara müziği keşfettiği o anı tekrar yaşadı. Bu bir déjà vu muydu? Yoksa bir reenkarnasyon hatırası mıydı? Belki de gen haritasına işlenmiş eski bir kod, çağlar arasında yaptığı bir sıçramayla beyninde bir kıvılcım yakmıştı. Kim bilir, paralel evrenlerin kazara çakışmasının sonucuydu olup biten? Ya da ruhların hatıra alışverişiymiş? Acayip bir zaman yolculuğu kırıntısı olabilir miydi? Yardımsever bir hayaletin oyunu da olabilirdi pekâlâ? Hepsini geç, en basitinden bir rüya olamaz mıydı? Yoksa hiçbirisi; sadece Ömer’in kendisini yalnız hissetmemek için hayal gücüyle çarçabuk var ettiği bir olay mıydı? Bu soruyu yanıtlamıyordu genç müzisyen. Tek bildiği şimdi o ilkel insanın yaptığı gibi yine müzik yaparak orada yaşadığı korkuyu yenebileceğiydi.

Daha önce bir kere ıslıkla şarkı yazmıştı. Şimdi ıslıkla bir melodi çalsa kendine gelirdi. Hemen ıslık çalmaya başladı. Güzel, sevimli, minik bir melodi. Eski film müziklerini andıran, hızlı çalındığında coşku hissi veren, yavaş çalındığında hüzünlendiren bir ezgi...

Oda aydınlanmamıştı elbette ama Ömer korkusunu yenmeyi başarmıştı. Müzik olduğu sürece karanlık onu vakum gibi çekip bir parçası yapamazdı. Ayaklarını uzatıp keyifle ıslık çalıyordu hücresinde. Fena da olmamıştı, eğer hatırlayabilirse çıktıktan sonra yayımlayacağı albümde bu şarkıya yer verebilirdi. Bu düşünceyle birlikte iyice sakinleşti. Kalp ritmi normale döndü. Klanından uzak kalmış, bir çukura saklanmış, yapayalnız Hok’un müziği keşfettiğinde geceyi atlatabileceğine dair duyduğuna benzer bir umutla doldu içi.

Ta ki o korkunç gürültüyü duyana kadar. Gardiyan copuyla hücre parmaklıklarını taramaya başlamıştı. Çıkardığı korkunç ses sanki doğrudan kulak zarına vuruyordu. Ömer kulaklarını tıkadı, fayda etmedi.

Cop Ömer’in hücresinin taradıktan sonra gardiyan kafasını eğdi, parmaklıklar arasından Ömer’e bağırdı.

“Gece gece ıslık mı çalınır, şeytan mı çağırıyorsun lan götveren!”

Ömer sesini çıkarmadı. Gardiyan, “Tövbe tövbe” diye sayıklayarak uzaklaştı.

Ömer’e müzikle birlikte cesaret de gelmişti. Az önce bulduğu melodiyi ıslıkla çalmaya devam etti.

Gardiyan öfkeyle geri döndü. Hücrenin kapısına copuyla güm güm vurduktan sonra “Kes şu sesi yoksa bunu sokarım bir tarafına” diye bağırdı. Copu bakan Ömer’in ıslığı bıçak gibi kesildi.

Şimdi Ömer karanlığın ortasında oturuyordu. Özgürlüğünden sonra müziği ve umudu da elinden alınmıştı. Artık o tuhaf ilkel adam hatırası da yardımcı olmuyordu Ömer’e.

Karanlıktı, çok karanlıktı, daha önce hiç olmadığı kadar...

Noel Baba'yı Kim Öldürdü Lan?

“Niye öldürdün lan Noel Baba'yı?” diye gürledi iri polis memuru, kulağımın dibinde.

“Abi ben yapmadım bir şey, ne Noel Babası, lütfen ya” dedim kekeleyerek.

“Kes lan! Ne istedin zavallı adamdan?”

Bir insanı, üstelik Noel Baba'yı öldürmekle itham ediliyordum. Yaşadıklarım bir kâbus olmalıydı.

“Yeminle ben Noel Baba falan tanımıyorum. Bir yanlışlık olmalı.”

Diğer polis memuru öne çıktı, masanın üzerine bir fotoğraf fırlattı.

“Kim lan bu o zaman?”

Fotoğraftaki Noel Baba'ydı. Bir kan gölünün içinde cansız yatıyordu. Şaşkınlıktan ne düşüneceğimi, ne diyeceğimi bilemedim. Yılbaşı gecesi için yaptığım planın kan gölüne düştüğü andı. Oysa çok daha güzel bir gecenin hayalini kurmuştum...

Yılın son günü Kerem'in erken saatlerde aramasıyla başlamıştı. Yılbaşı gecesi için ayarladığı organizasyona beni dahil etmeye çalışıyordu.

“Hayatının yılbaşını yaşatacağım sana, aha buraya yazıyorum.”

İkna etme konusunda on reklam metin yazarı gücündeydi Kerem. Fakat bu defa ona direnmeye kararlıyım. Telefonu açarken apar topar hazırladığım yanıtı yapıştırdım: “Her yıl aynı tantana, değişen bir şey yok. Bu defa farklı bir şey yapmak istiyorum.”

“Oğlum tamam ya, al sana farklı bir şey: Ev partisi! Demografisi efsane, bir erkeğe iki kız düşüyor. Garanti veriyorum.”

Neredeyse gardım düşüyordu ama direnişi sürdürdüm: “Benim başka bir planım var.”

Son kozunu kullandı: “Ertesi sabah... Daha doğrusu öğlen... Daha doğrusu akşama ayılırsam arayıp ne kadar eğlendiğimizi anlatırım. Sana da tek başına iyi eğlenceler!”

Evet, planım sadece beni kapsıyordu. Hatırlamak istemeyeceğim kadar uzun bir süredir birbirinin kopyası yılbaşı geceleriyle yeni yıla giriyordum. Yeni yılın ilk günü de akşamdan kalmanın ağırlığını taşımakla geçiyordu.

Hayatımın her yönden kötü gittiği bir süreçte buna benzer bir yılbaşı gecesini daha kaldıramazdım. Diğer tüm gecelerden farksız bu geceye büyük anlamlar yükleyip o büyüklüğün altında ezilmektense dertsiz, tasasız, az biraz mutlu olabileceğim birkaç saat yaşamam için ne yapmam gerekiyordu?

Bu soruyu yanıtlamak için geçmişte mutlu olduğum anları bir yol haritası gibi dizerek sahici mutluluğa giden rotayı çıkarmaya çalıştım. Klişelerden uzak durmam gerekiyordu. Romantik komedi filmlerinin kartpostal manzarası fonlu öpüşmelerinden, keplerin uçuştığı mezuniyet törenlerinden, bürokratik evlenme merasimlerinden ve benzeri tüm yapmacık şablonlardan farklı doğal anlardı aradığım. Birkaç dakika önce olmuş gibi tüm berraklığıyla hatırladığım, hafızamın en sağlam bölgelerinde sakladığım, yaşadığım tüm psikolojik depremlere rağmen yıkılmamış kalıcı anları bulmalıydım.

Bir internet sitesine yazıp bu mutluluk listesini insanlarla paylaşmayacaktım. O yüzden kendime karşı tamamen dürüst olabilirdim. Geçmişimi didik didik tarayıp çocuksu olmuş, ayıp olmuş, ezikçe olmuş demeden en doğru hatıraları ortaya çıkarmalıydım. Buna uzun bir mesai harcamayı da düşünmüyordum, seçilmiş anlar ben onları çağırdığımda çabucak hatırıma gelmeliydi. Geldiler de...

Bana verdiği şaşırtıcı mutluluk hissiyle trolleybüs yolculukları ipi ilk göğüsleyen hatıra oldu. Ailemin ekonomik durumundan dolayı okul servisine kayıtlı olmayan birkaç öğrenciden biriydim. Bu yüzden her gün yaklaşık on beş durağı trolleybüsle katederdim. Gücünü cadde boyunca dizilmiş elektrik kablolarından iletken bir boynuzla alan trolleybüs yavaştı, çokça sallanırdı, koltukları eski püsküydü ama ben bunlardan hiç şikâyetçi değildim. Hayal gücümün yardımıyla otobüsün içindeki insanlara uydurma hayatlar biçmek, sokakta birbirleriyle konuşan insanlara hayali dublajlar yazmak, gözümün önünden geçen tabelaları okumak ve dünyayı hareket eden bir fanusun içinden seyreylemek beni çok mutlu ediyordu. Bindığım trolleybüs zamandan bağımsız, mistik denizlerde yüzen bir şişe içindeki gemi gibiydi, ne yaparsam yapayım, elimdeki silahla şoförü tehdit etsem bile aracı hızlandırma veya yavaşlatma gibi bir şansım yoktu. Trolleybüsün içinde zaman bize dokunamıyordu ve bunu bilmek açıklaması güç bir özgürlük hissiyle dolup taşmama sebep oluyordu.

Hiç unutamadığım bir diğer an, bu trolleybüs yolculuklarından birinde yaşanmıştı. İlk defa bir kızla el ele tutuşmuştum. Ne ilk öpüşme ne ilk sevgi

sözcükleri ne de ilk seks beni o ilk el ele tutuşma kadar mutlu etmişti. Teninin tenime dokunduğu anda yaşadığım coşku yörüngesinden çıkıp uzay boşluğunda sürüklenen bir uydudaki pili bitmiş robotun sürpriz bir elektrik akımıyla yeniden şarj olup canlanmasına benziyordu.

Ah bir de, ilk defa kar yağışını gördüğüm o an. Trolleybüste gerçekleşmese de yine bir otobüs yolculuğuydu... İzmirli olduğum için sadece televizyonda gördüğüm karla Ankara'dan geçerken karşılaşmıştım. Otobüsün soğuk camına yüzümü dayamış, karın lapa lapa yağışını, kısa sürede tutuşunu, yol kenarındaki arazileri beyaza boyamasını yüzüme yapışan kocaman bir gülümsemeyle izlemiştim. Kara dokunamamış, kartopu yapıp oynayamamıştım ama bu sayede bir kar küresini onun içindeki başka bir cam küreden seyrediyormuşum gibi masalsı bir deneyim yaşamıştım.

Son olarak okumayı söktüğüm, öğretmenimin kırmızı kurdeleyi takmasından da önce etrafımdaki yazıları okuyabildiğimi idrak ettiğim aydınlanma anı aklıma geldi. Harflerin şifrelerinin kırıldığı, kelimelerin dillerinin çözüldüğü, cümlelerin kilitlerinin açıldığı o anda dünyanın içinde yeni bir dünya keşfetmişim adeta. Bu mutluluğumu tek bir ana indirmeye çalışırken okumayla ilgili ilk ve en büyük hazzı yaşadığım “Macera Tüneli” serisi hafızamın kuytu köşelerinden çıkıp gözümün önünde belirdi.

Okuyucunun romanın esas kahramanına bürünerek karar anlarında seçim yapabildiği ve farklı sayfalara geçerek hikâyeye yön kazandırabildiği bu kitap serisini trolleybüs yolculuklarında okumak her kitaptaki macerayı bizzat yaşadığım etkisini uyandırıyor bende. Elektrik kablolarından aldığı güçle tıngır mıngır ilerleyen külüstür trolleybüs, bu kitapları her açtığımda sanki yolun ortasındaki görünmez bir tünelden hızla geçip sayfaların içindeki maceraya götürüyordu beni.

Kar, sevgiliyle el ele tutuşma ve macera tünelleri... Otobüs yolculuklarında gerçekleşen, belki de otobüsün zamanı durduran etkisi ve dış dünyadan kopuk oluşuyla sihrini güçlendiren üç olay. Şimdi amacım, bu üç olayı yılbaşında tekrar bir araya getirmektir, yine ve yeniden bir otobüste. Eskiye taklit ederek eski mutluluklara ulaşma çabası biraz banal, fazlaca naif, oldukça anormal sayılabilirdi. Fakat banal ve naif olmayan normal yılbaşı geceleri de mutluluğa giden kapıyı açamamıştı. Kaybedecek bir şeyim yoktu.

Favori “Macera Tüneli” kitabımı yanıma aldım ve İzmir Otogarı'na gittim. Ankara'ya bilet almak üzere otobüs firmaları arasında turlamaya

başladım. Otogar hınca hınç dolmuştu. Yılbaşı gecesini sevdikleriyle geçirebilmek için otobüslere doluşan insanlar, yılbaşı gecesi sevdiklerine ekmek parası götürebilmek için insanları otobüslere doluşturan insanlar...

Yolculuğu öyle ayarlamalıydım ki saat 12.00'de otobüs seyir halinde olmalıydı. 12.00'den önce son durağa ulaşan bir otobüs tüm planımı suya düşürürdü. O yüzden saat 01.00'de Ankara'ya varacak bir otobüsü seçtim. Otobüste sadece bir tek yer kaldığını öğrendiğimde bunu iyiye işaret olarak algıladım, "pencere kenarı" olup olmadığını sormayı unutup bileti kaptım. Otobüse bindiğimde yanımdaki yolcu henüz gelmemişti, elimdeki bilette yazan 43'ün koridor mu, pencere kenarı mı olduğunu koltuk kenarındaki silik göstergeden anlayamadım ve pencere kenarına oturdum. Bir süre sonra çember sakallı ve tombul bir ihtiyar elindeki 44 numaralı bagaj fişiyle iki koltuğa baktı, hangi koltuğun 44 olduğunu kurcalamadan bismillah çekerek yanımdaki boş koltuğa oturdu. İhtiyarın şişman baldırları aramızdaki sınırı ihlal etse de pencere kenarı benimdi ya, gerisi önemli değildi. Camın hemen yanından dünyayı seyreylemek çok daha kolay olacaktı.

"Dünya Arkeoloji Semineri'nde en çok alkışı alan konuşmacılardan biri oldunuz ama aklınız hâlâ gizemini çözemediğiniz o eski hazine haritasında."

Yanıma aldığım "Macera Tüneli"nin ilk cümlesi buydu. Sonraki cümleye geçerken, ihtiyarın, "Hayırlı yolculuklar evladım" deyişiyle kitabın içinden çıktım. "İyi yolculuklar" diyerek ona karşılık verdim. Tekrar kitaba dönecekken, "Yolculuk nere?" dedi. "Ankara" dedim; bakışlarımı cama kaydurdum ki sohbet uzamasın, ben de kitabıma geri dönebileyim. Nafile. "Memleket nere?"den girdi, "Meslek nedir?"den çıktı. O arada kitabı kaç kere açıp, ikinci cümle bitmeden kaç kere kapattım, sayamadım. Bir süre sonra pes edip ihtiyara teslim oldum.

"Ne yapmaya gidiyorsun Ankara'ya?"

"Yılbaşını kutlamaya."

"Yılbaşı da neymiş?"

Ben şaka mı yapıyor diye yüzüne bakınca ciddi olduğunu gördüm. Çember sakalını ovuşturarak "Kimin yılbaşı bu, düşünmek icap eder, değil mi?" dedi.

"Nasıl yani?"

"Nasılı mı var? Gâvur icadı bu. Bizim ehlişünnet evlatlarımız da biner bu garabete, varır kıyamete. Yılbaşını kutlamak Müslümanlara caiz değildir. Siz bu gidişle Noel'i de kutlarsınız."

Geri adım atmaya, tartışmadan tez uzaklaşmaya karar verdim. “Yani evet öyle bakınca doğru diyorsunuz...” demeye çalışırken giderek sertleşen ses tonuyla sözümü kesti.

“Öyle bakınca, şöyle bakınca... Bir farkı yok. Hak dininden gayrısının örflerine uymak haramdır. Bizim kutsal günlerimiz bellidir. Bayramlarımız var Allah’a şükür. Kandiller ne güne duruyor? Sen var git yoldan sapanların icat ettiği uydurma bir doğum gününü kutla. Olacak şey mi?”

Geri adım değil, geri geri zıplasam zor uzaklaşırdım. “Haklısınız” dedim.

Tam o sırada Manisa şehir merkezinden geçiyorduk. Sokaktaki kalabalık yılbaşı kutlaması yapıyordu. Noel Baba sakalı takan gençler vardı kalabalıkta.

“şunlara bak şunlara. Günaha girdiklerinin farkında bile değiller. Putperestlerin icadı Noel Baba’ya özenmişler, sorsan Müslüman’ım derler bir de. Allah yarattı demeyeceksin... Bunları tek tek...” dedi ve lafını bitirmeden derin bir nefes aldı. Cebinden tespihini çıkardı, tespihin iri tanelerini haşın parmak darbeleriyle çevirmeye başladı. “Tövbe tövbe...” dedi. Sonra sessizce sayıkladı: “Yılbaşıymış, yılan başı o... Yılanın başını küçükken ezeceksin.”

Gerim gerim gerilmiştim. Koltuğa otururken tonton, babacan bir ihtiyara benzettiğim adam ağzını açar açmaz seri katil adayına dönüşmüştü. Aklımızdan geçirdiğimiz iyi ve kötü düşüncelerin fiziğimizin değişmesine yol açan, sadece yılbaşı gecesinde etkisini göstermeye başlayan kadim bir büyüyü hayal ettim. Eğer böyle bir büyü olsaydı, hızlı bir mutasyon gerçekleşir, sarf ettiği her kötücül kelimeyle birlikte adamın vücudu kabuk bağlar, çember sakalındaki her kıl tanesi lanetli solucanlara dönüşür, en sonunda adam tespihiyle günahkârları boğmaya hazır bir iblise evrilirdi.

Aklımdan neler geçiyordu böyle! Hemen kafamı cama çevirdim ve koltuğumda uzaklaşabileceğim kadar uzaklaştım. Gözlerimi kapattım ve uyuyor rolü yaptım. Sonra rolümü ciddiye almış olmalıyım ki gerçekten uyudum.

Gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm Noel Baba oldu, hediye dolu çuvalını sırtına almış iki büküm yürüyordu. Önce rüya gördüğümü sandım ama sonra etrafa bakınca Afyon Otogarı’nda olduğumuzu fark ettim. Gece yarısına yaklaştığımız için insanlar daha bir coşkulu ve renkliydiler. Kaynana dili denen düdükleri üfüren gençler, rengârenk karton kukuletalrı kafalarına takan başörtülü teyzeler, am ağacı taşıyan bir hacı amca ve gözlerimi açtığımda gördüğüm Noel Baba kılığına girmiş, insanların

bavullarını taşımak için dil döken hamal... Kısacası tam da yolculuk arkadaşımın bayılacağı bir tablo karşımdaydı!

Kesin saydırmaya başlamıştır diye düşünüp camdaki yansımadan komşuma baktım. Koltuk boştu. Sonra onu bavulunu otobüsün bagajından alırken gördüm. Geri kalan yolculuğumun onsuz geçeceğine sevindim. Molayı değerlendirmek için otobüsten indim. Tuvalet ihtiyacımı giderdikten sonra tost ayran ritüelini yerine getirdim. Ayranı yudumlarken uzaktan eski yolculuk arkadaşımı Noel Baba kılığındaki hamalla tartışırken gördüm. Anladığım kadarıyla Noel Hamal, çember sakallının eşyalarını taşımıştı ama emeğinin karşılığını yeterli görmemişti. Adamcağızın adına üzüldüm, tek suçu yanlış adamın eşyalarını yanlış kılıkla taşımaktı. Neden giymişti ki o kostümü? Sempatı puanı toplayıp meslektaşlarıyla girdiği eşya taşıma yarışında öne geçmek içindi belki. Kayışı koparmış bir deli de olabilirdi. Kim bilir, belki de sadece eğlence arayan bir adamdı yahut bir ayyaş. Kim olursa olsun iyi bir adamdı Noel Hamal. Bunu pamuk sakallarının ardına saklanmış gözlerinden okuyabiliyordum. Gözlerindeki iyilik pırıltısı yüz metre öteden fark edilebiliyordu. Belki de o gerçek Noel Baba'ydı, Noel Baba kılığına giren bir hamalın kılığına giren Noel Baba!

Aklıma düşen bu davetsiz hayali kovalayıp saat 11 olunca otobüse geri döndüm. Yanım boş olduğu için yayılarak oturdum. Otobüs kalktıktan sonra orta kapıdan bir ses geldi, otobüs durdu ve biri içeri girdi. Bir kız, eli ayağına dolaşmış halde yanıma oturdu. Doğrudan ona bakamadım ama yan gözle ellerindeki tek parmaklı yün eldivenleri gördüm. İki eldiven birbirinin eşi değil gibiydi, çünkü sağ elindeki sadece beyaz iken sol elindekinde kırmızı benekler vardı. İkisinin de bileklik kısmından bir tane yün top sarkıyordu. Kız o eldivenlerle cebindeki bileti çıkarması zor olsa da inatla eldivenlerini çıkarmadı. Zaten biletini de bulamadı. Muavin sonraki durakta otobüs şirketini arayıp koltuğun satın alınıp alınmadığını öğreneceğini söyledi.

Muavin uzaklaştıktan sonra, “Bayan yanı kuralı bu firmada geçerli değil galiba” diye hafifçe gülümseyerek kıza doğru döndüm. Gizemli kız beklediğim kadar güzel çıkmamıştı. Filmlerdekine benzer bir sahneyle otobüse son anda girdiği için daha havalı bir kız bekliyordum sanırım. Bu esnada o hâlâ burnundan soluyordu. Bana yanıt vermedi. Ben de bir espriyle ortamı yumuşatmak istedim.

“Bayan yanı dedim ama ben de bayan kelimesinin kullanılmasını doğru bulmuyorum. Gerçi kadın yanı demek de bir garip olur...” diye sayıkladım

muzip bir ses tonuyla.

Kız ciddiyetini bozmadı, soluk alıp vermesi normale döndükten sonra, “Sadece burası boştu, rahatsız oluyorsanız...” dedi, kalkar gibi yaptı.

“Yok yok, öylesine, takılıyorum dert etmeyin...”

“Tamam öyleyse...”

O sırada kızın gözlerinde “otobüse son anda yetişen yolcu”nunkinden daha büyük bir dehşet olduğunu fark ettim.

“Bir sorun mu var? Terlemişsiniz.”

“Otobüse yetişmek için koştum, başka bir şey yok” diyerek geçiştirdi.

“Yolculuk nereye?” diyerek konuyu uzattım. Bir an eski yol arkadaşıma benzediğimi düşündüm.

“Buradan gideyim de nereye olursa olsun” diyerek konuyu kesinkes kapattı.

Belli ki kızın nefes nefese kalışının ve gözlerindeki dehşet ifadesinin ardında ilk kez tanıştığı, henüz adını bile bilmediği birine açıklanmayacak ciddi bir sebep yatıyordu. Kabuğuma çekilmeye karar verdim. Kitabıma geri döndüm, devam ettim okumaya. Bir süre sonra ilk bölümün sonu geldi, roman okuruna ilk sorusunu sordu:

“Sandığı açıp içindekilere bakacaksanız sayfa 33’e, sandığı alıp profesöre götürecekseniz sayfa 12’ye geçin.”

Sandığı açsa mıydım, yoksa profesöre mi götürseydim?

Kız o sırada, “Adın ne?” diye sordu.

Gülünç bir heyecanla dönüp, “Emre” dedim.

Kız, “Adı ne, demiştin” diyerek düzeltti beni, kitaba kaş göz işareti yaparak.

“Haaa. *Tibet’in Gizli Hazinesi*. ‘Macera Tüneli’ serisinden, okuyucuya seçenek su...”

“Biliyorum, biliyorum, benim favorim *Kara Şato’nun Esrarı*’dır.”

“Ben sadece bizim kuşak bilir sanırdım”

“Biz sahaflara gitmiyoruz çünkü, değil mi?” dedi, manidar.

Güldüm.

“Ee ne yapacaksın, açacak mısın sandığı?”

“İbre profesörden yana ama bilmiyorum. Daha en baştan ölmek istemiyorum.”

“Ama risk almadan da macera başlamaz.”

“O zaman sandığı açıyorum.”

“Aç bakalım” deyip gülümsedi. Gülümseyince yüzüne renk gelmiş, gözleri parlamıştı. İlk bakışta güzel bulmadığım kız adeta tek bir gülümsemeyle farklı bir canlıya, bir peri, bir melek gibi, ama daha önce keşfedilmemiş düşsel bir varlığa dönüşmüştü. Ceketini çıkardığı halde inatla ellerinden çıkarmadığı tek parmaklı, biri kırmızı beyaz, biri bembeyaz eldiveniyle sanki kayıp bir mitolojiden fırlayıp günümüze gelmiş yengeç kızdı o. Bir süre ondan gözlerimi alamadım. Sonra kendime gelip kafamı kitaba çevirdim.

Yengeç Kız’ın dediği gibi sandığı açtım. Böylece macera hareket kazandı ve sandık hakkındaki gizem perdesi biraz olsun aralandı. Derken ikinci soru geldi.

“Parşömeni çalan kadını polise ihbar edeceksen sayfa 21’e, kadını takip edeceksen sayfa 42’ye geçin.”

Bana yardımcı olması için yüksek sesle okudum. Ses gelmedi. Kız uyuyordu. Bir süre sonra mayışmış bir sesle, “İspiyoncu musun sen?” dedi.

“Hayır da. Kadın tehlikeli olabilir” diye savundum kendimi.

“Tehlikesiz bir macera olur mu sence?” deyip gülümsedi. Gözleri kapalıyken gülümsediğinde daha da güzel olmuştu. O sırada önümüzde oturan çocukların yeni yıla doğru geri sayım yaptıklarını duydum. Kıkırdarak “10, 9, 8...” diye sayıyorlardı. Geri sayım tamamlandığında kızın sağ eli usulca benim sol elimin altına sokuldu. Sol elim onun tek parmaklı yün eldiveninin üzerine uzandı, tam saat 12.00’de. Tenlerimiz birbirine değmemişti ama bu tanıdık bir histi; yörüngesinden çıkıp uzay boşluğunda sürüklenen bir uydudaki pili bitmiş robotun sürpriz bir elektrik akımıyla şarj olup canlanması gibiydi.

Yeni yılın ilk saniyelerinde yaşadığım bu mutlulukla uyuyakalmışım. Uyandığımda elim yün eldivenin üzerinde yatmaya devam ediyordu ama eldivenin içi de, yan koltuğum da boştu. Hemen camdan baktım, Eskişehir’de mola yerindeki parktan çıkıyordu otobüs. Sonra kızı gördüm. Bana kırmızı beyaz eldivenli sol eliyle el sallıyordu. Yüzünde “Mecburdum” der gibi bir ifade. Üzüldüm, bu kadar erken bir terk edilmiş beklemiyordum ama bir gün yeniden görüşeceğimize inandığım için yüzüme salak bir gülümseme kondu.

Gerçekleşmesine en az ihtimal verdiğim el ele tutuşma hedefim sürpriz bir gelişmeyle tutmuştu ama Ankara hudutlarına girdiğimizde halen daha kar yağışıyla karşılaşmadığım için hayal kırıklığı yaşadım. En azından Ankara’da kar yağıyor ve yeniden karı camın diğer tarafından

seyredebilirim diye düşünüyordum. Mevsimlerin kayması hiç hoş değil. Üstelik otogara vardığımızda *Tibet'in Gizli Hazinesi*'nde ancak otuz sayfa ilerleyebilmişim, böyle giderse kitabı bitirme hedefim de gerçekleşmeyecekti. Tek tesellim, romanın sorduğu her soruda doğru seçimler yaptığım için karakterimin ölmemesi veya hiç hapse atılmamasıydı.

Tam buna sevinirken otobüse bir polis memuru girdi, benim koltuğuma doğru yürüdü. “Yanımdaki boş koltuğun hâlâ talibi var demek ki” diye düşünüyordum ki...

“Yürü bakalım!” diye sert bir emir geldi.

“Ne var memur bey?”

“Çık dışarı” dedi. Dışarıya bakınca beni bekleyen diğer polislerle göz göze geldim. Bu sırada otobüsteki yolcular aksiyon filmi izler gibi izliyorlardı sahneyi.

“Ne olduğunu anla...”

“Anlatırız, sen bir çık da.”

Tek eşyam olan kitabımı ceketimin cebine atıp, Yengeç Kız’dan hatıra tek parmaklı eldiveni elime takıp dışarı çıkmamla polis arabasına tıklmam bir oldu. Oradan da doğru karakola, sonunda da sorgu odasına...

İki memur beni sandalyeye oturttu. Önce iri olan sordu:

“Neden öldürdün lan adamı?”

“Kimi?”

“Bilmiyormuş gibi konuşma ulan” deyip tokadı suratıma yapıştırdı.

“Neden bahsettiğinizi bilmiyorum” demeye çalışırken polis beni yakamdan kavradı.

“Çok iyi biliyorsun. Molada otobüsten indin, adamcağızı öldürdün ve kaybolabileceğini sandın” dedi beni sarsarak.

“Kimi öldürmüşüm, hiçbir şey anlamadım memur bey.”

“Kim olacak, Noel Baba.”

“Nasıl ya?”

“Niye öldürdün lan Noel Baba’yı?! Konuş!”

“Abi ben yapmadım bir şey, ne Noel Babası, lütfen.”

“Kes lan! Ne istedin zavallı adamdan?”

“Yeminle ben Noel Baba falan tanımıyorum. Bir yanlışlık olmalı.”

Tıknaz polis masaya bir fotoğraf atarak, lafı meslektaşından aldı.

“Kim lan bu o zaman?”

Fotoğrafta Noel Baba vardı. Bir kan gölünün içinde cansız yatıyordu.

“İyi bak, iyi bak! Adamı ne hale sokmuşsun. Psikopat mısın lan sen?!”

İyi bakınca fark ettim ki bu mola yerinde gördüğüm Noel Hamal’dı. Yere yatmış, boğazından akan kanlar takma sakallarını kırmızıya bulamıştı. Cansız bedenine rağmen göz bebeklerindeki pırıltı yerinde duruyordu sanki. Yoksa o gerçekten Noel Baba kılığına giren hamalın kılığına giren Noel Baba mıydı? Ama şu an bu sorudan daha önemli bir soruyu yanıtlamalıyım.

“Ben yapmadım, ne ilgim olur, neden beni suçluyorsunuz?”

“Cinayet mahallinde bunu düşürmüşsün” deyip masaya bir kâğıt parçası fırlattı. Bu bir otobüs biletiydi, 44 numaralı.

“Ee?” dedim.

“44 numaralı yolcu sensin. Tüm yolculara sorduk, teyit ettiler.”

“Yanlışlık var. Ben 43 numaralı yolcuyum”

“Yok ya, seni aldığımızda da 44’te oturuyordun.”

“Pencere kenarı diye...”

“Sus! Biletin nerede o zaman?”

“Ne bileyim hiç saklamam ki.”

“Hadi arkadaşım yorma bizi. Molada ortalıktan kaybolmuşsun...”

“Tost yedim...”

“Yedik biz de! 44 numaralı yolcu olmanı nasıl açıklayacaksın?”

“44 numaralı yolcu değilim, sadece cam kenarına oturmak istedim.”

“Kim pencere kenarına oturmak ister! Tuvalete gitmek istesen gidemezsin, molada sigara içmek istesen yanındaki kalkmadıysa çıkamazsın” dedi iri olan. Tıknaz olan tamamladı: “Hem muavinden top kek, çay falan alırken de zorlanırsın.”

“İyi de manzarayı izliyorum” diye karşılık verdim.

“Lan maytap mı geçiyorsun bizimle?! Karanlıkta ne manzarası? Gündüz yolculuğu olsa yine iyi”

“Ama yol kenarları, tarlalar...”

“Kes lan lagalogayı!”

O sırada tıknaz olan polis delil torbasındaki beyaz yünleri elimdeki Yengeç Kız’ın eldiveninin yanına koyarak “Cesedin üzerinde bulduğumuz beyaz yün ilmikler de eldiveninden geliyor” dedi.

“Yeminle ben öldürmedim” dedim.

“Sen öldürmediysen, kim öldürdü lan Noel Baba’yı?” diye bağırdı iri olan.

Hakikaten ben öldürmediysem kim öldürmüştü Noel Baba'yı? Gerçek katilin kim olabileceği konusunda zihnimde teoriler döndürmeye başladım. Afyon Otogarı'nda Çember Sakal ile Noel Hamal'ın tartışıklarını görmüştüm. İhtiyar 44 numaralı yolcuydu ve kültürümüze sızan Noel'e dair her şeyden ölesiye ve öldüresiye nefret ediyordu. Fakat düşüncede kalmış nefrete önyargıyla yaklaşırsam ondan farkım kalmazdı. Hem gerçek bir dedektif gibi objektif düşünmeliydim. Sonuçta başka dinin kurucu peygamberinin doğum gününü kutlayanları öldürmek istemesi onu bir katil yapmazdı. Peki, başka şüpheli var mıydı?

44 numaralı diğer yolcu Yengeç Kız'dı. Otobüse sanki birinden kaçıyormuş gibi hızla binmişti. Yanında bileti yoktu, bu da 44 numaralı biletin olay mahallinde bulunmasını açıklıyordu. Noel Hamal'ın fotoğrafına ve kanla kırmızıya boyanan sakalına baktığımda bir ipucu daha yakaladım; Yengeç Kız'ın sol eldiveni kırmızı beyazdı. O kırmızılık eline bulaşan kanın kırmızısı olmalıydı. Bu yüzden sol elindeki eldivenini inatla çıkarmamıştı. Suçu da benim üzerime atmak için diğer eldivenini otobüste bırakmıştı...

Kahretsin! Kızlara güvenmemem gerektiğini ne zaman öğrenecektim. Özellikle de yengeç kızlara.

Hayır! Biletsiz ve nefes nefese otobüse binmesinin birçok sebebi olabilir. Belki de belalı erkek arkadaşından veya töre adına peşine düşen akrabalarından kaçıyordu. Olay mahallinde bulunan bilet ona ait olmayabilirdi. Ayrıca gerçekten bilet satın aldıysa muavinden korkup ara durakta inmezdi ki. Eli de birçok sebepten kanamış olabilir. İbre ihtiyara döndü. Çember Sakal, nefret dolu fikirlerini nihayet eyleme geçirmeye karar vermişti ve bunun için kendisinden fazla para koparmaya çalışan Noel Baba'dan daha ideal bir hedef yoktu. Fakat ikisini kıyasladığımda kız hakkındaki deliller daha fazlaydı. Hem neden Eskişehir'de paldır küldür otobüsten inip beni yalnız bırakmıştı? Elimi tutup umut vermiş, sonra diğer kızlar gibi o da terk etmişti. Böylesine bir cani elbette Noel Baba'yı da öldürürdü.

Polisler olayı çözme adına bağırmaya, çağırmaya devam ediyorlardı. Çapraz sorgu çapraz ikna çalışmasına dönüşmüştü.

“Haydi itiraf et de, yılbaşı gecesini mahvetme koçum.”

“Konuşsana birader, yaptığını söyle, biz de evimize gidelim...”

Gerçek katili açıklayacaktım onlara. Yengeç Kız veya Çember Sakal...

Derken elim ceketimin iç cebindeki *Tibet'in Gizli Hazinesi*'ne gitti.

“Macera Tüneli” okuru bir kız eli kanlı bir katil olabilir miydi? Peki ya zar

zor yürüyen bir ihtiyar bir hamalı yere yıkabilir miydi?

“Katilin Yengeç Kız olduğunu düşünüyorsanız sayfa 55’e, Çember Sakal olduğunu düşünüyorsanız sayfa 77’ye git.”

İki seçenek arasında kararsızdım.

Çapraz ateş devam ediyordu:

“Bak atalım seni nezarete, orda istediğin kadar düşünürsün. Ama önce şunu imzala.”

“Hadi arkadaşım, rahat ettiririz seni merak etme.”

“Bak yoksa sabaha kadar devam eder bu! At imzayı, sen de rahat et, biz de.”

İtinayla hazırlandığım yılbaşı gecesi üzerine düşündüm. Aslında neredeyse hayallerimin yarısı gerçekleşmişti. Otobüsle seyahat etmiş, orada –en azından o esnada– sevdiğim bir kızla el ele tutuşmuştum. Geriye kitabı bitirmek ve kar yağışını izlemek kalmıştı. Biri benim elimdeydi, diğeri ise tabiat ananın. Bu sorgu devam ederse ilkinin gerçekleştiremeyeceğim kesinlik kazanırdı. Kitap okumak için yanlış yerde, yanlış insanlarla birlikteydim. Fena bir çıkmazdı bu. Katili söyleyip özgür kalabilirdim. Tabii ikna olurlarsa! “Nereden bulacağız lan Yengeç Kız’ı, bu nasıl bir tarif böyle?” diye tersleyip sabaha kadar sorguya devam edebilirlerdi. Diğerini söylesem, “Çember sakalına takılmışsın, başka bir şey hatırlamıyorsun, robot resmini bile çizdiremiyorsun, hedef mi şaşırtıyorsun lan?” deyip tokadı basarlardı. Fakat birinden birini söylemeliydim.

O esnada Yengeç Kız’ın söylediklerini hatırladım:

“İspiyoncu musun sen?”

“Tehlike olmadan macera olur mu?”

“Risk almadan macera başlamaz...”

Yaşadığım “Macera Tüneli”nde yeni bir soruya gelmiştim:

“Suçu başkasının üzerine atacaksan sayfa 72’ye, risk alacaksan sayfa 97’ye geç.”

Düşündüm ve sayfa 97’ye geçmeye karar verdim.

Hazırladıkları ifadeyi okumadan imzaladım. “Aferin”i aldım.

Nezarete benimle birlikte sekiz kişi vardı. Hepsi de uyukluyordu ve nefeslerinden leş gibi bir alkol kokusu nezarete yayılıyordu. Olsun, hepsi nakavttı. Nihayet kitabımı okuyabilecektim. Hemen kaldığım yerden okumaya devam ettim. Yılbaşına dair hedeflerimden dörtte üçünü tutturacağımı düşünerek keyifle okuyordum ki yeni bölümün ortasına gelmemle ışığı kapatmaları bir oldu. Bir anda dünyam karardı.

Nezaretin küçük penceresinden ay ışığı az da olsa geliyordu. Kitabı oraya tutarak okumaya çalıştım. Nafile. Dolunay ters tarafta kalmıştı. Ay ışığı sayfayı yeterince aydınlatmadığından harfleri seçemiyordum. Ah salak kafam! Niye normal bir yılbaşı gecesi yerine kendimi böyle bir maceraya atmıştım ki? O ev partisine gitseydim belki de şimdi fıstık gibi bir kızla yatakta oynayıyordum. Nezarete yedi tekinsiz adamla birlikte olmaktan daha iyiydi bu.

Ne gece ama! Önce Çember Sakal'ın zehirli düşüncelerine maruz kalmış, sonra adını bile bilmediğim katil zanlısı bir kız tarafından terk edilmişim. Sonunda Noel Baba'nın acıklı hikâyesine şahit olmuş, bu da yetmezmiş gibi onu öldürmekten içeri atılmıştım. Bunu düşünmek için artık çok geçti ama çocukken beni mutlu eden anıları tekrarlamamanın ne âlemi vardı?! Geldiğim noktaya bak. İzbe bir odada, kuyruksokumumu acıtan bir taburenin üzerinde elimdeki çocuk kitabını okumaya çalışıyor, bunu bile beceremiyordum. Cep telefonum yanımda olsa, onun ışığıyla okurdum ama nezarete telefon ne arar...

Karanlık boşluğa çaresizlikle baktığım o anda bir mucize gerçekleşti. Gökyüzünden kar taneleri düşmeye başladı. Lapa lapa yağıyordu kar. Zamanın dokunamadığı, dış dünyadan kopuk nezaret odasından resimli masal kitaplarındaki gibi iri iri tanelerle yağın karı izledim. Tanıdık bir histi bu; bir kar küresini onun içindeki başka bir cam küreden seyrediyormuşum gibiydi. En umutsuz anımda yılbaşına dair hayallerimden biri gerçekleşmişti.

Kısa bir sürede tuttu kar; karakolun etrafındaki binalar, tepeler, yollar, ağaçlar beyaza boyandı. Daha sonra bu mucize başka bir mucizeyi doğurdu: Etrafa serilen beyaz örtü ay ışığını bir ayna gibi nezaretin küçük penceresinden içeri yansıttı. Elimdeki kitabın sayfaları aydınlandı, harfler göründü, kelimeler ışıldadı, cümleler parıldadı ve nezaretin soğuk duvarında bir macera tüneli açıldı. Ben de kitabı okuyarak tünelden kaçtım. Tünelin diğer ucundaki heyecanlı maceraya doğru...

Yüzüme yapışan gülümsemenin başka bir açıklaması yoktu; mutluydum ve bu hayatımın en güzel yılbaşı gecesiydi.

Aynasız Güzelin Masalı

Sevgililerin öpüşürken gözlerini neden kapattığı ezelden beri bir merak konusudur. İnsanoğlu bu gizemli duruma tarih boyunca psikolojik, sosyolojik, fizyolojik, romantik birçok açıklama getirmeye çalışmıştır ama hiçbir açıklama tam anlamıyla tatmin edici olmamıştır. Çünkü sevgililerin öpüşürken gözlerini kapatmasının ardındaki asıl sır, hayattaki tüm bilinmeyenlerin açıklamaları gibi bir masalda gizlidir.

Bu ağzı sıkı, sırdaş masalımız, çok eski zamanlardan birinde, bildiğimiz diyarların çok uzağında, katettiğimiz yolların tam tersinde, pusulanın ibresinin göstermediği, atlasta yer almamış, antik efsanelerde sözü edilmemiş, yeşil mi yeşil, güzel mi güzel bir gezegende geçmektedir.

Kendisi kadar güzel olmasın, güzelce bir yıldız sisteminde döner dururmuş bu gezegen. Fakat o kadar harika bir gökküresiymiş ki bu Dûnyâ dedikleri, bir süre sonra bir yıldızın etrafında dönmeyi gururuna yedirememiş ve çaktırmadan galaksinin ücra bir bölgesine çekilerek, kendi etrafında çizmiş yörüngesini.

Tanrılar, bu narsist gezegenin kendini beğenmişliğini, bencilliğini, şımarıklığını cezalandırmaya karar vermişler. Bu amaçla Dûnyâ'daki yansıma yapan tüm doğa nimetlerini, cisimleri ve madenleri bir bir bozmaya başlamışlar.

Yıllardır galaksinin kalabalığından, gürültüsünden uzak, kendine özel yörüngesinde dönüp duran gezegende ayrıcalıklı birer canlı olmanın keyfini süren Dûnyâlılar önce aynalarının karardığını fark etmişler. Ne kadar bezle silseler de, zımparayla parlatsalar da, fayda etmemiş, aynaları onları yansıtmaz olmuş. Hemen telaşla parlak camlarda aramışlar yansımalarını. Camların yavaş yavaş matlaştığını ve yansıtmayı bıraktıklarını hüsrarla izlemişler. Bunun üzerine Dûnyâlılar, hemen deniz kıyılarına, göllere, su birikintilerine akın etmişler; orada kendilerini görüp rahat bir nefes almışlar ama çok geçmeden gezegendeki gölleri, denizleri, nehirleri buz tutmuş. Dûnyâ vatandaşları, dev çekiçlerle buzları kırıp onları eski hallerine getirdiklerinde ise hayal kırıklıklarının en büyüğünü yaşamışlar; sular o kadar berrak ve pürüzsüzmüş ki, dipteki balıklar ve deniz bitkileri

akvaryumda gibi görünüyormuş. Bu çok güzel bir manzara olsa da suyun yüzeyinin yansıtma özelliğini yitirmesi insanları üzüntüye boğmuş.

Dünyâlılar son bir ümit, bir koşu evlerine dönmüşler, mutfak çekmecelerini açıp kaşıklarına sarılmışlar. Kaşıkların dışbükey çanaklarında çarpık çurpuk yansımalarına bakarak kendileriyle hasret gidermişler. Fakat kaşıkları atladıklarını fark eden tanrılar hemencecik tüm kaşıkları beyaza bulamışlar, Dünyâlıların kendilerini görme şansını alıvermişler ellerinden.

Dünyâlılar bir süre sonra kendi görüntülerinden mahrum kaldıkları gerçeğini kabul etmek zorunda kalmışlar. Bu değişimden sonra ne kadar güzel veya çirkin olduklarını, görüntülerinin ne menem bir şeye benzediğini, saçlarının nasıl durduğunu, kıyafetlerinin onlara ne kadar yakışıp yakışmadığını asla görememişler.

En başta, onlardan yansımalarını çalan tanrılara lanet etmişler fakat bir süre sonra, yani üç dört nesil sonra bu duruma alışmışlar.

Yansımanın olmaması bu gezegendeki sosyal hayatı ve ilişkileri galaksinin geri kalanından tamamen farklılaştırmış. Tanrıların yaşağından sonra doğan yeni nesiller nasıl göründüklerini hiç bilmedikleri için kibir, gurur, böbürlenme, övünme, şişinme, gerim gerim gerinme gibi duygulara kapılmamışlar. Tabii ki, elleriyle yüzlerinin neye benzediğini anlamaya çalışmışlar, ama hiçbir zaman görünümleriyle ilgili net bir fikirleri olmamış.

Dönem dönem yasadışı ressamalar türemiş ama halk portre yapan ressamaları tasvip etmemiş. Yakın dostları resimlere bakıp ne kadar, “Vallahi aynı sen” deseler de ressamaların gördüklerini birebir resmettiklerine hiçbir zaman inanmamışlar. Gönlünü çalmaya çalıştıkları kadınları veya erkekleri tavlama için onları abartarak yazan şair ve yazarlara da hiç itibar etmemişler. Dilenci kadar saygınlık tanımamışlar onlara. Sanatçılar da bir süre sonra sanatlarını gönül işlerine alet etmekten çekinir olmuşlar.

Dünyâlılar, en başta kızdıkları tanrılara, yansımayı hayatlarından kaldırdıkları için şükran duyar olmuşlar. Bu sayede hiçbir gezegende görülmemiş bir iç huzura kavuştukları için yatıp kalkıp dua etmişler.

Hiç kimse neye benzediğini, ne kadar güzel, ne kadar yakışıklı, ne denli seksi, ne oranda albenili olduğunu bilmediği için ikili ilişkiler, kâinatın geri kalanına göre çok daha eşitlikçi bir anlayışla yürümüş. Sevdiği kişiyi kendinle kıyaslamak, vardığın kanıya göre kendinden alçak veya üstün görmek, bunun neticesinde ilişkiyi birtakım kuruntularla yürütmek gibi hastalıklı ruh hallerine burada rastlanmaması ilişkilere dengeyi getirmiş. Sevdiği kişiyi başkalarıyla kıyaslayacak gibi olanlar olmuş, olmamış

diyemeyiz ama onlar da kendilerinin neye benzediğini bilmediklerinden birkaç saniye sonra bundan vazgeçmişler. Kısacası, tanrıların verdiği ceza, kâinatta emsaline rastlanmayan huzurun kaynağı olmuş. Dûnyâlılar da her ne pahasına olursa olsun bunu korumaya ant içmişler.

Tanrıların verdiği ders Dûnyâlıların kulağına küpe olmuş olmasına da, her küpenin çıkarıldığı, her dersin tedavülden kalktığı bir an illaki gelirmiş ve ne derler; tarih tekerrürden ibaretmiş.

Tarihin tekerrür etmesinde başrol bir kıza aitmiş. Güzelliği dillere destan bir kızmış bu. Yeşil gözleri kedileri kışkandıran, billur sesi bülbülleri susturan, gülümsemesi çiçekleri mevsiminden önce açtıran Kız, çocukluğundan beri güzelliği hakkında o kadar övgü duymuş ki, kibirli hal ve tavırlar takınmaktan kendini alamamış. Dûnyâ'nın evrenden tecrit edilme hikâyesini hiç dinlememiş gibi, herkesin kendi etrafında döndüğünü düşünüyormuş ve o asla birinin etrafında dönmezmiş.

Kızı tavlama için diyardaki tüm erkekler kuyruğa girmiş. Bu gerçekten bildiğiniz bir kuyrukmuş, hem de ne kuyruk. Muhafızlar “Tek sırayı bozmayın” diye uyarsalar da araya giren uyanıklar illaki olurmuş, arkadan sürekli, “Kaynak yapmayın” bağırırları yükselirmiş. Kızın sıraya girenlerden beklentisi, yakışıklı veya zengin, akıllı veya kafa dengi, iyi niyetli veya şefkatli falan olmaları değilmiş; tek beklentisi, onun neye benzediğini kıza en doğru şekilde anlatmalarıymış. Sanata kaçmadan, övgüye bulamadan, gerçekten nasıl görüldüğünü ona anlatacak birini bulabilirse eğer, en azından kendi aksini hayalinde görebileceğini düşünüyormuş.

Sırası gelenler, bu güzel kızın gönlünü çalabilmek için türlü türlü gösteriler yapmışlar. Terzi sadece onun taşıyabileceği muhteşem bir kıyafet dikmiş, Balıkçı oltasının sapıyla kuma onun portresini çizmiş, Saatçi saatlerinin tik takları ve gonglarıyla serenat yapmış, Çiçekçi benzersiz çiçeklerle kızın yüzünü tasvir etmiş, Oyuncakçı havai fişekleri öyle bir dizmiş ki gökyüzüne birkaç saniyeliğine kızın yüzünü nakşetmiş... Fakat Kız'ın bu tip gösterilere karnı tokmuş, tüm adayları tek tek kovalamış.

Derken sıranın en sonunda sabırla bekleyen biri, onun hakiki yansımasını gösterme vaadiyle kızın karşısına geçmiş. Bir çobanmış bu.

Çoban, kıza doğru yaklaşmış. Kimsenin yaklaşmadığı kadar, kızın kimseyi yaklaştırmadığı kadar ona yaklaşmış. Tam karşısından, Kız'ın doğrudan gözlerinin içine bakmış oğlan.

Kız, çok yakınından ona dik dik bakan oğlanın ne yapmaya çalıştığını anlayamamış, “Ne bakıyorsun boş boş?” diye fırça atmış Çoban’a. Genç oğlan hiç sesini çıkarmadan, varla yok arası gülümsemesiyle kıza bakmaya devam etmiş. Kız bu tuhaf gencin neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışmış. En başta farkına varmadıysa da temiz yüzlü, gülümsemesi Kız’ın içini ısıtan, sevimli bir gençmiş bu. Fakat kızın asıl beklediği kendi yansıması hakkında bir fikirmiş. Gence daha dikkatli bakmış. Güzel gözleri varmış Çoban’ın. Koyu kahverengi gözbebekleri, neredeyse gözlerinin akına yer vermeyecek kadar büyükmüş.

Kız hiç bu kadar güzel, parlak, ıslıl ıslıl gözler görmemiş hayatında. Kuyrukluyıldızlarla, kozmik bulutlarla ve parlak gökcisimleriyle dolu bir uzay manzarası gibiymiş Çoban’ın gözleri... Kız, onlara biraz daha yakından bakayım derken, o da ne! Çoban’ın kara gözlerinde kendini görmüş!

Kız en başta inanamamış, gözünü kapatıp açmış, gözünü ovuşturup tekrar bakmış... Her seferinde yine oradaymış, Çoban’ın gözbebeklerinin içinde. Hareket edince yansıması da o anda hareket ediyormuş. Çoban’ın gözbebekleri bir çift aynadan farksızmış.

Çoban gülümsemiş. “Sessiz ol” anlamında işaretparmağını dudaklarına götürmüş ve “Şşş” sesiyle onu uyarmış. Ve ona Yansımasızlıklar Diyarı’yla ilgili büyük sırrı fısıldamış.

“Gözler... Tanrılar, gözleri unuttu.”

“İnanamıyorum.”

Çoban, “Sakın kimseye söyleme, tanrıların kulağına gitmesin” diye tembihlemiş.

Kız kafasını sallayarak bu sırrı tutacağına söz vermiş ve çobanın gözbebeklerindeki yansımasını seyre koyulmuş. Gerçekten de anlattıkları kadar güzelmış. Profilden baktığında ayrı güzel, dümdüz baktığında ayrı güzel, gülümsediğinde ayrı alımlı, somurttuğunda ayrı çekici olabiliyormuş.

En başta Çoban ile Kız mutluymuşlar. Kız, Çoban’la ormana gidiyor, orada birlikte koyunları otlatıyor, kovaibiklerini yosunluyorlarmış. Sonra da birbirlerine bakıp öpüşüyorlarmış. Kız en çok öpüşürken yansımasına bakmayı seviyormuş, çünkü kendini en yakından o zaman görebiliyormuş. Fakat gel zaman, git zaman kız yansımasının güzelliğine kendini fazla kaptırmış. Çoban’ın varlığını bile unutuyormuş bazen. Farklı kıyafetler giyip ya da saçının stilini değiştirip Çoban’ın karşısına geçiyormuş. Kız’ın ona, “Nasıl yakıştı mı?” diye soracağını sanan Çoban her defasında hayal

kırıklığı yaşıyormuş. Kız, resmen Çoban’a mobilyacıdan aldığı bir ayna muamelesi yapıyormuş. İşin daha da kötüsü, bu iki ayna artık ona küçük geliyormuş. Kız, daha büyük gözler, daha büyük ve daha koyu renk gözbebekleri bulabileceğine inanıp Çoban’dan uzaklaşmış. Çoban çok üzülmüş, kahrolmuş ama Kız’ın çekip gitmesine engel olmamış.

Kız’ın hayal ettiği büyüklükteki gözleri bulması zor olmamış. Hemen iri gözlü bir avcıyı kafalamış. Avcı’nın gözleri sırtındaki ok ve yayı gibi kocamanmış. Kız, Avcı’yı tek bakışıyla kendine bağladıktan sonra yakınından onun gözlerine bakmış. Fakat Kız yansımasını Avcı’nın gözlerinde görememiş. Sağdan bakmış, soldan bakmış, üstten bakmış, alttan bakmış, tek gördüğü adamın gözleriymiş. Avcı korkutucu biri olduğu için onu hemen terk edememiş ama bir süre idare ettikten sonra ona kapıyı göstermiş.

Daha sonra hayatına Doktor, Kaptan, Dalgıç, Bahçıvan, Nalbur girmiş. Onların gözlerinde kendisiyle karşılaşabileceğini hayal etmiş, fakat sonuç hep sıfıra sıfır, elde var sıfırmış. Oysa dememiş miydi Çoban, “Tanrılar gözleri unuttu” diye, neden başkalarının gözünde kendisini göremiyormuş o zaman? Böyle, böyle, düşünce düşünce delirecek gibi olmuş Kız.

Bu sırada Avcı, Kız’ın peşini hiç bırakmamış. Onu tekrar elde etmek için okuyla avladığı hayvanları önüne seriyor, görülmemiş mücevherler armağan ediyormuş. Kız, Avcı’nın tüm vaatlerine karşın onunla birlikte olmak istemediğini dile getiriyormuş. Avcı ısrarını sürdürünce Kız pes etmiş, neden ona varmadığını anlatmak zorunda kalmış.

“Ben yansımamı arıyorum.”

“İyi de tanrılar yasakladı, yok öyle bir şey” diye itiraz etmiş Avcı.

Kız, “Tanrılar gözleri unuttu” diye alıntılamış Çoban’dan.

“Kim demiş?!” diye köpürmüştü Avcı.

“Eski sevgilim, Çoban söyledi ve onun gözlerinde kendimi gördüm” demiş Kız.

“Vay gavat! Tanrılara başkaldırmış yani!” diye sesini yükseltmiş Avcı.

Avcı’nın öfkelenişini fark eden Kız, “Belki de tanrılar bunu fark etmemizi istiyordu” diye savunmuş eski sevgilisinin fikrini.

Avcı bunu duyunca öfkeden çılgına dönmüş, “Tanrıların açığını yakalayan bu zındığa aldanma, bırak bu sevdayı” demiş ama Kız ona kulak asmadan mekânı terk etmiş.

Kız, bakmış kendi türünden ona hayır yok, vahşi doğada şansını denemiş. Susamurları, baykuşlar, kozalakbalıkları, şubatböcekleri, düğümyılanları,

uzaymercanları, kabaknergisleri gibi kocaman gözlü bitkilerin, hayvanların ve bitvanların gözbebeklerinde aksini aramış. Sonuçta hep aynı hüsrani yaşamış. Bir gün, koca gözlü bir kovaibiğinin karşısında ayna deneyini tekrarlarlarken Kız, Çoban’la geçirdiği güzel günleri özlediğini fark etmiş. Onunlayken hem mutluymuş hem de kendi yansımasını görebiliyormuş.

Ve salaklığına yanarak Çoban’a geri dönmeye karar vermiş. Attığı kazık yüzünden onu kabul etmeyeceğini bile bile, Çoban’ın koyunlarını otlattığı, kovaibiklerini yosunladığı ormana gelmiş.

Çoban, Kız’ı karşısında görünce şaşırılmış. Öfkeyle kafasını çevirmiş.

Kız, Çoban’ın öfkesini yatıştırmak için ona yaklaşmış. Çoban gözlerini kaçırsa da, sonunda Kız’a bakmaktan kendini alamamış. O anda Kız, Çoban’ın gözlerinde kendine bakmış ama görememiş. Daha önce içinde kuyruklu yıldızları gördüğü gözler bunlar değilmiş sanki.

“Tanrılar sırrımızı duydu ve gözleri lanetledi mi yoksa?” diye sormuş Kız.

Çoban buruk bir tonla, “Tanrılar sırrımızı duymadı, merak etme” demiş.

“O zaman sorun ne?”

“En hassası gözlerdir. Aşk bittikten sonra diğerleri pek değişmez. Kalbin onu gördüğünde yine sıkışabilir, zihninin yine onu hayal edebilir, elin kolun titreyebilir, dizlerinin bağı çözülebilir, kasıkların onun şehvetini yine duyumsayabilir, kulakların onun sesiyle dolabilir, burnun onun kokusunu çekebilir. Tüm organların eskisi gibidir. Ama gözler hariç. Gözler bir kere değişir ve bir daha eskisi gibi bakmaz.”

Kız bunu duyduğuna çok üzülmüş. Sadece yansımasını kaybettiği için değil, Çoban’ın sevgisini de kaybettiği için... “Peki, onları eski haline getirme şansım yok mu?” diye sormuş bir umutla...

“Maalesef artık çok geç.”

Çoban bu yanıtı vermek istemiyormuş ama doğru olan buymuş. Kız’ın onu terk ettiği gün sırtından bıçaklandığını hissetmiş, o yaranın kapanmasını, Kız’a hissettiği duyguların geri gelmesini istese de bu mümkün değilmiş. Yine de üzüntüsüne ve pişmanlığına şahit olduğu, iyi niyetine de güvendiği Kız’ı mutlu etmek için tanrıların unuttuğu diğer şeyi söylemeye karar vermiş.

“Bir şey daha var, kendini görebileceğin. Tanrılar onu da unuttu...”

Kız, saniyenin onda biri oranında bu ikinci seçeneği merak eder gibi olmuş ama sonra asıl istediğinin bu olmadığını anlamış.

“Tanrıların neyi unuttuğu önemli değil. Asıl istediğimin beni seven birinin gözlerinde kendimi görmek olduğunu anladım.”

Çoban, bu sözleri duyunca kulaklarına inanamamış. Kız’ın dürüst olup olmadığını anlayabilmek için onun gözlerine dikkatlice bakmış. Dürüst görünüyormuş ama daha fazlası da varmış. Parlıyormuş Kız’ın gözleri, daha önce hiç parlamadıkları kadar. O anda Çoban, Kız’ın gözlerinde bir yıldızın kaydığını görmüş. Sonra bir yıldız, bir yıldız daha derken yıldız yağmuru kopmuş Kız’ın gözlerinde ve uzaya dönüşen gözlerde Çoban, kendi yansımasını görmüş.

Çoban bunu görünce, önce ilk defa karşılaştığı kendi yansımasını incelemiş, sonra da aynı değişimin, aynı yıldız yağmurunun kendi gözlerinde de gerçekleştiğini fark etmiş.

O sihirli anda, Kız Çoban’ın gözlerinde kendi yansımasıyla karşılaşınca çok sevinmiş. Sonra daha da beklenmedik bir şey olmuş, her ikisi yansımalarına bakmaktansa karşılarındakine bakmayı tercih etmiş. Çoban Kız’a, Kız da Çoban’a. Sonra dudakları buluşmuş ve öpüşmeye başlamışlar. Bu defa kendilerini yakından görme şansları olsa da bunu yapmamışlar. Aynı anda gözlerini kapatmışlar. Ve görkemli bir karanlığa adım atmışlar. Orada kuyrukluyıldızlar, kozmik bulutlar, parlak gökcisimleri yokmuş ama sevgilerinin ve hayal güçlerinin birlikteliği o karanlığı bir haz bahçesine çevirmiş. Hiçbir kum saatinin ölçemeyeceği bir zaman dilimi boyunca hayalin, gerçekten güzel olduğunun ispatlandığı o siyahlık denizinde yüzmüşler, uçmuşlar, kendilerini kaybetmişler...

Ta ki Çoban’ın sırtına, Kız’ın ise karnına korkunç bir acı saplanana kadar!

Sevgililer hemen gözlerini açmışlar. Karşılaştıkları manzara korkunçmuş. Avcı, Çoban’ı sırtından vurmuş. Sivri ok, Çoban’ın sırtından girmiş, karnından çıkmış, Kız’ın karnına saplanmış.

Çoban, acıyla diz çökmüş. Yarası daha hafif olan Kız, Çoban’ın yarasına müdahale etmiş hemen. Çoban ise içinde bulunduğu ölümcül duruma rağmen Kız’ın yarasını düşünmekteymiş.

Kız, “Dayan lütfen” demiş.

Çoban kıza bakmış, “Tanrıların unuttuğu diğer şeyi bilmek ister misin?” demiş.

Kız, “Bunun önemi yok şimdi” diyerek susturmaya çalışmış can çekişen Çoban’ı.

Çoban, “Ben öldüğümde bu sır benimle de ölecek, bunu istemezsin değil mi?” diye sormuş.

Kız yanıt vermemiş ona. Bir koşu nehir kenarına gidip yaraları iyileştiren yosunküpleri, mikropları temizleyen uzaymercanları, güç veren kavanozcanları toplamış ormandan. Fakat döndüğünde çok geçmiş. Çoban bir kan gölünün kıyısında ölü yatmaktaymış.

O anda başka bir korkunç hakikatle karşılaşmış Kız. Tanrıların unuttuğu diğer şeyi görmüş. Kanmış bu. Sevdiğinin yaşam sıvısında kendi yansımasıyla karşılaşmış. Her ne kadar mükemmel bir ayna gibi yansıtırsa da onu, Kız öyle bir feryat etmiş ki, tanrılar onu duymuş ve kanı da cıva gibi matlaştırmışlar.

Kız da bundan sonra yansımasının peşinde koşacağına, masalını anlatmak için yollara düşmüş.

İşte o masal yayıldıkça, sevgililer öpüşürken gözlerini kapatmaya başlamışlar, yansımalarından uzaklaşıp sevdiklerine yaklaşmak için...

Onlara bunu öğreten masalın kahramanları Çoban ile Kız’ın anısına...
Ve tabii ki tanrıları kızdırmamak adına!

Melek

Her şey sifonun bozulmasıyla başladı.

Tesisatçıyı çağırabilirdim ama hangi ara? Sabah o dükkânını açmadan işe gidiyor, dükkânını kapattıktan sonraysa eve dönüyordum. Elimde bir tek cumartesi vardı, onu da tesisatçı bekleyerek geçirmek istemiyordum. Çünkü tesisatçılar bekletir, tüm tesisatçılarla ilgili tek ve nihai gerçek budur: Bekletirler.

Ve ben beklemekten nefret ederim.

Son iki yıldır, rağbet görmeyen bir alışveriş merkezinin en تنها hazır giyim dükkânında çalışıyorum. Saatte ortalama bir kişi giriyor dükkâna. Bazen bir müşteri ile sonraki müşteri arasında 2,5 saat geçtiği oluyor. Bir müşterinin –fiyatları görür görmez fıymazsa– içeride kalma süresi ise en iyi ihtimalle 20 dakika. Bu durumda kaba bir hesapla 10 saat süren mesaimde gerçekten müşteriyle ilgilendiğim sürenin 1 saat bile olmadığı ortaya çıkar. Geriye kalan 9 saatte ne yaptığımı anladınız: Bekliyorum.

Bir tesisatçıyı beklememek için neden bir ay boyunca klozete kovayla su döktüğümü anladıysanız hikâyeme devam edebilirim.

Kovayla su dökmekten bıkınca meseleyi kendim çözmek istedim. Sifonun kapağını açtım, mekanizmayı inceledim. Tulumbaya benzer işleyişini az çok çözdüm, bir aksamını sıkıştırıp, diğer bir aksamını gevşetince çalışır gibi oldu ama hemen sonra yine bozuldu. Ben de pes edip tesisatçıyı aradım. Aradığımda sabah 10'du, “Bir saate gelirim” dedi, akşama doğru 6'da geldi.

Gelen usta değil, çırağıydı. Genç, gariban bir çocuktu. Şöyle bir inceledi sifon tertibatını, “Şamandıra bozulmuş, değiştirmemiz gerek” dedi.

“Tamam, değiştir” dedim. Alet kutusunu açtı, içindekileri karıştırdı, karıştırdı, aradığını bulamamış gibiydi. Bana baktı, mahcup bir ifadeyle, “Şamandıra almayı unutmuşum” dedi. “E git al” dedim; dükkân uzak değildi sonuçta. Bir süre tereddüt ettikten sonra, “Ustam öldürür beni, bin defa söyledi, ‘Şamandırası bozulmuştur, şamandıra al’ dedi, almadım; geçende de aynısı olmuştu. Ondan önce de” diye yanıtladı. İçimden “Ne şamandıraymış?” dedim. Düşüncelerimi okumuş gibi, “Böyle bombeli ya, alet kutusuna sığmıyor, ondan torbaya koymak gerekiyor” diye açıkladı. E

ne yapacaktık şimdi? “Yarın geleyim abim? Söz, sabah ilk iş sana gelirim” dedi. “Yarın pazar oğlum” dedim. “Abi o zaman pazartesiye kalır” dedi. “Hafta içi evden 7’de çıkıp, akşam geç geliyorum” dedim.

Çocuk kendi hatasından dolayı beni mağdur edeceğinin farkına varıp üzüldü. “Abi sen gitsen, yabancı biri gibi dükkândan satın alıp gelsen, olur mu? İşçilikten almam, öyle şey ederiz” dedi. Mecbur çocuğun teklifini kabul ettim. Tesisatçıya çıkan dik yokuşu öfleye pöfleye tırmandım. Nefes nefese kalmış bir vaziyetteyken kapının üzerinde “5 dakkeye döncem” yazdığını görünce öfkeden dişlerimi sıktım, pantolonumun sol arka cebindeki tarağı alıp saçlarımı taradım. Sinirlendiğimde, güzel kız gördüğümde veya saçlarımın bozulduğunu düşündüğümde saçlarımı tararım. Bu da benim tikim.

Düşünebiliyor musunuz, kimseyi beklememeye ant içtiğim cumartesimde saatlerce çırağı bekledikten sonra şimdi de ustayı bekliyordum! 20 dakika sonra geldi usta. İriyarı, ketum bir tipti, neden çocukcağızın ondan bu kadar çekindiğini anladım. Hemen şamandırayı alıp eve geri döndüm. Çıracak çok mutlu oldu. Sifonu tamir etmekle kalmadı, bu iyiliğime karşılık olarak sifonun tozlanan kısmını sildi, öten muslukları yağladı, tıkanan mutfak lavabosunu açtı.

Çırağa yardım ederken içimden az küfretmemiştim ama sonuçtan çok memnun kaldım. Sonuç derken sifonun tıkr tıkr işlemesinden söz etmiyorum. Tanımadığım birine iyilik yapmayı kastediyorum. Çocuk benim sayemde ustasından azar işitmemişti. Belki de daha beteri, dayak yememişti. Bu iki kötü ihtimalin gerçekleşmemesinde payım olduğunu bilmek beni mutlu etti. İnsanlık için çok küçük bir iyilikti ama benim için hayatımı değiştirecek kadar büyüktü.

Abarttığımı düşünebilirsiniz fakat kendinizi her gün, bir alışveriş merkezinde, tanımadığınız insanların ceplerini –denediği kıyafet bol gelirse “çeker”, dar gelirse “genişler” diyerek– boşaltmakla görevli biri yerine koyun... İşte o zaman tanımadığınız bir gence iyilik yapmanın neden bu kadar iyi geldiğini anlayabilirsiniz.

Tabii o zamanlar başıma gelecekleri bilsem farklı düşünebilirdim. Ama nasıl bilebilirdim ki...

Her şey bir dolmuşa binmemle devam etti.

Dolmuş yürüyüşümü dün gibi hatırlıyorum. Araçta oturabilecek tek bir yer kaldığını uzaktan görebiliyordum. Zamanlamam müthişti, popomu

koltuğa koyduğum anda dolmuş hareket etti. Yanımda beyaz saçlı tonton bir teyze oturuyordu. Sağ eliyle demir bastonunu sımsıkı tutuyordu. Döndü bana, “Oğlum, valla sen gelmeden önce dolmuş hiç kalkmayacak diye düşünüyordum” dedi. Meğer yarım saattir o son yer dolacak diye bekliyormuş yolcular. Lafı diğer yanımdaki kız aldı, “Birer ikişer fazla versek abi kalkçaktı da kimse yanaşmadı” diyerek dolmuştaki havayı bir güzel gerdi. Ön koltuktaki üniversite öğrencisi görünümlü gözlüklü delikanlı belki de gerginliği dağıtma amacıyla, “Valla Godot’yu bekler gibi bekledik son yolcuyu” dedi, zorlama bir kahkaha ekleyerek. Entel espri gergin dolmuşta buz gibi bir hava estirdi.

Dolmuş Boğaz Köprüsü’ne yaklaştığında teyze konuyu yeniden açtı. “Yok valla, sen gelmesen bu dolmuş hayatta dolmazdı. Bahtında varmış. Allah bahtını açık etsin” dedi görünümü gibi tonton ses tonuyla. Çok abartılı çıkarımlardı bunlar ama yine de teyzenin kalbini kırmamak için, “Teşekkürler” dedim tüm tatlılığımla. “Biliyor musun, torunumu görmeye gidiyordum. Yeni doğdu. Daha şuncacık. Ama baktım dolmuş dolmuyor, herhalde bu akşam onu göremeyeceğim dedim. Sürekli saatime bakıyordum. Bebenin de uyku saati geliyor, geç kalıyordum, tam inmeyi düşünüyordum ki... Sen göründün. Nur yüzlü oğlum. Ay canımmmm” deyip avuçlarını yanaklarıma koydu. Zamanlamamla kazara da olsa teyzeyi mutlu etmiş olmak beni de mutlu etmişti, fakat bu sırada ineceğim yeri kaçırdım. Bunu çok da önemsemedim, kadının coşkusu sönünceye kadar iki duraklık mesafe daha geçtik. “Müsait bir yerde” dedim. Araba tam yavaşladığında teyze güleç bir yüz ifadesiyle kulağıma yaklaştı ve fısıldadı: “Melek oğlum benim.”

Fısıltıyla söylenen bu söz beni çok etkiledi. Annem hiç böyle şeyler söylemezdi bana. Çok çocuklu bir ailenin itip kakılan çocuğuydum ben. O yüzden de dayanamayıp genç yaşta evi terk etmiştim. İsyankârdım gençken. Ama isyanım sadece annemeymiş, sonra böyle uyuşuk bir tip oldum çıktım.

Dolmuştan indiğim müsait yerde, hatıraların bugüne yaptığı kelebek etkisi, geçmişin şimdiyle giriştiği etki tepki yasası üzerine kafa patlatırken caddeye bakan bir dükkânın neon ışıkları gözümü aldı. Kapalı dükkânın karanlık camekânına bakınca olduğum yerde dengemi kaybetmiş gibi sarsılmama neden olacak bir görüntüyle karşılaştım: Bu benim camdaki yansıyamdı. Dış görünüşüme zerre güvenmem ama siyah zemindeki yansımamı pek bir afili bulmuşumdur hep. Fakat bu defa her zamankinden havalıydım! Omuzlarımdan iki ışık huzmesi yükseliyordu! Işıktan mamul

beyaz kanatlarım vardı sanki. Dahası kafamın üstünde de bir ışık kamaşması vardı. O da bir halka olsa gerekti. Teyze, “Melek oğlum benim” derken demek ki...

Tam o sırada bilinç akışımı bir kontak çalıştırma sesi böldü. Arkamda park halinde duran kurye motosikleti farını açmış ve az önce afallamama neden olan fantastik ışık oyununa yol açmıştı. Bunu fark edince büyük hayal kırıklığı yaşadım tabii. Sırtımı dönüp terk ettim orayı. Bir melek olsaydım hiç fena olmazdı. İnsanlara iyilik yapmayı sevmiştim. Önce istemeyerek de olsa tesisatçının çırağına, sonraysa kılımı bile kıpırdatmadan yaşlı bir kadına yardımım dokunmuştu ama bu denli sıradan iki olay bile siyah beyaz hayatımı renklendirmeyi başarmıştı. Gerçekten de bir melek olabilir miydim?

Dini kuralları hiç bilmem, din dersinde masa üstünde öğretmen talimatıyla kıldığım namaz dışında namaz kılmadım, en son on yaşında abdest aldım, kurban kesmem, zekât nedir bilmem. Ama bu ritüelleri bir kenara ayırırsak en dindar geçinen adamlardan daha muhafazakâr bir yaşantım var. Alkole alerjim var, asla ağzıma almam. Sigarayı denemedim bile. En son üniversite kantininde oynadığım okey dışında kumardan zerre anlamam. 8 yaşında bakkaldan çaldığım Turbo çiklet dışında en ufak bir hırsızlığım yok. Yaşıtlarımın ve hemcinslerimin tersine epeydir asexual bir hayatı benimsedim, resmen rahip gibi yaşıyorum. Görüyorsunuz ya, nefis kontrolü desen var, sabır desen var. Zaten işim, tarihteki ruhani kişilikleri anımsatan şekilde beklemek ve sabretmek üzerine kurulu. Evim, süsten, lüksten uzak. Ve en önemlisi de, bir şamandıra alarak ya da bir dolmuşa binerek yardım ettiğim insanlar üzerinden evliyalara özgü erdemli bir mutluluk hali yaşayabiliyorum.

E yansıma veya yanılsama, camda kendimi bir süreliğine melek kılığında gördüm mü, gördüm. Belki de o bir işaretti ve ben bir meleğim? Neden olmasın? Küçüklükten beri, “Hayat bundan ibaret olamaz” diye düşünüp duran ben değil miyim? Belki de kendimle ilgili beklediğim o yüce aydınlanma anı buydu.

O günden sonra iş dışındaki hayatımı iyilik yapmaya adadım. Öyle yardım kampanyaları cinsinden iyilikleri kastetmiyorum. Küçük, çok küçük iyilikler, belki de herkesin her daim yapması gereken ama çoğu kişinin üşendiği iyilikler. Otobüste, metrobüste yaşlılara yer vermek; kaldırımda, yürüyen merdivende, asansörde asla bir başkasının önünü tıkamadan konum almak; yürümekte zorlanan bir görme engellinin koluna girmek, dilencilere

mümkün mertebe bozukluk vermek gibi... Bir süre sonra boş vaktimi bu tip iyiliklere ayırmak hayat tarzına dönüştü. İyiliklerin dozu da zamanla arttı. Yürümekte zorlanan bir görme engellinin koluna girip onu ta evine kadar bırakmak, huzurevlerine gidip yaşlılara kitap okumak, bitap düşene kadar kan bağışında bulunmak, hayvanlar için sokağa artık yemek bırakmak, dolmuşlarda muavin gibi para toplama ve uzatma işlerine bakmak, dilencilere banknot vermek gibi meşgaleler edinmiştim kendime. Hem zaman hem para harcıyordum ama hayatımda hiç olmadığım kadar huzurlu hissediyordum.

Yaptığım iyiliklerin dozuyla birlikte anlamsızlığı da artmıştı. Mesela eve verdiğim su siparişleri için gelen sucu, üç kat çıkmasın diye onu apartmanın zemin katında boş damacanayla karşılıyor, dolu damacanayı sırtlayarak çıkıyordum eve. Teslimatın en zorlu sürecini bizzat üstlenmeme rağmen sucuya bahşiş vermeyi de ihmal etmiyordum.

Anlamli veya anlamsız olması fark etmiyordu. Ben bir iyilik bağımlısıydım. İşten çıkınca en az iki saatimi iyilik yapmaya ayırıyordum. Ama bazı günler işler yolunda gitmiyordu. İyilik yapabileceğim pozisyonla karşılaşamıyordum. Otobüste oturması gereken bir yaşlı, yürütmem gereken bir görme engelli, benim üç beş kuruşuma muhtaç bir dilenci bulamıyordum. Çaresizlikten akşam karanlığında ihtiyar olduğunu sanıp koluna girdiğim bazı orta yaşlı kadınlardan azar işittiğim de oldu, sevgilisini yerde oturarak bekleyen bir hippie bozukluk atarak aynı bozukluğu kafama yediğim de. Ama bu kazalara rağmen misyonumu sürdürdüm. En az üç iyilik yapmadan eve gidersem sanki bir melek olarak Tanrı'ya karşı sorumluluğumu yerine getirmemiş gibi eksik hissediyordum. İyilik sayısında dokuzu geçtiğim zaman ise benden mutlusu yoktu. Yatmadan önce aynada kendime bakıyordum.

“Vay be İhsan, nereden nereye. Sen ki, sıradan bir tezgâhtardın, şimdi bir meleğe dönüştün, insanların hayatlarını güzelleştiriyorsun... Bir baltaya sap olmayacağını düşünen annen seni böyle görse nasıl mort olurdu ama!”

İşte böyle düşündüğüm gecelerde öyle güzel uyuyordum ki...

Her şey o kızı görmemle değişti.

Nereye gitsem onunla karşılaşırıyordum. İyilik yapmayı sevdiğim her yerde illaki onu da görüyordum. İstanbul kalabalığında onu fark etmem ve onu diğerlerinden ayırtırmamın birçok nedeni vardı. Bir kere çok güzeldi. İlk gördüğümde elim hemen pantolon cebimdeki tıraşıma gitmişti.

Kendime çeki düzen vermişim, aniden komutanla karşılaşan er gibi. Öyle bir etkileyiciliği vardı. İnce, uzun, zarif bir kızdı. Sırtında oklava varmış gibi dimdik yürüyordu. Yürüyüşünden oturuşuna, saçlarını bir taraftan diğer tarafa atışından çantasını açışına, her hareketinden asalet akıyordu.

Bakışları hipnotize ediyor, sesi içinizi gıdıklıyordu. Onu bir melek gibi hayal ettiniz değil mi? İnsanları da aynen bu şekilde kandırıyordu işte!

O şeytanın ta kendisiydi. Hayatını insanların hayatını daha da zorlaştırmaya adanmış bir şeytan. Elinde hep bir klasör vardı. Ya anket yapardı ya bir kurum için bağış toplardı ya da broşür dağıtırdı. Kurumlar, anket konuları, broşürün içerikleri hep değişirdi. Güzelliğini ve gülümsemesini de kullanarak insanları ağına düşürürdü. Karşıdan karşıya geçirdiğim bir teyzeyi yakalar, en az on beş dakika kadıncağızı ayakta tutardı. Yardım ettiğim dilencilerin önüne geçer, orada birini bekler gibi saatlerce dikilir, resmen dilencinin tezgâhının önünü kapatırdı.

Metrobüste görürdüm onu, sırtındaki şişkin çanta yetmezmiş gibi elindeki klasörü öyle bir açıyla tutardı ki dört kişilik yer kaplar, beyaz kulaklıklarını takar, sanki etrafındakileri özellikle rahatsız etmek için son ses müzik dinlerdi. Otobüste görürdüm onu, illaki en önce o biner, Akbilini hazırlamadığı için çantasında onu arar, arkasındaki sıraya rağmen istifini bozmadan olabilecek en ağır hareketlerle Akbil'i basardı. İçeriye girince etrafında yaşlı, hamile veya engelli var mı, bakmadan en güzel yere kurulur, yayıla yayıla otururdu. Yürürken kaldırımın ortalar ve kollarını öyle bir sallardı ki, arkasındakilerin yavaşlamasına sebep olurdu. ATM'den para çekeceği zaman, işlemini anlamsızca uzatarak sıradakilerin sabrını zorlamakta sakınca görmezdi. Bir restorana oturduğunda iki kişilik masa varken dört kişilik masayı işgal ederdi. Çayına şeker atmadığı halde şekerleri geri vermezdi. Ben neysem, o benim tam tersimdi.

Meleklik mesaimi her gün itina ile bozan bu kadının nereden türediğini bulmam gerekiyordu. Onu takip etmeye başladım. Kötülüklerinin sınırı yoktu gerçekten. Alışveriş merkezi tuvaletlerine girip kabinlerdeki tuvalet kâğıtlarını çöpe atıyordu. Akşamüstleri bir köpek ordusunu gezdiriyordu, sanırım tek işi buydu. Köpeklerin özellikle yola kakalarını yapması için elinden geleni yapıyor, sonra da kakaları inadına temizlemiyordu. En çok da yağmurlu havaları seviyordu şeytan kadın. Yağmurlu günlerde boş taksi arayan bir çift varsa, tam boş taksi görüldüğünde onların önüne geçip taksiyi çeviriyordu. Tuttuğu o taksiyle çiftin önündeki su birikintisinden geçip onların ıslanmasına neden oluyor, üç yüz metre sonradan taksiden iniyor,

hem o çifti hem de taksinin şoförünü deli ediyordu. Favori zalimliklerinden biri de yağmurda sapları ok gibi fırlamış kırmızı şemsiyesini alçakta tutarak insanların gözlerine gözlerine sokmaya çalışmasıydı. Ah o kırmızı şemsiyesi zebanilerin tırmıklarına ne kadar da benziyordu!

Yağmurlu havalar kadar gece hayatını da çok seviyordu.

İstisnasız her gece bir bara gidiyor, sarhoş olana dek içiyordu. Kapalı mekânda yasak olmasına rağmen sigarasını tütürmekten ve dumanını insanların yüzlerine üflemekten geri kalmıyordu. Çekici bir kadın olmasa hiçbir mekân buna müsaade etmezdi ama hangi bardaysa o barın erkek müşteri potansiyelini artıracak kadar güzel olduğundan, kimse ses etmiyordu. Neredeyse her gece ona asılan erkeklerden biriyle çıkıyordu mekândan. Özellikle de ona yazanlardan en çirkinini seçmeyi başarıyordu. Sonra da onu tek gecelik ilişkilerinden biri yapıp çöpe atıyordu. Çöp demişken, çöp torbasını ağzını bağlamadan çöp konteynırına atıyordu, sırf çöpçüler zorluk çeksın diye!

Birinin buna bir dur demesi gerekiyordu! Ezelden beri süregelen ve kıyamete kadar durmayacak olan iyilik ve kötülüğün savaşında başrollerden birinde olduğumun bilinciyle şeytan kadınla sonuna kadar mücadele etmeye ant içtim. Meleklik mesai me böylece bir görev daha eklenmiş oldu.

Aramızdaki iyilik ve kötülük düellosu ilerleyen günlerde çok acayip bir hal aldı. Otobüse binerken kartını arama bahanesiyle arkasındakileri bekletmeyi çok severdi ya, ben de inadına sırada tam onun önüne geçiyor, otobüse bindiğimde Akbilimi iki kere basıp onun hemen içeri girmesine neden oluyordum. Buna deli oluyordu! Dilencinin önünde durmasına engel olmak için sürekli yoldan geçer gibi yapıyordum, gerekirse hafifçe omuz atarak onun uzaklaşmasını sağlıyordum. Tuvalet kâğıtlarını çaldığı kabinlere tuvalet kâğıdı tedariki yapıyordum. Yağmurlu havalarda ise şemsiyesiyle terör saçmasını engellemek için dev şemsiyemle onun önünde yürüyerek kalabalığın içinde güvenli bir kulvar oluştuyordum. Taksi numarasını da bozmanın yolunu bulmuştum, tam boş taksi tutacakken, hemen bir deparla önüne geçip taksiyi kapıyordum, sonra da, “Yanlış binmişim” diyerek taksiyi tutacak çiftin önünde iniyordum taksiden.

İşlerimi bozmak neymiş, görmüştü!

Her şey, o dolmuşa binmemle bambaşka bir hal aldı.

Yapacak iyilik bulamadığım kesat bir gündü. Şeytan kadın da görünmüyordu etrafta. Onun yokluğunda rahat rahat birkaç iyilik yapsam

hiç fena olmazdı ama şanssız bir günümdeydim. Sonunda beni melek olduğuma uyandıran o ilk iyiliklerimden birini tekrarlamak aklıma geldi.

Bir türlü dolmak bilmeyen dolmuşa son yolcu olma iyiliği bu.

Uzaktan küçük dürbünümle izlediğim dolmuşlardan bir türlü dolmayan bir tanesini seçtim ve dolmuşun içinde hüzünlü ifadelerle son yolcuyu bekleyenlerin arasına, en arka sıraya oturdum. O da ne. Yine aynı bastonlu teyze yanımda oturuyordu. Yaşı ilerlemesine rağmen hafızası pırıl pırıl olsa gerek, beni hatırladı.

“Oğlum bak gördün mü, yine son yolcu oldun, sayende karşıya zamanında geçebileceğiz. Sen bir başkasın. Maşallah.”

“Elimden geleni yapıyorum teyzeciğim.”

“Aferin aferin. Melek oğlum benim.”

Birkaç durak sonra ikimizin yanında oturan genç indi, kapı tam kapanacakken bir el kapıyı tuttu. O kız girdi içeri. Hemen yanıma oturabilirdi ama yine bencilliğiyle pencere kenarındaki adamı benim yanıma sürükleyerek en kenara oturmaya başardı. Bacaklarını da yanındakiler rahat çıkamasın diye uzattı, her zaman yaptığı gibi. Kulaklıklarıyla bas bas müzik dinlemeye başladı.

Teyze, kızın müzik dinlemesinden faydalanarak kulağıma fısıldadı: “Hoş kız değil mi?”

“Aman git Allah aşkına” dedim bir refleksle.

Teyze güldü. Bastonuyla beni dürterek “Hadi hadi sen de hoşlandın kabul et” dedi.

“Ben insanın dış görünüşüne değil, huyuna suyuna bakarım teyzecim.”

“Aferin oğluma. Ama iç güzelliği de dışa vurur derler.”

“Yok teyze, ondan hayır gelmez, tanıyorum.”

Teyze kıs kıs güldü.

“Bak sen şu işe. Ama nefretten aşk doğar.”

“Yok bu öyle değil. Tanımıyorsun onu.”

Bu sırada diğer yolcular teker teker indiler. Dolmuşta sadece üçümüz ve şoför kaldık.

“Aa. Hiç tanımaz olur muyum? Melek kızım o benim.”

“Melek olmadığından emin olabilirsin” dedim öfkemi gizleyemedim.

“Aa duymamış olayım. Dünya iyisidir o, deme öyle.”

Baktım kız hâlâ müzik dinliyor, çok net bir yanıt verdim teyzeye.

“Evet, yaptığım her şeyi bozmakta çok iyi.”

“Tam da bu yüzden iyi ya.”

Anlayamamıştım bu yanıtı. Hatta teyzenin bu kadar kesin bir yargıda bulunmasına bozulmuştum.

“Ne demek bu?”

Teyze sol elini dizime koydu, “Sen benim haylaz oğlumsun” dedi; sağ elini kızın dizine koydu, “O benim uslu kızım.”

Kız kafasını çevirmeden belli belirsiz bizim tarafa bakarak gülümsedi.

“Bir dakika bir dakika. Ne demek haylaz ya, her gün ben neler yapıyorum biliyor musun?”

“Evet oğlum, izliyorum.”

“İzliyormuş. Herkese ben yardım ediyorum. Her şeyi ben düzene sokuyorum.”

Teyze güldü.

“Görmem mi, hep böyle haylazdın işte sen.”

“Ya hâlâ haylaz diyor.”

“Ah benim melek oğlum, sen yanlış bir şey yapmıyorsun ki, senin doğan bu.”

“Bak teyzecim, uslu olan benim, iyilik benden sorulur. Tesisatçı çocuğun şamandırasını aldığımdan beri bu böyle!”

“Aldın da noldu, o çocuk hayatı boyunca ustasının dediklerini kulak ardı edecek, hiçbir zaman çıraklıktan kurtulamayacak.”

Bak sen, her şeyi de biliyordu. Ama hazır cevap teyzeye bazı sorularım olacaktı tabii!

“Yok ya. Her gün kaç yaşlıya, sakata, köre yardım ediyorum ben, sen biliyor musun?”

“Onların kendine güvenini yıkma pahasına ama.”

“Yok artık. Dilencilere para verip mafyayı da zengin ettiğimi söyle tam olsun.”

“Aynen öyle. Nasıl da gidip her defasında mafyanın dilencilerini seçiyorsun, hayretle izliyorum. Kan kanı çekiyor demek ki.”

“Sen ne diyorsun şimdi bana? Melek melek diyordun hani.”

“Sen başka türlü meleksin. Kızımsa iyilik meleğim benim.”

“İyilik meleği mi, senin iyilik meleği diye bildiğin kız her gün otobüste milleti arkasına sıra eder, acelesi olanları anketlerle broşürlerle oyalar...”

“Hayat çok hızlandı oğlum, bunda senin de payın var. Güzel kızım onu yavaşlatmak için elinden geleni yapıyor.”

“Bu var ya bu, kaldırımdaki masum insanlara çamur sıçratır. Şemsiyesini milletin gözüne sokar. Tuvaletlere girip tuvalet kâğıtlarını çalar!”

“Ne iyi eder, değil mi? Rahatlarına düşkünlerin rahatlarını bozar. Onları yiyip bitiren gündelik boş düşüncelerden uzaklaştırır, gerçeklerle yüzleştirir. Aksaklıklar olmasa, kısır döngüde dönüp duran bu insanlar ne ara kendileri hakkında düşünecekler? Sen bile sifonun bozulmasa kim olduğunu, dünyaya neden geldiğini hatırlamayacaktın. Güzel kızım iyi ki o sifonu bozmuş.”

“Allahım, sen bana sabır! Bu iyi dediğin kız, otobüste metrobüste, millete kan kusturur.”

“Hepsi güzel kızımın dikkat çekme yöntemleri. Hayatta aşk olmadığından, insanların dikkatini çekip kendine âşık eder onları.”

“Âşık eder, sonra napar biliyor musun? Biliyor olsan böyle konuşmazsın. Anlatayım. Ben ağzıma alkol koymazken bu her gece zil zurna olup eve adam atar. Ertesi gün de tekmeyi basar.”

“Bilmez miyim. Özellikle de çirkin olanlarını seçer. Onları mutlu eder, biraz da seksi öğretir laf aramızda. Sen benim iyilik perimi takip edeceğine o adamları takip etseydin, o günden sonra ne kadar mutlu bir hayat yaşadıklarını görürdün.”

“Bravo valla ya. Emеğimi hor görüyorsun, sonra gidip gününü gün eden, zevküsefa içinde yüzen bu kızı tutuyorsun.”

“Sen kötü oğlumsun benim, napayım. İnsanların hayatlarını hızlandırıp, o hengâmede kendilerini unutturuyorsun. En büyük kötülüğü de kime yapıyorsun, biliyor musun? Kendine, kendine. Dünyanın tüm nimetleri karşında, sense oralı bile olmuyorsun. Biraz kardeşinden örnek al.”

“Al bir de buradan yak! Ne kardeşi ya? O benim kardeşim falan değil!”
Teyze güldü.

“Çocukken de böyleydin. Hemen sinirlenir, her şeyi herkesi reddederdin. Huiun bu, yapacak bir şeyin yok. Ben de seni hep böyle sevdim.”

Omuzlarımı zıplattım.

“Sevme beni!”

“Nasıl sevmeyeyim? Sen olmazsan bu dolmuş kalkmaz. Bu dolmuş kalkmazsa karşıya geçemeyiz. Karşıya geçemezsek ne olur?”

“Ne olursa olur!”

Son durağa daha çok vardı ama öfkeyle, “Müsait bir yerde!” diye seslendim. Dolmuş yavaşlayarak durdu.

“Melek oğlum benim” dedi teyze.

“Ya hâlâ melek oğlum diyor” diye söylenerek kapıya yöneldim. Kardeşim olduğu iddia edilen kız hâlâ müzik dinliyordu. Bacaklarıyla

kapının önünü kapatmıştı. Öfkeli bir bakış attım ona ve bacaklarının üzerinden atladım. Yüzüme bile bakmadı.

Gecenin köründe, bilmediğim bir muhitte sonraki dolmuşu beklemek zorundaydım şimdi. Öfke içinde elim tarağıma gitti. Saçlarımı hışımla taramaya başladım. O sırada yola bakan otomobil galerisinin vitrininde yansıma ile karşılaştım. Saçlarımı taradıkça kıvılcımlar sıçırıyordu kafamdan. Biraz daha taramamla birlikte kafamdaki ateş harlandı. Elimdeki tarak vitrin camında cehennem mamulü bir tırmık gibi görünüyordu. Saçlarımı biraz daha tarayınca kafamdaki yangın iyice körüklendi. Derken alnımdan keçi boynuzları çıktı. Onları omuzlarımdan çıkan kanatlar takip etti, kan kırmızı kanatlar! Sonra arkamdan çatallı kuyruğum yılanlara has bir hareketle kendini gösterdi.

Şöyle keyifle seyrettim kendimi, çok yakışıklı görünüyordum. Birdenbire arkamdaki kurye motosikleti farlarını açtı. Boynuzum da, kanatlarım da hemen ıslıl ıslıl olup beyaza çaldılar. Beyazdan hiç hoşlanmam. Neyse ki, motosiklet park yerinden çıkınca tekrar esas renkleri kırmızıya döndüler. Gözlerim de kıpkırmızıydı, ta buradan belli oluyordu.

“Vay be!” dedim. “Vay be İhsan, nereden nereye...”

Evim Güzel Evim

20 Ağustos

İlk bakışta aşka inanmazdım.

Ergenken bile tenezzül etmedim bu masala. Beyindeki biyokimyasal hareketlenmeler yüzünden tanımadığın birini alelacele hayatının merkezine koyma fikri bana hep aptalca gelmiştir. Hayata bilim ve mantık penceresinden bakan bir insan, ilkel ve anlık bir dürtüyle zihninin kontrolünü birkaç serseri hormona emanet etmez. En azından bugüne kadar böyle düşünüyordum.

Meğer kendimi kandırıyormuşum!

Görür görmez âşık oldum ona.

Kadrajıma girip retinamda belirlediği anda bunca zamandır aradığımın o olduğunu anlamıştım. Bu bir mucizeydi. Sonsuza kadar devam edeceğini sandığım arayışım bir anda sona ermişti.

Gökhan ondan etkilendiğimi fark etmiş olmalıydı, sessizliği bozmamak için ağzını açmadı. Fakat sessizliğin er geç bozulması gerekiyordu. Bu görev emlakçıya düştü. “Yüksek giriş” diye tanıttı onu. Gökhan anlamaz bir ifadeyle emlakçıya baktı. Son beş aydır fıldır fıldır ev baktığım için bu kelimenin anlamını biliyordum. Bir daire, apartmanın zemin katında yer aldığı halde kapısı birkaç basamak yukarıdaysa ona “yüksek giriş” deniyordu. Evin bir diğer özelliği ise nadir görülen cinstendi. Ortaköy’e bakan tarafı yolla eşit hizada iken, Beşiktaş’a bakan tarafı kot farkından dolayı birinci kattaydı. Yani bir tarafında bahçesi, diğer tarafında ise balkonu vardı. “Hem bahçe keyfi, hem balkon keyfi yapabilirsiniz...” dedi emlakçı.

Evin kapısını açıp da içeri girdiğimizde zifiri bir karanlıkla karşılaştık. Bu kadar güneşli bir günde nasıl olur da içerisi bu kadar karanlık olabilirdi? Ev aynı zamanda nefes almamızı güçleştirecek kadar havasızdı. Sanki bir tabuta adım atmıştık. Emlakçı panjurları açmaya başlayınca içeri güneş girdi ve eve yeniden âşık oldum. Çok istekli görünürsem pazarlık yapma şansımın kalmayacağını bildiğimden hislerimi emlakçıdan saklamaya çalışıyordum, ama gözlerimdeki parıltı duygularımı ele veriyor olsa gerekti.

Ben de sırf memnuniyetsiz bir ifade takınabilmek için, “Niye böyle havasız, rutubet falan mı var?” diye sordum.

“Burada rutubet olmaz. Çok uzun süre havasız kaldı, ondandır” dedi. Panjurları açmaya devam ederken anlatmaya devam etti: “Bulgar bir ailenin evi burası. İstanbul’u çok seviyorlar, tatillerinde buraya geliyorlardı. Sonra adam hastalandı. Üç dört senedir pek gelemiyorlar. Panjurları da böyle sıkı sıkıya kapatıyorlar ki, hırsız mırsız girmesin. Evin sokak tarafında demir parmaklıklar var ama balkon tarafında yok.”

“E balkon tarafına da parmaklık yaptırmak gerek o zaman.”

“Bunu yapmak isteyeceğinizi sanmam.”

Emlakçının neden böyle dediğini panjurların tamamı açılınca anladık. Evin balkon tarafının Boğaz’a baktığını biliyordum ama Boğaz’ı panoramik bir açıdan görebileceğine ihtimal vermiyordum. Kız Kulesi, vapurlar, tarihi yarımada, Üsküdar, hatta ve hatta uzakta kalsa da Kınalıada bile görünüyordu. Emlakçı büyülendiğimi fark ettiği için süslü cümlelerle manzarayı övmeye zahmet etmedi. Fakat içime bir kurt düşmüştü. “Boğaz manzaralı bir ev nasıl bu fiyata satılabiliyor?” diye sordum.

“Çünkü evin önündeki şu ağaçlığa rezidans dikeceklerdi, o zaman manzara kapanacaktı. Bizim Bulgarlar ona göre fiyatı düşürdüler. Fakat mahalleli kampanya başlattı, avukat falan tuttular, sonunda proje iptal edildi. Bu da çok yeni bir mevzu. Ev sahibi tekrar fiyatı yükseltmedi.”

Ev gezmelerimde bana eşlik eden Gökhan, “Galip hep derim valla, ballısın. Kaçırma burayı” dedi.

Pek kaçırmaya niyetim yoktu zaten ama son birkaç sınavdan daha geçirdim evi. Sessizlik benim için çok hayati önem taşıyordu. Pencereleer kapalıyken kulak verdim etrafa. Çıt çıkmıyordu resmen. Pencereyi açtığımda ise uzaktan gelen bir vapur düdüğü, martıların cıvıltısı ve rüzgârın ıslığı gibi masalsı bir soundtrack’in parçaları dışında en ufak rahatsız edici bir ses gelmiyordu kulağıma.

Gökhan, “Burada harika senaryolar yazarsın, diziyi şaha kaldırırsın” dedi göz kırparak.

Oysa diziyi her yerde yazardım. O önemli değildi. Bu ev asıl yıllardır kafamda dönüp duran ama bir türlü kâğıda dökemediğim öykülerin doğacağı yer olabilirdi. Yıllardır çaresizlikle aradığım ilham perisi belki de burada bekliyordu beni...

Evin sahibi Boris Ivanov, ailesiyle İstanbul'a geldi. Birlikte Yıldız'daki Tapu Kadastro Müdürlüğü'ne gittik. Boris 70 yaşında vardı. Karısı Rositsa 60'larında görünüyordu. Oğulları Vassil bile benden yaşlıydı. En az 35'ti. Vassil'in kızı ise dokuz yaşındaydı. Almak üzere olduğum ev hepsi için çok değerli olmalıydı, çünkü tüm o bürokratik süreç boyunca gözlerinden hüznün eksik olmadı. Son imzalar atılırken Boris gözyaşlarını tutamayıp ağlamaya başladı. Aileden bir tek Vassil'in Türkçesi, uzun süre Türkiye'de çalıştığı için iyiydi. "Babam bu evi çok seviyordu. Onu mazur görün" dedi. Bu tip zor diyaloglarda ben, Galip olarak, ne diyeceğimi bilemiyorum. Ama hemen senaryo yazarı Galip Öner'i çağırıyorum göreve, o uygun bir şey diyor.

"Tabii ki, onu çok iyi anlıyorum" dedim (hafif bir gülümsemeyle).

Babasına peçete uzattıktan sonra tekrar bana döndü.

"Mesleğiniz ne?"

"Senaryo yazarıyım."

Genelde bu diyalog, neredeyse yüzde doksan oranıyla "Yazdığınız film, dizi falan var mı bildiğimiz?" diye devam eder. Etmedi.

"Ne kadar güzel" dedi sadece.

Tam bu sırada gözyaşlarını silen Boris bana baktı ve bir süre süzdü beni. Sonra çat pat İngilizcesiyle, "Tek tesellim var, o da senin gibi iyi birine gitmesi" dedi. Bu laf çok dokundu bana, gözlerimin dolmasına mani olamadım. Boris bunu fark edince daha mutlu oldu sanki. Bir an Tapu Kadastro'da değil, nikâh masasında olduğumuzu düşündüm.

Boris sanki evini değil, kızını veriyordu bana.

10 Eylül

Evin boya badanası, parkelerin yenilenmesi, mobilyaların teslimatı derken iki hafta geçti. Açılışı bir partiyle yapmaya karar verdim, arkadaşları eve çağırdım. İlk gelen, raporlu hiperaktif arkadaşım Eren'di. "House Warming partilerinin hastasıyım" dedi eve girer girmez. "Ev ısıtmak bizden sorulur" diyerek her zamanki fırlıklılığıyla ordan oraya hareket ediyordu. Manzarayla karşılaşınca kalakaldı. "Bu ne lan?" dedi kinayeyle. Cama vurdu. "Gerçek mi oğlum bu, yoksa şu talk şovlardaki panellerden mi yaptırдын kendine?" diye espri yaptı. Mahcup bir şekilde gülümsedim.

İfademi fark etti, hemen eliyle omzumu sıvazlayarak "Bırak lan mütevazılığı. Sonuna kadar hak ettin burayı. Üç sene gece gündüz demeden, Kuştepe'deki tek göz evde yazdın durdun. Bravo be kardeşime"

dedi. Bu sözü beni çok rahatlattı. Yoksa insanlar “Ev süper oğlum”, “Oha Kız Kulesi’ne bak, şaka gibi”, “Kartpostal gibi manzara” dedikçe utancımdan yerin dibine girebilirdim.

Gerçekten de öyle ya da böyle, bu mükâfatı hak ettiğimi düşünüyordum. Üç yıl boyunca, dile kolay 113 bölüm yazmıştım. Dizinin adı “Süper Sınıf”tı. Üniversitede senaryo dersinden geçebilmek için bir günde yazdığım sinopsisi yıllar sonra bir yapımcıya postalamamla başladı her şey. Yapımcı projeyi beğenince bir anda kendimi büyük bir televizyon kanalı için senaryo yazarken buldum. Bölüm süresi başta 90 dakikaydı, dizi tutunca 110 dakikaya yükseltiler. Her hafta 110 sayfa yazmam gerekiyordu. On bölümden sonra üzerimdeki yükü hafifletmek için bir senaryo ekibi kurdum, fakat ekip çalışmasından sonra reytingler düşünce yapımcı tek başıma yazmamın daha iyi sonuç verdiğini düşünerek bölüm başı ücretimi artırdı ve senaryo yine bana kaldı. Bir yandan iyi oldu, çünkü bu sayede hayatımda göremeyeceğim parayı biriktirdim. Bu evin parasını da öyle denkleştirdim. Diğer yandan sosyal hayat falan kalmadı, özel hayatım da çuvalladı.

Özel hayatımın çuvallama bölümünde başrol oynayan, eski kız arkadaşım Mine de partime gelmişti. Dizinin beşinci bölümünü yazarken doğum gününü unutmuştum, o da “Bu bardağı taşıran son damla ya da senin dilinle konuşmam gerekirse: Filmdeki son mantık hatası!” diyerek kıcıma tekme basmıştı. Artık sadece arkadaştık. Partime gelenler arasında eve övgü düzmeyen bir tek oydu. Manzaralı tarafı göstererek, “Bu tarafa da parmaklık yaptırman gerekecek yoksa hırsız girer” dedi.

“Bu manzara parmaklıkla kapatılır mı ya?” dedim.

“O zaman her evden çıktığında panjurları kapatacaksın. Yatarken de...”

Gökhan girdi lafa.

“Ben sana demiştim” dedi. Dememişti.

“Napalım artık panjurları kapatırım” dedim.

“Hırsız panjur manjur dinler mi oğlum... Alarm kur, en iyisi” dedi Gökhan.

Mine evi kötülemeye devam etti:

“Eski bir apartman, nerden baksan 30 yıllık.”

Gökhan duvara hafif yumruklar atarak, “Olsun kızım. Eski ama sağlam. Bu semtin altı komple kaya. İhlamurdere gibi değil” dedi, tecrübeli bir emlakçı edasıyla.

Sonra Mine'yle baş başa kaldık. İşte o zaman ondan olumlu bir söz duydum:

“Burası öykülerine ilham verir kesin.”

Bunu söylemesine çok mutlu olmuşum. Sonuçta en baştan beri hayal ettiğim şey, bir öykü yazarı olmaktı. Üniversitedeyken de, dergilere popüler kültür yazıları yazarken de aslında aklım hep oraya buraya karaladığım öykü taslaklarındaydı. Televizyona kazara bulaşmışım. Gerçi iyi de olmuştu, üç yıl dışımı sıkarak bir ev almıştım kendime. Bundan böyle kira derdim olmayacaktı. Dizi de otomatige bağlamıştı, eskisi kadar zorlamayacaktı beni. Bir bölümün senaryosunu daha kısa sürede bitirip bütün vaktimi ve enerjimi Maupassant tarzı öykülerime kanallı edebilirdim. Neredeyse okumayı söktüğümünden beri Guy de Maupassant ekolü öyküler yazmayı hayal etmişimdir. Bir dönem, bu yazarla ilgili takıntımı Facebook'ta ismim ve soyadım arasına “de” bağlacı sıkıştırarak kadar abartmışım. (Kimse anlamamıştı “Galip de Öner”i, bir like bile gelmemişti...) Maupassant'ın özellikle daha iyimser olduğu gençlik döneminde yazdığı öykülerindeki lezzeti yakalayan öykülere imza atmak en büyük gençlik hayalimdi ve bu geceyi atlattıktan sonra ilk işim bu hayalin gerçekleşmesi için harekete geçmek olacaktı.

Mine, “Ne zamandır burada kalıyorsun?” diye sorarak düşüncelerimi böldü.

“Daha bugün yerleştim.”

“Hadi canım, ilk bu gece yatçan yani”

“Aynen.”

“Benden sana tüyo. Yeni evdeki ilk gecende, uyumadan önce yastığının altına anahtar koyarsan evleneceğin kişiyi rüyanda görürsün.”

Evde kaldığımı mı ima ediyordu acaba? Eski sevgilinin minik intikam oklarından biri miydi? Yok, sanmıyorum. O muhabbetler için genç sayılırım. E öyleyse, gerçekten bu batıl inanca inanıyor olabilir miydi?

Gözlerimi kısarak baktım ona. Ama bu onu durdurmadı.

“Bir de şu var. Yeni bir evde ilk gece göreceğin rüya gerçek olur.”

Tövbe estağfurullah. İki sene bu kızla nasıl çıktım ben?

Gökhan da girmez mi araya, “Evet abi, ben ona inanıyorum harbi. Bu son evde, ilk yattığım gece arabamın çizildiğini görmüştüm. Sabah kalktım, bir baktım, koca bir çizik! Tamam, rüyada gördüğüm yerde değil ama bariz çizilmişti” diyerek...

Bazen insanları anlayamıyorum. Sorsan doğaüstü edebiyatı sevmezler, ama gerçek hayatta en saçmasından en dandiğine her türlü safsataya inanmak için hazır kıta bekliyorlar.

11 Eylül

Hani bu tip hurafelere prim verdiğimden değil ama gerçekten de yeni evimdeki ilk gecemde oldukça enteresan bir rüya gördüm.

Rüyamda yatak odasında uyuyordum, derken salondan gelen bir ses beni uyandırıyor. Kalkıp salona bakıyordum, olağandışı hiçbir şey yoktu. O anda panjurların tamamen açık olduğunu fark ediyordum. Oysa yatarken kapattığımdan emindim. Mine'nin uyarılarını dikkate almış ve hırsızlar için kolay lokma olan evimi bir kasa gibi kilitlemişim. Ama şimdi balkon tarafındaki panjurların hepsi açıktı. Rüyanın içinde, herhalde yanlış hatırladığımı, panjurları yatarken kapatmayı unuttuğumu düşündüm. Ne de olsa parti hareketli geçmiş ve içkiyi biraz kaçırmıştım. Sonra açık panjurları tek tek kapatmaya başladım. Her gece ya da her evden çıktığımda bununla uğraşılmazdı gerçekten. Rüyanın içindeyken alarm taktırmam gerektiği aklımdan geçti.

Panjurların demir çubuk kilitlerini de taktım ve yatağıma geri döndüm. Tam o sırada salondan bu defa daha yüksek bir ses geldi. Ödüm koptu. İçeride birisinin olduğu kesindi! Onunla kavga edecek kadar salak değilim. Hemen kaçıp polisi aramayı düşündüm. Koridordan koşup kapıya ulaştım. Anahtar üzerinde değildi! Acaba anahtarı nereye koymuştum? O sırada salondaki sesin bana doğru yaklaşımaya başladığını işittim. Balkondan kaçabilirdim! Balkonun yan tarafı sokağın yükselen eğimine çok yakındı, oradan aşağı atlasam bir sakatlık çıkmazdı. Mutfaktan balkona çıkan kapıya yöneldim. Fakat az önce panjurları kapatmıştım ve balkon kapısındaki panjurun kilidi çok fena sıkışmıştı, açamıyordum. Demir çubuk mümkün değil çıkmıyordu yerinden.

Resmen kendimi hırsızla birlikte içeri hapsedtiğime inanamıyordum. Ve işte şimdi hırsız bana doğru yaklaşıyordu. Bunu adım seslerinden de mutfak girişinde büyüyen gölgeden de anlayabiliyordum. Hemen tezgâhtan bir bıçak kaptım. Bu sırada hırsızın gölgesi arkadan vuran ışığın yavaş yavaş daha da belirginleşmesiyle önce koyulaştı, sonra o ışığın tamamen mekâna yayılmasıyla kayboldu.

Yatak odamda aralık bıraktığım perdeden gözüme vuran güneş ışığıyla uyandım. Kalktım, salona gittim. Hatırladığım gibi panjurlar tamamen

kapalıydı. Demir çubukları tek tek yerlerinden çıkardım ve panjurları açtım. İçeriye güneş girdi.

Bir süre gözüm muhteşem manzaraya takıldı. Vapurlar, martılar, Kız Kulesi, tarihi yarımada, görkemli bir yük gemisi, uzaktan kendini belli eden Kınalıada, martılar...

“Ha siktir” dedim. Tamamen aklımdan çıkmıştı. Yapımcıyla yeni sezonla ilgili toplantıya gitmem gerekiyordu. Panjurları tek tek kapattım, demir çubukları yerlerine soktum ve hızla evden çıktım.

12 Eylül

Yeni evimde yazdığım ilk metnin bir öykü olmasını dilerdim ama yapımcı Ziya Bey yayın tarihinin erkene çekildiğini söylediği için bilgisayar başına geçer geçmez Word yerine Final Draft programını açtım, senaryo yazmaya başladım.

Birkaç sayfa yazmıştım ki, alarm şirketinden geldiler. Evin tüm pencerelerine alarm taktılar. Salona sensörlü alarm, antreye de bir kontrol paneli yerleştirdiler.

Artık yatarken veya evden çıkarken panjurları kapatmak zorunda değilim. Kontrol panelindeki sarı ışıklardan pencerelerin kapalı olduğundan emin olup alarmın düğmesine basmam yetiyor. Bir konuda dikkatli olmalıyım; evdeyken salondaki sensörün çalışmadığı moda ayarlamam gerekiyor. Mesela bugün yanlış düğmeye bastığım için alarmın ötmesine neden oldum. Kulakları sağır edebilecek korkunç bir sesi var. Birkaç saniyede can havliyle kapatsam da yatarken bile kulağım çınlamaya devam ediyordu. Fakat hakkını vermek lazım; güven veren bir sistem kurmuşlar, alarm çalarsa hemen telefonla arayıp bilgi alıyorlar. Eğer ulaşamazlarsa doğrudan polisi yönlendiriyorlar.

Panjurdan daha güvenli olduğu kesin.

15 Eylül

Dördüncü sezonunun ilk bölümünü bitirdim. Güzel bir sezon açılışı olmuştu. “Süper Sınıf” adından anlaşılacağı üzere bir gençlik dizisiydi. Özel bir okulda öğrenim gören zengin ailelerden gelme gençlerin aşklarını, ailevi sorunlarını, duygusal hezeyanlarını anlatıyordu. Dizinin başrollerindeki iki karakter özellikle çok öne çıkmıştı. Bıçkın delikanlı Tuna ve onun şımarık sevgilisi Pelin.

Özellikle Pelin karakteri onu canlandıran Tuğçe Alkım sayesinde Türkiye’nin en çok konuşulan karakterlerinden biri oldu. Tuğçe’yi dizinin

casting çalışmalarında tanımıştım; güzeldi, doğal bir oyunculuğu ve havası vardı. En dikkat edici özelliği ise hırsıydı. Bu rolü alabilmek için her şeyi yapmaya hazır görünüyordu. Sonunda da rolü kaptı ama bununla yetinmedi. Oynadığı her sahnede ne yapıp edip diğer oyuncularından rol çalmayı başardı ve kısa sürede canlandığı Pelin karakterini dizinin asıl kahramanı yaptı. Dizideki başarısı da ona yetmedi, röportajlarındaki sansasyonel açıklamaları ve ilişkileriyle sürekli gündemde kalmayı bildi.

Tuğçe ve diğer oyuncuların başarısı benim işimi kolaylaştırıyordu ama artık dördüncü sezonuna gelen bir dizinin yeni karakterlere ihtiyacı vardı. Öncelikle Pelin ve Tuna karakterlerinin arasına bir “üçüncü şahıs” koymam gerektiğini düşünüyordum. Aşklarını böylece sınayabilirler, tekrar birlikte olduklarında birbirlerini daha çok severlerdi, seyirci bayılırdı böyle aşk üçgenlerine. Önce üçüncü şahıs erkek yapmayı düşündüm ama yapımcı bu fikrimden hoşlanmadı. Sinopsisi gönderdikten iki dakika sonra Ziya Bey’den telefon geldi. “Ev kadınları Pelin’e bayılıyor, eğer Pelin başka erkeğe bakarsa karaktere uyuz olurlar, diziyi izlemezler. Sadece gençlerle tutunamayız reytinglerde. Değil mi Galipçim?” dedi. Hak vermiştim Ziya Bey’e. Hemen Alev karakterini yarattım. İdeal ikilinin arasına kara kedi gibi giren tehlikeli kız. Derya Şimşek isimli ilk dizisinde oynayacak bir kız buldular Alev karakterine. Güzел, alımlı bir kızdı. Onu gördükten sonra karakter kafamda daha iyi oturdu.

İlk bölümü yazmam ikisi uykusuz geçmek suretiyle üç gün sürdü. Bu süre, ortalamamdan bir gün daha kısa.

Senaryo bittiğine göre artık öykülerime odaklanabilirim.

21 Eylül

Dördüncü sezonun ilk bölümünü izlemeden öykülerime odaklanamadım. Yeni sezon için ileriye dönük kurduğum olay örgüsü tutacak mı, yarattığım yeni karakter sevinecek mi, kurduğum yeni çatışmalar işleyecek mi, normalden daha fazla yer verdiğim espriler seyirciye geçecek mi, bunları merak ediyordum. Bu merakımı bastırmadan öykülerim için hayal âlemine dalamazdım ki...

Neyse ki, yeni sezonun ilk bölümü epey beğenildi. AB’de 3,75, totalde 3,35 reyting elde ederek her iki kategoride de birinci oldu. Yorumlardan okuduğum kadarıyla yeni karakteri de onaylamıştı izleyici. En çok “Pelinistler”den (kendilerine böyle diyorlardı) çekiniyordum ama Alev’e uyuz olmakla birlikte çok da nefret etmemişlerdi. İstenilen dozu

tutturmuştum demek ki. Önceden planlayarak yapmadığım halde artan komedi unsurları da “çalışmıştı”, Twitter’da birçok sahnede insanlar kahkahalarını tutamadıklarını yazıyorlardı.

Rahatlıkla yeni evin bana uğurlu geldiğini söyleyebilirim. Havasından mı, suyundan mı yoksa muhteşem manzarasından mı bilmiyorum, her zamankinden kısa sürede yazdığım bölümle reytingleri silip süpürmüştüm, daha da iyisi ilk bölümün yayımlandığı gün ikinci bölümün senaryosuna noktayı koymuştum bile.

Şimdi gönül rahatlığıyla ilk gerçek öyküme geçebilirdim...

Önce yıllar boyunca aklıma gelen öykü fikirlerini not ettiğim bloknotu çıkardım. Bloknotun her bir santimetresi çirkin el yazımla dolup taşmıştı adeta. Tek tek inceledim fikirlerimi. Her yeni sayfada hayal kırıklığım daha da büyüyordu. Yazarken çok beğendiğim o fikirler toplamda bir tane bile iyi fikir etmiyordu. Birçoğu okunmuyordu bile. Cebimdeki buruşuk faturalar ve kredi kartı slipleri kadar değersizdiler. Ani bir sinirle bloknotu kıvrıp çöp kutusuna attım.

Sıfırdan başlayacaktım. Yıllar sonra Final Draft yerine Word’ü açtım. Fontu Times New Roman, puntoyu 12 yaptım, satır aralarını 1,5 boşluk şeklinde ayarladım. Bir piyanist edasıyla parmaklarımı klavyenin üzerine koydum ve yanıp sönen imleç çizgisine bakarak düşünmeye koyuldum. Son iki senede ortalama 105 sayfadan 113 bölüm yazmıştım. Toplamda on binden fazla sayfa eder bu. Ama şimdi kendi öyküm için tek bir satır bile yazamıyordum. Beyaz Word sayfasıyla bakışıyordum öylece. O sırada Mine’nin sözü aklıma geldi, ilham vermesi için manzaraya baktım. Vapurlar, Kız Kulesi, tarihi yarımada, martılar, dolunayın aydınlattığı bir Boğaz manzarası... Daha ilham verici bir görüntü olamazdı herhalde. Ama ilham perisi ortalıkta görünmüyordu.

Çaresiz kaldığım durumlarda yaptığımı yaptım: yattım.

Gözlerimi kapatmış, uykunun beni ele geçirip çaresizliğimden uzaklaştırmasını bekliyordum.

Fakat evin içinden gelen sesler buna izin vermiyordu. Çevrenin sessiz olmasına dikkat ederken bu ayrıntıyı atlamıştım işte. Bu kadar sessiz muhitlerde evin içinden gelen sesler kulağa batıyordu. Tahtaların genleşmesi, boruların uğultusu, hatta çeşmenin ucundan akan bir damla... Her şey duyuluyordu. Sonra o korkunç sesi duydum. Sinek vızıltısı.

Kalktım, sesi takip ettim. Salonda uçuşuyordu. Gün boyu pencere açmadığım halde nasıl içeri girmişti, anlayamadım. Üstelik bir atsineğiymiş

bu. Bir süre kovaladım fakat koca cüssesine rağmen saklanmayı başardı namussuz. Birkaç saat devam etti kedi fare oyunumuz. Sonra yemek masasına pike yaptığı anda gazeteyle geberttim mahluku.

Gazetenin üzerine bulaşan sinek cesedini dışarı atma niyetiyle pencereyi açtım, açmaz olaydım! Alarmı kapatmayı unuttuğum için alarm avaz avaz ötmeye başladı. Kulak zarlarımı zorlayan gürültüyü bir an evvel kapatmak amacıyla antredeki kontrol paneline koştum. Zor bela şifreyi girip alarmı susturmayı başardım. Fakat bu arada pencere açık kalmıştı ve içeriye şimdiden üç tane karasinek girmişti bile!

Gazeteyle onların peşine düştüm. İkisini hemen öldürdüm ama üçüncüsü inatçıydı. Yemek masasının üstündeki vazanın kıvrımında kendini sağlama alan karasinek, kurnaz adamlar gibi avuçlarını birbirine sürtüyor, adeta benimle dalga geçiyordu.

Tam o sırada ilham geliverdi. Gökte aradığım öykü fikri aslında tam karşımdaydı!

Bıraktım sinek katliamını, çalışma masama oturup bilgisayarımın karşısına geçip Word'ü açtım.

Peki, bir adamla bir sineğin düellosunu nasıl anlatmalıydım? Birinci tekilden mi, üçüncü tekilden mi? Birinci tekilden anlatsam adamın iç dünyasında kopan fırtınaları anlatmak kolaylaşır, üçüncü tekilden anlatsam daha fazla edebiyat parçalama şansı var... Bu ikilem üzerine bir saat kafa patlattım. En az otuz defa öyküye başladım, en az yirmi giriş paragrafı yazdım, sildim, yazdım, sildim... Bir türlü memnun kalmıyordum yazdıklarımın. Bu sırada sağ bıraktığım sineğin vızıltısı da beni deli ediyordu; sonunda aldım gazeteyi, o son sineğin peşine düştüm. Kütüphane rafının kenarına saklanmıştı bu defa. Hızla gazeteyi savurdum, kaçmayı başardı. Fakat kitaplardan birine vurmuş olmalıyım, o raftaki kitaplar domino taşı gibi devrildiler, en kenarda duran yere düştü.

İntihara teşebbüs eden kitap Maupassant'ın *Seçme Öyküler* isimli derlemesiydi. Tepetaklak düştüğü yerde açılan sayfaya baktım, favori öyküm "Horla"nın girişiyle karşılaştım!

Bilimsel düşünceden sapacak değilim. İşaretlere değil, rastlantılara inanırım. Fakat ne kadar bilim ve mantık penceresinden bakmaya çalışsam da bu gerçekten inanılmaz bir rastlantıydı.

Tam da öykünün nasıl bir biçimde yazılması gerektiğini sorgularken, kütüphanemdeki yüzlerce kitap arasından örnek aldığım yazarın kitabı kendini kütüphaneden aşağı atıyordu ve tam da aradığım doğru anlatım

biçimini (hikâyeyi tarihlerle ayırarak günlük biçiminde birinci tekilden anlatma) bana salık veren “Horla” öyküsünün girişini gösteriyordu.

Bu kadarına da pes doğrusu!

Hemen bilgisayarımın başına kuruldum ve ilk öykümün ilk cümlesini yazdım.

11 Nisan

“Yemek masasının üstündeki vazoun kıvrımında kendini sağlama alan karasinek, kurnaz adamlar gibi avuçlarını birbirine sürtüyor, adeta benimle dalga geçiyordu.”

1 Ekim

“Sinek” isimli öykümde o gece epey bir ilerleme kaydettim. Evine girmesine bir türlü mani olamadığı sinekler üzerinden kendi varoluşunu sorgulayan bir adamın kasvetli öyküsü... Güzel de gidiyordu doğrusu, fakat “Süper Sınıf”ın ikinci bölümünde reytingler çakılınca öyküye ara vermek zorunda kaldım. Gün birinciliğinden yedinciliğe düştük bir anda. Kötü bir bölüm değildi oysaki. Pelin, dolaylı yoldan Alev’in disipline gitmesine neden olacak bir lafı ağzından kaçırıyordu. Sanırım seyirci buna bozuldu. Ziya Bey aradı ertesi gün. “Pelin’in kasten bunu söylediğini düşünüyor seyirci. İspiyoncu gibi. Onu aklamalısın. Tuğçe de aradı, ‘Karakterimi durduk yere antipatik kıldınız’ falan dedi. Neyse sen takma ona da, bi hallediver şu işi. Sana güveniyoruz” dedi.

Gazı aldım. Karakteri aklayacak ve bol reyting getirecek bir bölüm için kolları sıvadım. Öğle veya akşam yemeğinden birini dışarıda yerdim, onu iptal ettim. İki öğünü de yemeksepeti.com ile idare edecektim. Ziya Bey’in “Sana güveniyoruz” lafındaki çoğul ima önemliydi. Dizinin geleceği ve diziyle birlikte dizide çalışan yüzlerce kişinin kaderi benim elimdeydi. Bencilce davranamazdım. “Dizi eski reytinglerine kavuşana kadar evden çıkmayacağım” diye totemle karışık bir disiplin geliştirdim.

Tuttu da. İki hafta sonra eski reytinglerimize ulaştık.

Taktik belli: Bölüm finalleri her şeyden daha önemli. Sonraki bölümün reytingini önceki bölümün son sahnesi, hatta son karesi belirliyor. Keskin bir kanca atarsan seyirci oltaya geliyor, mutlaka sonraki bölümü de izliyordu. O yüzden sondan başa doğru düşünmeye başladım; önce finaldeki kancayı tasarlıyordum, sonra da konuyu oraya nasıl getireceğimi. Bu taktikle avın başarısız neticelenmesi imkânsızdı.

Bu sırada gerçekten evden hiç çıkmamıştım, hiçbir telefonu açmamıştım. Boş bulunup bankadan gelen bir aramayı açtığımda bu gereksiz konuşmanın son bir hafta boyunca yaptığım tek gerçek konuşma olduğunu fark ettim. Tabii yemek siparişlerimi getiren kuryelerle kurduğum kısa diyaloglar dışında.

Bu bana öyküm için yeni bir fikir verdi.

Açtım Word'ü. Öykünün kahramanı eve sinek girmesin diye dış dünyaya kapılarını o kadar kapatacak ki, uzun zaman sonra konuştuğunda sesini tanıyamayacak. Bir süre sonra da bu sesin kendi sesi olmadığını iddia edecek. Maupassant'tan çok Kafka kokan bir öykü ama olsun...

3 Ekim

"Sinek" üzerinde çalışmaya devam ettim. Öyküde olaydan daha çok karakterin iç dünyasını yansıtmaya çalıştım.

Hedefim, yalnızlık temasını öne çıkarmaktı. Yazarların en yakın dostu yalnızlık...

Tuhaf da bir yalnızlık bu. Tek başınasınız ama aslında bir sürü insanla buluşacak cümleler yazıyorsunuz. Zamana bağlı, izafi bir yalnızlık.

Belki de bu satırları yazarken tamamen yalnız olmadığımı hissetmem bu yüzdendi. Sanki yazmaya başladığım anda görünmeyen bir okurla iletişim kurmaya başlıyorum ve o andan itibaren etrafımdaki yalnızlık kalkını çatırdamaya başlıyor. Yazmayı bıraktığım zaman suratını asıyor görünmeyen okur. Bense etrafımda ilham perileri arıyorum, bana ilham versinler ve yazmaya devam edebileyim diye. Bir yandan zavallılık hissiyle dolu saf bir yalnızlık bu, diğer yandan görünmeyen okurlarla, hınzır ilham perileriyle, yoldaş kabul ettiğin yazarların varlıklarıyla görkemli bir kalabalık...

Önce megalomanca bir duyguyla kapılırsın bu yalnızlığa, sonra mazoşistçe zevk alırsın, zamanla bağımlısı olursun, sonunda da bir bakmışsın yalnızlık seni ele geçirmiş. Bunu çok iyi bilirim. Üniversitede tez yazdığım dönemden, dizi için eve kapandığım aylardan, Mine ve diğer kız arkadaşlarımla çeşitli sebeplerle tekmeyi bastıkları günlerden ama en çok da Lovecraft öykülerinden. Yalnızlık Lovecraft'e mahsustur.

13 Ekim

Nasılsa senaryo teslim tarihine birkaç gün var diye öykülerime çalışıyordum ki, Ziya Bey, başkasıyla kırıştırdığımı hisseden sevgili gibi aradı.

Önceden gönderdiğim sinopsisi okumuş, bir itirazı vardı. “Ya Galip, Tuna’yı son bölümlerde biraz geri planda tuttuk sanki. Bu yeni bölümde de öyle olmuş. Onu biraz daha göster. Genç kızlar bayılıyor Tuna’ya. Ha bir de prodüksiyondan Basri okudu sinopsisi, ‘Çok gece sahnesi olmuş’ diyor, gündüzleri artır... Olur mu? Hadi koçum, sen en iyisini yazarsın” dedi.

Word’ü kapattım, tekrar Final Draft’i açtım. Üç gün evden hiç çıkmadan istendiği gibi bir bölüm yazdım. İyi de bir bölüm olduğunu düşünüyordum.

Fakat reytingi iyi gelmedi bölümün. Hemen Ziya Bey’den telefon geldi tabii. Onun istediklerini yapınca reytingler çakılmıştı, az biraz pişman olur diye düşünmüştüm. Tam tersine, bana sallıyor! Tuna’yı niye bu kadar ön plana çıkarmışım, millet Pelin’i görmek istiyormuş! “Ziya Bey, siz öyle dediniz” dedim; kabul etmedi. İnandırıyorum da. Ses kaydı mı alacağım yapımcıyla konuşurken? Bir de üstüne tuz biber, “Yine çok fazla gündüz sahnesi yazmışsın, hava bu ara değişip duruyor, prodüksiyon zorlanıyor” demez mi? Çıldırılmamak işten bile değildi.

Sonunda şöyle bir karar aldım: “Bundan böyle yapımcı veya yönetmen, kim olursa olsun bana taleplerini yazılı geçecek.” Bu prensibimi e-mail’le geçtim şirkete.

Sonraki bölümde gıcıklığına Alev’e ağırlık verdim. Bir de nereden estiyse karakterin okul sahnesinde söylemesi için bir şarkı yazdım. Şarkının sözlerini ve nakarat melodisini dizinin müziklerini yapan müzisyene gönderdim, hemen kaydettiler şarkıyı. Bu şarkının kullanıldığı sahneyle birlikte karakter o kadar çok beğenildi ki, bir süre Twitter’da TT oldu. Alev’i canlandıran Derya Şimşek sadece o gece elli bin takipçi kazandı. Karakterin hayranları da oluştu bir anda, “Alevlenenler” diyorlardı kendilerine. Bölümün reytingleri de iyi gelmişti. Ziya Bey e-mail attı, “Alev’in öyküsünü köpürt” diye yazıyordu. Ben de öyle yaptım.

Aldım laptopumu, geçtim manzaranın karşısına, Boğaz manzarasında güzel romantik bir sahne yazdım Alev’e. Tuna, Alev’e şiir okuyordu bu bölümde. Şiiri ben yazmıştım, gerçekten güzel olmuştu. Oysa oldum olası şiir sevmem. Hatta içten içe bitmesine sevindiğim bir tür. Öykücü çalışsın çabalasın, olay örgüsü kursun, cümle bağlantılarıyla uğraşsın, bazen bir sayfayı bir günde yazsın, sonra bir şair birbirinden kopuk dört mısrayı alt alta dizip koca bir sayfa yazmış olsun. Oh ne âlâ! Ha yazdığım şiir hiç fena değildi, o ayrı. Oyuncu da güzel okudu. O sahnenin etkisiyle birlikte hem Tuna’nın hem Alev’in hayranları çoğaldı.

Sosyal medyadaki coşku, reytinglere yansımadı. Kendimi yine eve kapatacağım bir süreçten geçmeliydim. İşin kötüsü, artık pencereyi de açmaya korkuyorum. Ne zaman açsam tam pencerenin önünde nöbet tutan bir karasinek içeri dalıp geceyi bana zehir ediyor. Şükürler olsun, mutfak tarafından balkona geçebiliyorum, yoksa dört duvar arasında fıttırmam an meselesi.

Abarttım gerçi. Evde daraldığım falan yok. Dışarıya çıkma ihtiyacı duymuyorum. Çıkacağım da ne olacak?

16 Ekim

İlk defa senaryoyu bu kadar geciktirdim. Prodüksiyondan Basri e-mail attı, e-mail'ına göre ertesi gün mutlaka göndermeliydim senaryoyu. Benden yanıt gelmeyince SMS attı. Aferin, koyduğum kurala uyuyorlardı.

Tıkanmıştım. Diziyi nasıl devam ettireceğime dair aklımda çok az fikir vardı. Onları da yazmaya değer bulmamıştım. Zihnimi açmak için manzaraya baktım. Kız Kulesi, vapurlar, martılar, uzaktan görünen Kınalıada, tarihi yarımada, Üsküdar... “Adeta bir kartpostal” demişti arkadaşım. Ama artık o kartpostal ilham vermiyordu bana. Kapattım panjurları.

Evin içinde yine voltalar atmaya başladım. Şeytan diyordu, siktir et senaryoyu, öykülerine devam et. Diziyi yazacaksın da ne olacak? Yarın öbür gün yayından kaldırılacak, birkaç sene sonra varlığı bile unutulacak. Fakat eğer hayal ettiğin gibi, Guy de Maupassant kalitesinde öyküler yazabilirsen onlar hiç unutulmayacak... Nah unutulmayacak. Onlar da unutulacak tabii. Ama en azından kısacık ömrünü yazmak istediğini yazmakla geçirmiş olacaksın... Bu da bi şey.

17 Ekim

Öykülerden en az birini bitirmeden senaryoya başlamayacağıma ant içmiştim bir kere. Prodüksiyondan Basri onlarca e-mail ve SMS attı, geri dönmedim. Ziya Bey, yasakladığı halde defalarca aradı; açmadım. Öfkeden kudurduklarını tahmin ediyordum ama artık bana tolerans göstermeleri gerekirdi. Ne biçim bir şanssızlığım varsa, 123 hafta boyunca “Süper Sınıf” bir kere olsun bir maça veya bayram tatiline denk gelmemiştir. O yüzden yaz tatili dışında nefes alma şansım olmamıştır. Böyle bir tempodan sonra bir hafta ara vermek bana çok görülmemeliydi. Neyse ki, Ziya Bey anlayışlı davrandı. Son e-mail'ında “Anlaşıldı, bu hafta tekrar

bölüm yaparız, ama sonraki hafta tam zamanında bomba bir bölüm bekliyorum senden, ona göre” diye yazdı.

Nasıl rahatladım anlatamam. O rahatlamayla Word’ü açtım, “Sinek”e devam ettim. Tek oturuşta beş sayfa yazdım.

Daha yazardım da telefonum çaldı. Tanımadığım bir numaraydı. Açtım, cep telefonu şirketinden arıyorlardı. Tanıdığım numaralarından aramamıştı çakallar. Hızlı hızlı konuşarak yeni bir kampanya dahilinde paketimi yenileyebileceklerini söylüyorlardı.

“Hayır, istemiyorum” dedim. Bu cümle dört gündür ağzımdan çıkan ilk sesli cümleydi. Sesim kendime biraz tuhaf geldi. Öksürdüm ve “Yok, yok istemiyorum” diye tekrarlardım. Bu defa sesim daha da tuhaf geldi. Bu ses bana ait olamazdı. Biraz daha test etmek istedim ama karşı taraf aksi gibi “Teşekkürler” deyip kapatmaya kalkıştı. Hemen “Biraz anlatır mısınız kampanyayı, çok merak ettim nasıl bir paket olduğunu” dedim, testi sürdürmek için. Bir süre cep telefonu şirketindeki yetkiliyi esir aldım. Sonunda da paketi almadan kapattım.

Gökhan’ı arayıp sınamak istedim sesimi.

“Gökhan naber abi napıyorsun?” dedim.

Hiç garipsememişti. Muhabbetin devamında da “Noldu lan sesine?” gibi bir şey demedi.

Gökhan o sırada Eren’le birlikte Nevizade’de içiyormuş, “Atla gel” dedi. “Çalışıyorum” diye yanıt verdiğimde, “Daha sonra çalışırsın, biraz hava al yahu!” diye ısrar etti. Haklıydı sanırım. Sonuçta tek başına dura dura kendi sesinden şüphe eden bir adama dönüşmüştüm. Hem böylece sesimi ortamda da test edebilirdim. Ayrıca bir senarist olarak gerçek dünyadan bu kadar kopmam yanılttı, dışarı çıkıp insanların diyaloglarına kulak kabartmam, onlardan bir şeyler kapmam gerekiyordu.

Yarım saat sonra Nevizade’de Gökhan, Eren ve tanımadığım bir elemanın masasına yüksek sesle “Selam beyler” diyerek oturdum. Sesimle ilgili herhangi bir yorum gelmedi. Demek ki, tuhaflık sesimde değil bendeydi.

Biraz daha sohbete girince bir süredir gerçek hayattan fazlasıyla uzaklaştığımı fark ettim. Masaya oturduğumda gündemde futbol vardı. Uzun zamandır senaryo yetiştirme derdiyle maç izleyemiyordum, oysa Digitürk’te Şampiyonlar Paketi’ne üyeydim, her ay kim bilir kaç para bayılıyordum. Fakat neden tuttuğuma dair en ufak rasyonel bir sebep gösteremediğim takımın maçına 90 dakikamı harcayacak vaktim yoktu.

Daha sonra konu dizilere geldi. Millet ne ara bu kadar dizi sever oldu, şaştım kaldım. Sadece Amerikan dizileri de değil, İngiliz, İskandinav, hatta Kore... Hiçbirini bilmiyordum. Benim dışındaki herkes NBC’de yayın koordinatörüydü sanki. Yok Californication’ın 5. sezonundayım, yok efenim Breaking Bad’in 6. sezonundayım, sen Vikings’te kaçınıcı sezondasın, o değil de American Horror Story’ye baştan başladım, hem de 720P... Her sezonda 20 küsur bölüm, her biri 40 dakika desen, napıyor bu insanlar yatıp kalkıp dizi mi izliyorlar? Galiba öyle. İnsanların hobilerinin olduğu bir dönem hatırlıyorum, şimdilerde sadece dizi izliyorlar.

Yeni tanıştığım eleman benim dizi yazarı olduğumu öğrenince şaşırdı. Masada dizilerden en bihaber kişinin dizi yazarı olması... Eminim içinden “O yüzden Türk dizileri bu kadar boktan. Biraz modern dizileri izlese bir şeyler öğrenirdi” gibisinden küçümseyici cümleler geçiriyordu. Söylemesi kolay! Ben de istemez miyim, ayaklarımı uzatıp, saatlerce dizi, maç, tartışmalı pozisyon izlemek? Ama nerede... Dizi senaristliğinde para kazanıyor, karşılığındaysa ruhunuzla birlikte zamanınızı da satıyorsunuz.

E tabii laf döndü dolaştı, ne kadar kazandığıma geldi. Bir haftada masadaki insanların aylık maaşlarının toplamından daha çok kazandığımı nasıl söyleyebilirdim ki? Esprilerle geçiştirdim.

Eren atladı: “Daha yeni ev aldı, Boğaz manzaralı.”

Gökhan ekledi: “E arabayı da yenilersin artık.”

Bu muhabbet darladı beni. Masadaki yeni tanıştığım elemanın gözlerinden, “Herif gündemi takip etmeden dizi yazıyor, oturduğu yerden dünyayı kazanıyor” cümlesi geçiyordu. Ulan kazanıyorum tabii. Senin gibi oturduğum yerde sezon sezon dizileri izlemek yerine, haftalarca evden çıkmadan senaryo yazıyorum ama. Lavuğa bak. Her hafta sonu dışarı çık, sabaha kadar iç, pazar gününü akşamdan kalma geçir, hafta içi işe git gel, otomatik pilotta yaptığın işin dışında hiçbir meşgale olmasın, sonra benim kazandığım paranın hesabını yap. Yok öyle yağma.

Diyemedim tabii. Sahte gülümsemelerle geçiştirdim konuyu. Derken masamıza Mine katıldı. Bir o eksikti zaten.

İlk sorusu, “Nasıl gidiyor dizi?” oldu.

Genelde insanlar birbirlerine “Nasıl gidiyor?” der. Bana ise genelde “Nasıl gidiyor dizi?” derler. Haksız oldukları söylenebilir mi? Hayatım dizi olmuş.

“İyi” dedim. “Reytingler düşmüştü biraz, toparladık, tekrar yükselişteyiz” diye ekledim.

“Sevindim” dedi. “Bak zaten geçen gün okudum, Merkür’den dolayı balıklar bu ara gelgit yaşıyabilirmiş” diye ekledi.

Bir an mavi ekran verdi beynim, Merkür, balıklar, gelgit... Sonra jeton düştü. Burcumdan bahsediyordu. Cidden ben bu kızla nasıl çıkmıştım acaba?

Kısa bir bilgi: Burçlar, milattan sonra ikinci yüzyılda filozof Batlamyus tarafından icat edilmiş bir sistem, bir nevi oyun. Evet, eğlenceli bir oyun, ona şüphe yok. 12 farklı tipe, karaktere pay ediyor insanları, bir de gelecekleriyle ilgili olumlu, olumsuz ama toplamda olumluya eşitlenecek tahminlerde bulunuyor. Bir tür teselli mekanizması. Henüz teleskopun icat edilmediğı, güneş sistemindeki gezegenlerin çoğunun bilinmediğı, dünyanın eğiminin bile farkında olunmadığı bir çağda uydurulan burçlara içinde bulunduğumuz bilim çağında bile inanılıyor ya...

Aklımdan geçenleri yüksek sesle dile getiremedim. Getirsem ne fark edecek ki? Bir yanda 12 tipten birine brnebileceğiniz, geleceğimize dair umut vaat eden bir oyun varken kim sıkıcı gerçekleri seçer? İnsanlara bir avuç cennet vaat edin, sylediğınız en abes şeye inanırlar. Yine bu iyi, burç muhabbeti yerine kendimi bir din muhabbetinin içinde de bulabilirdim. Dinin, orucun, tasavvufun fiyakalı olduğı bir dönem hatırlıyorum. Neyse ki, AKP sağı olsun dinin yine havası söndü. Yoksa Allah muhafaza, şu masada modern, evrensel, akılcı görünen arkadaşlarım Ramazan’da kaç gün oruç tuttuklarını yarıştırtıyor olabilirlerdi...

Ben aklımdan bunları geçirirken masadaki yeni tanıştığım eleman parmaklarını şaklattı ve “Ya bu ‘Süper Sınıf’ dediğınız, ohaaaa... Tuğçe Alkım’ın oynadığı dizi değıl mi?” diye sordu. Sonra da heceleri vurgulayarak, “The Tuğçe Alkım ha?!” diye sorusunu tekrarladı. Esprisini sevdi, “Tuğçe fuckin Alkım ha?” diye yeni bir versiyon çıkardı aynı fikirden. Sorusu onaylanınca hemen başladı: “Hocam, vay be, hastasıyım ben o hatunun ya. Sen görmüşsündür canlıda da. Nasıl ekrandaki gibi mi?”

“Yani, evet.”

“Bomba bomba. Ulan atıyorum, mesela buralardaymış, bir çağırırsan tanışsak mesela. Şans bu ya. Bir arasan...”

O anda masadan kalkmak istedim.

“Ben yavaştan kalkayım” dedim. Dediğime pişman oldum. Eren ve Gökhan bu gece sarhoş olana dek beni bırakmayacaklarına yeminli gibiydiler. Mine aktırmıyordu ama beni bırakmaya niyetli değıldi. şu yeni elemanın da gözleri parlamıştı Tuğçe Alkım’ı tanıdığımı öğrenince. Beş

dakika önce “yerli dizinin vasat senaristi” diyen bakışlarıyla küçümseyen adamın bir anda rol modeli olmuştum sanki. “Oğlum ne eve döneceksin, bu saatten sonra çalışılmaz ki”, “Yarın çalışırsın fıstık gibi”, “Çal felekten bir gece” laflarıyla üzerime çullandılar. “Gerçek dünyaya karış biraz, ilham al buralardan oğlum!” dedi Gökhan.

Gerçek dünyaymış, peh! Sadece maçlardan, dizilerden, magazinde gördükleri kadınlardan bahsedenlere bakın hele. Beyazcamın karşısında izledikleri şey mi gerçek dünya? Eyvallah, ben de onlar gibi başka bir camın, bilgisayar ekranının karşısında yaşıyorum. Ama en azından onlar gibi seyirci kalmıyorum, yazıyorum, hayata öyle ya da böyle katkıda bulunuyorum. Bana mı gerçek dünya dersi veriyorsunuz?!

Offf! Evimde mutluydum, ne diye çıkmıştım ki dışarı. Aklım “Sinek”te kalmıştı. Şimdi evde olsam öykümü bitirmiştim belki de. Bedenim Nevizade’deki masadaydı ama aklım Beşiktaş’taki çalışma masamdaydı. Eve dönebilmek için birkaç bahane yaratmaya çalıştım.

Mesela zili çalmış gibi telefonuma davranabilir, annemle konuşuyor gibi yapabilirdim. Sonra da, “Annem gelmiş, anahtarı yokmuş, kapıda kalmış” deyip masadan kalkabilirdim. Bunun gibi beş tane sağlam senaryo yazdım aklımdan. Ama ne yazık ki sadece bir senaristim ben. Yazabilirim ama oynayamam.

Tecavüz kaçınılmazsa zevk almaya bak, gibi iğrenç bir söz vardır. Ben de öyle yapmaya karar verdim. Mekânda çalan kötü pop müzik, içtiğimiz sulu bira ve maç, diziler, para, burçlar ekseninde dönen kötü sohbetten zevk almış gibi yaptım. İki biradan sonra çekilir oldu biraz. Mine de salaklaşmamdan faydalanmaya çalışıyor gibiydi. Çaktırmadan aşkla gözlerimin içine bakıyordu. Sanırım bir anlığına ben de ona öyle baktım. Aşk mı? Bak yine Mine beni bilimsel düşünceden saptırıyordu. Bakışlarımı kaçırdım. Keşke bedenlen de oradan kaçabilseydim.

Dördüncü biradan birkaç yudum almıştım ki, bir mucize oldu.

Telefonum çaldı. Baktım. “Alarm Şirketi” yazıyordu. Hemen açtım.

“Salon sensörünüzde hareketlenme saptandı. Polis yönlendirmemizi ister misiniz?”

“Aa evet, evet tabii. Ben de 15 dakikaya orada olabilirim.”

Gerçek hayat her zaman en iyi senaristtir. O bahsettiğim beş senaryonun hiçbirinde alarm seçeneği mevzu bahis değildi.

Ne garip, evime hırsız girmişti ama ben bu bahaneyle o masadan kurtulduğuma sevinmekten evimdeki olası soygunu sorun etmiyordum.

15 dakika sonra evdeydim. Polis benden önce gelmişti. Birlikte içeri girdik. Önce avaz avaz bağırmaya devam eden alarmı susturdum, sonra evi kolaçan ettik. Bir eksik gedik görünmüyordu. Polis memurlarıyla dolapların içine bile baktık. Hırsızdan bir iz yoktu.

“Bu alarmlar bazen ota boka çalışıyor” dedi bir polis memuru.

Alarm şirketini aradığımda, “Belki sensörün üzerinden bir böcek geçmiştir” dedi görevli.

Neyse ne. Evime dönmüştüm ya, bundan önemlisi yoktu.

Üç bira yüzünden biraz başım dönüyordu ama öykülerime geri dönmeme engel olamazdı bu. Hemen kendime bir kahve yapıp bilgisayarımın başına oturdum. “Sinek” yazan Word ikonuna çift tıkladım.

Nasıl oldu bilmiyorum, bir anda ilhamla doldum ve hikâye akıverdi.

Üç saat durmaksızın çalıştıktan sonra artık beynim sulanmıştı, yatıp uyumam gerekiyordu. Kafamı yastığa koyduğumda alarm vakası aklıma geldi. Ya gerçekten içeride biri varsa? Saklanmayı ve kamuflajı çok iyi bilen bir cüce mesela. Belki buraya taşındığımdan beri benimle birlikte.

18 Ekim

“Sinek” bitmek üzere. Şimdi öyküyü sona erdirecek bir katarsisle olayları finale bağlamam gerekiyor. Gerçekten beklediğimden de iyi bir hikâye oldu. Bittiğinde gerçekten gurur duyacağım, “Bununla anılmak isterim” diyebileceğim bir metin çıkacak ortaya, buna inanıyorum.

Neler oldu neler... Adam sineğin içeri girmesine engel olmak için hiçbir pencereyi açmıyor. Sineğin apartman kapısından girme olasılığına karşı ise sürekli zemin kata Raid sıkıyor. Bu tabii apartman ahalisini rahatsız ediyor ama yapacak bir şey yok. “Bu benimle sinek arasında” diye direten bir arızayla kimse uğraşmak istemiyor. Varsın giriş katı biraz sinek ilacı koksun. Belki de sineklere, böceklerle karşı önlem oluyordur. Böyle düşünüyorlar en azından. Sinek dışarıda beklemeye devam ediyor. Bu sırada adam tuvalette sineği gördüğünü sanıyor, elindeki sineklikle var olmayan sineği yakalamaya çalışırken sinekliğe takılan tıraş makinesi mancınığın ucundaki taş gibi fırlıyor, tuvaletteki aynayı kırıyor. Tuvaletteki ayna evdeki tek ayna. Dışarı da çıkmadığı için uzun bir süre kendisine aynada bakmıyor. Birkaç hafta sonra bunu öğrenen arkadaşından bir hediye geliyor: yeni bir ayna. Fakat adam aynada gördüğü kişinin kendisi olmadığını iddia ediyor. Yani karakterimiz sesinden sonra görünüşüne de yabancılaşıyor.

Sinek ufak ama kafa bulandırıyor. Öykünün olayı bu.

30 Ekim

“Süper Sınıf” reytinglerde yeniden uçuşa geçti. İyi ki sezon başında Alev karakterini yaratmışım, diziye taze kan getirdi resmen. Alev’i oynayan Derya Şimşek’in de yıldızı parladı böylece. Tabii bu durum Pelinistlerle birlikte Tuğçe Alkım’ı da deli etti. Olayları magazin programlarından takip ettim. Yok efendim, Tuğçe, Derya’ya sette bağırması, Derya da ona bigudisini fırlatması, bir sürü saçmalık.

Ziya Bey bu olaylardan sonra bir e-mail attı: “Galip, Tuğçe’yi de mutlu etmek gerekiyor. Dizimizin yıldızı o sonuçta. Daha önce dediğim gibi olayların merkezine Pelin’i koysan, mesela Pelin Tuna’nın ödevini yapsa, sonra da Tuna Pelin’i öpse, nasıl olur?”

Yerli Guy de Maupassant’ın uğraştıklarına bak!

Bir de, daha iki hafta önce Ziya Bey, “Alev’e oyna, meseleleri Alev çözsün, karakter fenomen oldu” diye e-mail atmıştı. Hemen kopyaladım, yapıştırdım tabii. Ziya Bey de sus pus oldu.

Yapımcıyı susturmuştum ama Tuğçe Alkım pes edecek gibi görünmüyordu. Doğrudan telefonla aradı beni.

“Galipçim, nasılsın, kaç zamandır görüşemiyoruz, Beşiktaş’tasın değil mi, ben de ordan geçiyordum, sana bir uğrayayım” dedi.

İnanamıyorum ama otuz dakika sonra bendeydi.

“Girişteki ilaç kokusu ne?” diye sordu önce.

Neden bahsediyordu acaba?

“Bilmem” dedim.

Sonra evin salonunda şöyle bir gezindi. Manzaraya baktı.

“Evin ne kadar güzelmiş.”

Şaşırmışa benziyordu. Ne yani, hep oyuncular mı köşeyi dönüp güzel evlerde yaşayacak, bir senarist güzel bir evde yaşayamaz mı, diye düşünsem de belli etmedim.

“Teşekkürler. Şanslıydım, görüldüğü kadar pahalı da değil. Kelepire geldi.”

“Nasıl oldu o?”

“Önüne rezidans dikeceklermiş, o sırada fiyatı düşmüş.”

“Nereye dikeceklermiş ki?”

“Bilmem, şu koruluğa herhalde.”

“Oraya rezidans değil, butik otel sığmaz ya.”

“Doğru haklısın.”

“Benim de böyle sessiz sakin bir yere ihtiyacım var. Yazın çekilecek önemli bir filmle anlaştım. Şu anki evimde konsantre olamıyorum. Alttaki komşu en ufak gürültüden şikâyet eden bir ihtiyar. Üsttekiler de tam tersi, her gece parti yapan clubber’lardan.”

“Kötüymüş. Film ne?”

“İnanmayacaksın. Aramızda kalsın, Mete Arslanoğlu’ndan teklif aldım. Hemen kabul ettim tabii.”

Bu benim için şok olmuştu. Mete Arslanoğlu, en sevdiğim yönetmendi. Depresif ve varoluşçu filmleri birçokları için sıkıcı olsa da özellikle “İkinci Adam”, “Öç” ve “İhtiyaç Molası” filmlerinin hastasıydım. Amatörken çektiği kısa filmleri bile izlemiştim. Tuğçe’nin “Süper Sınıf” gibi bir gençlik dizisindeki performansıyla böyle bir ustadan rol kapmasına saçma bir şekilde içerledim. Ne diyeceğimi bilemedikten sonra, “Bu müthiş bir haber. Mete Arslanoğlu’nun büyük bir hayranıyım ben” dedim.

“Laf aramızda ben hiçbir filmini tamamlayamadım ama olsun.”

Al işte, filmini izleyemeyen oyuncu adamla film çekecekti, ben burada “Süper Sınıf” yazmaya devam edecektim. Bana reva görülen kadere bak...

“ ‘İhtiyaç Molası’ nı izle, en akıcı filmi o.”

“Değil mi, Berlin’de ödül de almıştı galiba o film. Ya adamın filmleri en önemli festivallerde oynuyor.”

“Aynen.”

“Ama korkmuyor da değilim. ‘Süper Sınıf’ ta oynaya oynaya tek bir karakterle bütünleştim. Şimdi onun her açıdan tam zıttı bir iş var. Daha senaryoyu bitirmemiş. O yüzden sinopsisi okudum, ama o bile ruhumu karartmaya yetti. Aşırı gerçekçi, durağan bir oyun vermem gerekiyor. Beni biliyorsun, oradan oraya zıplarım. Şimdi tam tersi bir ruh haline bürünmem zor olacak.”

“Hiç merak etme, yaparsın. Zaten Mete sende o ışığı görmese seni seçmezdi.”

“Öyle diyorsun, değil mi? Ay çok sağ ol valla.”

“Evet, evet.”

“İyi sevindim. Bu rolle ödül alırım belki. Düşünsene yabancı festivallerde falan oynayacak yani...”

Bu esnada gözlerinin önünden ödüller geçmediyse, şimdiden alacağı ödüllerle ilgili farklı “teşekkür” konuşmaları hazırlamadıysa ben de Galip de Öner değilim.

“Neden olmasın?” deyip gülümsedim.

“Peki...” Peki’nin i’sini uzadıkça uzattı. “Ben buraya niçün geldim?”

“Niçün?”

“Galipçim, ‘Süper Sınıf’ı ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Bu başarıyı birlikte elde ettik. Geçen sene başka dizilerden teklif geldiğinde sizi yarı yolda bırakmamak için hepsini reddettim. Ki ne biçim kaşeler telaffuz ediyorlardı, inanamazsın. Ama sonuçta ‘Süper Sınıf’ bizim canımız ciğerimiz. E ama şimdi bu sezon niye böyle oldu?”

“İyi aslında reytingler, bir ara tökezledik ama toparladık.”

“Canım reytingler iyi de. Benim bildiğim ‘Süper Sınıf’ bu değil. Bak hayranlar da kızıyor.”

Aslında söylediklerinin çevirisi, “Ben niye daha az görünüyorum?” idi. Yeni oyuncu Derya Şimşek’i deli gibi kıskandığı da gözlerinden okunabiliyordu.

Daha sonra benzer cümleleri kurmaya devam etti. Benim gözüm bu sırada bacaklarına gitti. Nasıl gitmesin, gözüme sokuyordu mini eteğinin örtmekte başarılı olamadığı bacaklarını. Türkiye’nin en seksi kadınlarından biriyle aramda birkaç santim vardı ve o kadın tüm kadınlığıyla benden kariyerini kurtarmamı bekliyordu. Gözlerimi bacaklarından alsam göğüslerine, göğüslerinden alsam dudaklarına gidiyordu. Her biri tek tek üzerime üzerime geldiler. Bacaklar, göğüsler, dudaklar, “Süper Sınıf” bu değil, “mesela bilim kulübüne girsem, Pelin zekâsıyla şaşırtsa”, bacaklar, göğüsler, “Süper Sınıf”, ohaa Tuğçe Alkım’ı tanıyorsun demek, dudaklar, canlıda nasıl, canlıda da bomba valla...

Her şey bir anda oldu. Dudaklarına yapıştım.

O da belli ki bunu bekliyormuş. Ateşli bir ön sevişme oldu. Türkiye’nin en seksi kadınlarından biriyle sevişiyordum işte, şişen erkeklik egosuna gel. Niye şişiyor ki, kadın resmen yeni gelen başrol oyuncusunu kıskandığı için seninle sevişiyor. “Ekranda görüldüğü gibi mi?” diye soran masadaki eleman aklıma geldi. Soruya bak, ekranda görüldüğü gibi mi? Canlıda nasıl?! Nasıl olacak, normal bir insan işte. Ekranı çıkması onu insanüstü mü yapıyor sanki. Sen Facebook fotoğrafında görüldüğü gibi yakışıklı mısın? Mine’nin son facebook fotoğrafı bu arada inanılmaz değil mi? Şimdi bu koskoca The Tuğçe Alkım diye abarttığın kişinin seni zamanında deli gibi seven Mine’den farkı ne? gibi gibi düşüncelerle abuk sabuk sevişiyordum.

Çıplak kaldığımızda halının üzerindeydik.

Sonra onu gördüm!

Sineği.

Namussuz bir yolunu bulmuş içeri girmişti. Ama uykumu mahvettiği gibi bir film yıldızıyla sevişmeme engel olamayacaktı. Buna izin vermeyecektim. O yokmuş gibi davrandım. Tuttum Tuğçe'yi sineğin uçuştığı bölgenin uzağındaki divana götürdüm.

Benden bir çıkarı olduğu için seviştiğini bilsem de, aramızda alevlenen şey taze âşıkların tutkusundan farksızdı. O çıkarı için sevişiyorsa ben de bir daha bu kadar güzel bir kadınla bir arada olamam motivasyonuyla sevişiyordum. Vücudu muhteşemdi. Kendine çok iyi baktığı belliydi. Tanrı pilatesi korusun. Amin.

Sevişmenin doruğa çıkmak üzere olduğu bir noktada kulağıma eğildi. Kulağımı yalamaya başladı. Sonra da kulakmememe nefesini üfleyerek fısıldadı: “Derya'yı öldür...”

Hemen hafifçe ittirdim Tuğçe'yi. “Ne diyorsun sen?”

Şuh kahkahalar atmaya başladı ve tekrar kulağıma eğildi.

“Anladın beni: Alev'i öldür.”

Resmen orgazm vaadiyle Alev karakterini dizi icabı öldürmemi istiyordu. Bu kabul edilemez bir teklifti, eğer o anda sevişiyor olmasaydık!

“Bakarız” diye savuşturdum onun bu teklifini.

Durmaması gereken yerde durdu. Ama durmamalıydı, hayır durmamalıydı.

“Alev'i öldürmeyecek misin?”

Tehditkâr bir ifadeyle bakıyordu. Resmen şantaj yapıyordu!

Sevişmeye yeniden yavaş yavaş başlayarak, propagandasına devam etti:

“Bak diziyeye hareket gelir böylece. Dramanın gücü ortaya çıkar. Bir sürü çatışmaya neden olur. ‘Game of Thrones’da Lord Stark ölünce dizi nasıl coşmuştu...”

Bilmiyordum ki, izlememiştım o diziyi.

“ ‘Kuzey Güney’de Ali ölünce dizinin reytingleri arttı. Hatırla...”

Onu hatırlıyordum.

“Ama iyi de, şey...” diye kekeme yanıtlar verirken yine durdu. Ama durmamalıydı!

“Alev'i öldür. Aramızdaki bu alevi söndürme” dedi ve gözlerimin içine baktı.

Nefes nefeseydim ve dürüstlük, ilkeli olmak, karakter, meslek ahlakı gibi erdemli şeyler düşünecek halim yoktu. O anda hayata dair tek hedefim alevi

söndürmemek, sevişmeyi sürdürmekti.

Ağzımdan çıkıverdi: “Alev ölmeli!”

Bunu duyunca daha da şehvetli bir şekilde devam etti.

Altına imza attığımız cinayet kararıyla birlikte seksten aldığımız zevk doruk noktasına çıkmıştı. Artık zamanı gelmişti...

Sonra yine onu gördüm. Sinek, Tuğçe’nin arkasında havada çemberler çiziyordu. Futbol maçlarından sonraki yayınlarda kameraya giren muzip taraftarlar gibi kadrajıma girip duruyordu.

Ama bilmiyordu ki, gözüm kapalı sevişebilirdim ben. Öyle yaptım. O zaman da vızıldamaya başladı.

Mümkün değil odaklanamıyordum. Tuğçe bir terslik olduğunun farkına vardı. “Ne oluyor?” diye sordu.

“Sinek” dedim önce.

“Sinek mi?”

Bunu nasıl açıklayabilirdim ki? Vazgeçtim, savunmamı değiştirdim. “Süper Sınıf” dedim.

“ ‘Süper Sınıf’ ı kurtarmalıyız, haklısın. Ama bunu böyle yapamayız. ‘Süper Sınıf’ ı bu şekilde kirletemeyiz. Bu, ‘Süper Sınıf’ ruhuna da haksızlık olur.”

Bana çok garip bakıyordu. Çok kötü bir replik uydurmuştum ve daha da kötü oynamıştım. Ne yapayım. Oyuncu değilim ve belki de kötü bir senaristim. Ama öykülerim iyi. Maupassant okusaydı eminim beğenirdi.

Giyindi ve gitti. Kapıya kadar geçirdim. Kapıyı açtığımda gerçekten de bir böcek ilacı kokusu geldi burnuma. Biri apartmanı mı ilaçlamıştı?

9 Kasım

Reyting yine düştü. Oysa hem bir önceki bölümün hem bu bölümün final sahneleri çok çarpıcıydı. Önceki bölümün finalinde Tuna’nın Alev’e yazdığı aşk mektubu yanlışlıkla Pelin’in eline geçiyordu. Son kare de buydu! Kaşları yukarıya kalkmış Pelin elinde mektupla, zarfı açmak üzere... Görüntü donar. Yönetmenin adı donan karenin üstüne yazılır. (Buna da ayrıca tilt oluyorum. Sahneyi yazan benim, adı çıkan kişi benim yazdıklarımı ekibe dağıtıp “Motor” demekten başka ne işe yaradığını anlamadığım yönetmen)

Böyle bir final karesinden sonra ben dizinin izleyicisi olsam bir hafta ne olacak diye merak etmekten başka hiçbir şey düşünemezdim. Ama sanırım, ne olduğunu ilk on dakikada gördüler (Tuna mektupta Alev ismini

kullanmadığından Pelin yazılan her övgüyü ve sıfatı kendi üstüne alıyordu) ve bundan memnun kalmayıp izlemeyi bıraktılar.

Çok da sikimde affedersiniz!

15 Kasım

Aklım fikrim “Sinek”te. Öyküyü nasıl bitireceğimi ana hatlarıyla biliyordum ama etkileyici bir şekilde kâğıda dökebilmem için biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Fakat inişli çıkışlı bir grafik sergileyen “Süper Sınıf” tüm zamanımı çalıyordu. Ziya Bey, “Dizi çok ciddileşti” diye şikâyet ediyordu. Tuğçe ile Derya arasındaki gerilim de her geçen gün tırmanıyor, her ikisini mutlu etmek giderek zorlaşıyordu. Görev zorlaştıkça kendi kabuğuma daha çok çekiliyordum.

Bu inziva durumu psikolojimi bozdu, bunun farkındaydım ama garip bir şekilde bundan hoşlanıyorum da. Evde olmak hoşuma gidiyor. En son dışarı çıktığımda, Nevizade’deki o gecede, ne kadar daraldığımı unutamıyorum. Oysa evdeyken klostrofobiye benzer bir şey hissetmiyorum. Tam tersi dışarıya çıktığımda sanki o büyük alan beni yutacakmış gibi düşünceler üşüşüyor beynime.

Evimde mutluyum. Üretkenim. Tek eksik o son sayfa.

Onu da bir oturuşta yazabileceğimi biliyorum. Ama bir şey öyküyü bitirmeme engel oluyor. Öykü bitince, ondan kopacağım ya, sanırım onu istemiyorum. Ya da bunu istemeyen öykünün kendisi. Fakat diğer yandan görünmeyen okur, öykünün finalini istiyor. Tipik bir aşk üçgeni.

Görünmeyen okur fikri bazen beni ürkütüyor. Yazarken yalnız olmayı seviyordum, ama artık o yalnızlık hissini hissedemiyorum. Bu evde sık sık yalnız değilmişim gibi geliyor bana. Tabii bu saçma fikirde şu açık kalan facebook chat sayfasının da payı olabilir. Bak yine biri saçma bir şey yazmış.

25 Kasım

Bir süredir aklım “Sinek”te olduğu için kendimi “Süper Sınıf”a veremiyorum. Lanet öykü de bitmedi gitti. Aklıma sadece “Sinek”le ilgili fikirler geliyor. Bu fikirler de bir şekilde diziye sirayet ediyor. Dizinin ruh hali bu yüzden karardı tabii. Seyirci de rahatsız. Twitter’da gördüm, bir izleyici “Artık Galip Öner yazmıyor mu senaryoyu, eski tadı alamıyoruz” diye yazmış. Bir diğeri geçen bölümlerden birinde yazdığım şarkılı sahneyle alay ediyor, ona yanıt yazan kişi “esas şiir sahnesi epic fail’di” diye şikâyet ediyordu.

“Çok biliyorsan sen yaz” diye yanıt verdim Twitter’den.

“Sen de kimsin?” diye yazdı.

Doğru ya, ben kimdim.

Bu soruya yanıt veremedim. Eskiden hiç böyle münakaşalara girmezdim. Gerçekten ben kimdim?

26 Kasım

Şunu anladım ki, ancak “Sinek”i bitirip zihnimden atınca diziyi tekrar eğlencelik hale getirebilirim. O yüzden, Final Draft’i kapatıp, Word’ü açtım.

Öyküyü açmamla birlikte aklıma fikirler hücum etmeye başladı. Ve mükemmel sonu buldum. Adamın sinekle mücadelesi devam ederken depresyon oluyor. Ev yıkılıyor. Adam enkaz altında kalıyor. Yatak odasındaki dolap sağ olsun, adam hayatta kalıyor. Fakat yatar pozisyonda kımıldamadan durmak dışında hiçbir şansı yok. Böylesine korkunç bir durumda olmasına rağmen adamın yüzüne bir gülümseme konuyor. Gülümsüyor çünkü sineğin bu yıkımdan sağ kurtulamadığından emin. Bunu bilmenin sevinciyle arama kurtarma ekipleri gelene kadar dayanabileceğini düşünüyor.

Ta ki o vızıltıyı duyana kadar. Sinek uçarak geliyor ve adamın burnuna konuyor.

Finito.

Yazdığım 133 dizi bölümü senaryosu, şu finali yazarken aldığım manevi tatmini yaşatmamıştı bana. Aradığım güçte bir sondu bu. Ha, ne kadar Maupassant tarzı olduğu tartışılır. Bir kere olay örgüsü çok geri plandaydı. Dahası Maupassant’daki hiciv ve umut öykünün genelinde hiç yoktu. Trajik ve asap bozucuydu. Mete Arslanoğlu’nun gençliğinde çektiği kısa filmlere benziyordu.

Öyküyü bitirdiğimde üzerimden büyük bir yük kalkmıştı, hafiflemiş halimle dışarıda yürüyüş yapmak istedim. Yıldız Parkı’nda gezmek üzere dışarı çıktım. Parka adımlımı atmamla telefonum çaldı. Çok garipti. Arayanın kim olduğunu hissetmiştim.

Tabii ki Alarm Şirketi’iydi. Ne diyeceklerini de biliyordum.

“Salon sensörünüz bir hareketlenme tespit etti.”

“Polis göndermenize gerek yok, benim hatam” dedim.

“Emin misiniz?” dediler.

Emindim. Polisler gelse de onu göremeyeceklerdi. O kimdi veya neydi bilmiyorum ama bu evde yalnız olmadığımı içten içe biliyordum.

Eve gelir gelmez alarmı kapattım. Odaları tek tek gezmeye başladım. Kimse görünmüyordu ama içten içe biliyordum ki, bu evde biri veya bir şey vardı.

Beni evden çıkarmayan, asıl işimdeki performansımı engelleyip, beni çocukluk aşkım olan öykülere odaklayan, eve kız atınca kıskanıp evin içine sinek yollayan, evden çıktığımda alarmı çalıştırıp beni eve geri döndürten bir şey...

Onu bulmalıyım!

27 Kasım

Günlerce buna kafa yordum. Evin duvarlarına hafifçe vurdum, kulağımı farklı yerlerine dayadım, gizlenmiş bir şeyler var mı diye neredeyse her yerini yokladım. Bu dedektiflikten bir sonuç elde edemedim. Düşündüm, taşındım ve sonunda şu sonuca vardım: Bu evde bir şey yoktu.

Evin kendisi bir şeydi!

Evi bulduğum günü anımsadım. İlk bakışta âşık olmuştum ya, bu eksik bir ifadeydi. Ergenken yaşadıklarınız sayılmazsa, aşk karşılıklıdır. O anda, aslında birbirimize âşık olmuştuk.

Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Fakat bu teori yaşadığım her şeyi, en ufak bir eksik gedik bırakmadan açıklıyor. Bu evin bir ruhu, bir enerjisi, bir kişiliği var. Her evin vardır az çok. Ev ev dolaşırken bunu fark edersiniz. İlk girdiğinizde kararınızı verirsiniz genelde. Salonuna, mutfağına, yatak odasına, kombisine, merkezi sistemine bakmanıza gerek bile yoktur. Ama hazır gelmişken bakarsınız işte.

Burçlara inanmıyorsun, Tanrı'ya inanmıyorsun, futbol taraftarlığına, aşka inanmıyorsun ama evin canlı olduğuna inanıyorsun, sen ne ayaksın demezler mi adama. Desinler. Ben bilimsel düşünceden saptığımı düşünmüyorum.

Alt tarafı betondan bir dört duvar deyip geçmemeli. Bir ev. Tarihiyle, hatıralarıyla, teçhizatıyla, eşyasıyla ve içinde yaşayanlarla canlı bir organ gibi. Su boruları onun damarları, döşemelerinin arasındaki böcekler onun virüsleri, havada uçuşan tozlar onun bakterileri. İnsanlar geldiğinde bir anda yüzüne can gelmesi, kan pompalaması bundan. Bir taş blok değil ki, bir ev o. İnsan niye evine her döndüğünde farklı bir enerjiye bürünür? Başka birinin evi daha rahat, daha konforlu, daha lüks iken kendisini neden sadece

evinde rahat hisseder? “Evim güzel evim” gibi tabirler neden her kültürde vardır? Adı üzerinde ev işte. Yuva. İnsanların çimentodan inşa edip, içine girip can verdiği, her canlı gibi ihtiyaçları olan, her canlı gibi sevmek ve sevilmek isteyen bir yapı.

Peki Ivanovlar ne yaptı? Sadece tatillerde gelerek bu güzelim evi sürekli yalnız bıraktılar. Panjurlarla sımsıkı kapatıp hava almasına bile izin vermediler. Sonra sırf eğlenmek için her sene birkaç haftalığına geldiler. Evin psikolojisi bozuldu, enerjisi çekildi, sonra beni görünce sımsıkı sarıldı bana. Olamaz mı? Yaşadığım ev diğer tüm evler gibi canlı, sadece onlardan daha çok yalnız kaldığı için duygularını daha çok ifade ediyor. Evet, aynen böyle. İnsanların buna ikna olup olmaması umurumda değil. Eğer bu teorinin içine bir vaat koyarsam hepsi inanır: “Evinize güzel bakarsanız, o da size güzel bakar.” Birkaç istatistik çalışması yaparsın, “Evine güzel bakanların, evine kötü bakanlardan çok daha başarılı ve sağlıklı olduğu ortaya çıktı” gibisinden birkaç haber eklersin, al sana en az burçlar kadar sağlam bir mitos. Diğer tüm hurafelerden daha akla yatkın değil mi? Yeni evinde gördüğün ilk rüya gerçek olurmuş, yastığının altına anahtar koyarsan rüyanda evleneceğin kişiyi görürmüşsün... Bunlara inanıyorsun da, evin canlı olduğuna mı inanmıyorsun?

O kaybettiğin kalem nereye gitti o zaman? Sen yatarken o gıcırtyı kim çıkardı? Cereyan olmadığı halde o kapı nasıl çarptı? Durduk yere çalan alarmların sebebi ne? O düzgün duran çerçeve ne ara yamuldu? Kaynağı belirsiz o koku, o ses nereden geliyor? Niye bazı evlerde huzursuz hissederken, bazılarında hiç çıkmak istemezsin?

Sen onun içinde yaşarken, o da seninle birlikte yaşıyor olamaz mı?

29 Kasım

Kim ne der bilmiyorum, evin canlı olduğu teşhisi hayatımı kolaylaştırdı. Onunla ilgilenirsem bana daha iyi davranacağını tahmin ediyordum. O yüzden, eskisi gibi dağıtmadım, kirletmedim. Kalktığımda “Günaydın” demeyi, yatarken “İyi geceler” demeyi ihmal etmedim. Beklediğim de oldu, bana daha iyi davrandı. Olur olmadık zamanlarda içeri karasinek davet etmedi, ufak yürüyüşlerim sırasında alarmı çaldırmadı.

Bir süre daha burada yaşayabilirim. Hem öykülerimde ilerleme katettim. “Sinek”ten sonra “Okunaksız İntihar Mektubu”nu da büyük ölçüde tamamladım. İntihar, geride kalanlar için yeterince büyük bir acıyken bir de intiharın sebebini okuyamamak gibi bir çıkışsızlık mevzubahis öyküde.

Yine trajik bir konu, anlayacağınız. Evet, yine olay öyküsü değil, daha çok durumla ilgili. Ama böyle daha iyi oluyor. Durağan öykülerde edebiyat parçalayabiliyorum, uzun cümleler su gibi akıyor. Tamam, belki Maupassant burun kıvrabilirdi ama Proust severdi, garanti!

30 Kasım

“Canlı ev” ha? Ufak at da civcivler yesin!

Yalnızlık, uykusuzluk, cinsel tatminsizlik ve sanatsal üretim sancıları nelere kadir? Helal olsun, benim gibi bir rasyoneli bile yoldan çıkarmayı başardılar.

Üstat Maupassant en sevdiğim öyküsü “Horla”da “Uzun bir süre yalnız kaldığımızda, etrafı hayallerle dolduruyoruz” derken içine düştüğüm durumu tarif ediyordu. İlginçtir, o “Horla”da görünmez bir varlıkla mücadele ederken ben görünür olan eve bir kimlik biçmişim. Maddelere anlam katmanın bokunu çıkardığımız bir zamanda kıcı kırık bir yazar adayından da bu beklenirdi zaten: Betondan bir apartman dairesine insan muamelesi yapmak!

Sokak eylemlerinde kırılan kaldırım taşlarına ağıtlar yakan teyzeler gibi hissettim bir an. Kendime “Akıllı ol!” deyip gerçekten akıllandığım an da oydu işte. Akli melekelerimi sağduyuya davet ettim ve tekrar mantığın yoluna direksiyonumu kırmayı başardım.

Ha bu lanet üretim sancıları beni mantığın yolundan saptırıyor diye üretmeyi bırakacak da değilim. Günlerim senaryo ile öyküler arasında mekik dokuyarak geçmeye devam ediyor. “Okunaksız İntihar Mektubu”ndan sonra “Karanlığına İçiyorum”u yazmaya başladım. Yine depresif bir öykü. Hayret, hiç bu tarz öyküler yazacağım aklıma gelmezdi. Ama bunu sorun etmiyordum, yazıyordum ya, bundan önemlisi yoktu. Genelde de su gibi akıp gidiyordu öyküler. Tıkandığımda ise evde volta atmaya başlıyordum. Evin kareye benzer ama labirentimsi yapısı hoşuma gidiyordu, odalara girip çıkıyor, onların kapılarını açıp kapatıyordum. Çok kapı vardı evde, antreden salona girerken, salondan odalara geçerken, salondan koridora adım atarken, koridordan tuvalete geçerken... Vodvil tiyatrosunun bol kapılı dekorlarını andıran evin içinde dolaşmayı seviyordum. Bu bana ilham veriyor olmalıydı, zira on, on beş dakika sonra mevcut tıkanıklığı giderecek bir aydınlanma yaşıyordum.

Attığım voltalardan birinin beni başka bir aydınlanmaya sürükleyeceğini bilemezdim tabii.

Bir gün, bu fikir kovalama fasıllarından birinde olası misafirler için sadece bir yatak attığım küçük odaya girdim. Zeminde hızlı bir hareket yapınca yerdeki küçük halı kayıverdi, neredeyse düşüyordum. Halı kayınca yerde bir kapak olduğunu fark ettim. Kapağı açınca zeminin altında gizli büyük bir bölme ortaya çıktı. İçinde bahçıvan makası, tenis topu, boş plastik saksılar, kumaş bezler ve tente örtüsü gibi şeyler vardı. Sonra eğilip bakınca bir boya takımı buldum. Dolaptakileri biraz daha eşeleyince dipte bir sürü mask buldum. Kızılderili totemlerine benzer farklı boyutlarda surat maskları. Hepsini somurtuyordu.

Daha sonra başka şeyler de buldum. Bir tane mandolin. Küçük bir teleskop. Bir sürü el yapımı camdan biblo, biblolarla tutuşturulmuş minik kâğıtlara sarılı bir sürü şiir.

Bunlar Ivanovlara ait olmalıydı.

Peki, niye yanlarına almamışlardı? Biblo ve masklar el emeği göz nuru şeylere benziyorlardı. Mandolin kaliteli görünüyordu. Teleskop da para eder gibiydi, ev yapımıydı ama kaliteliydi. Tüm bunlar nerden baksan toplamda 10-15 bin lira ederdi.

Boris Ivanov'a bir an evvel ulaşip bunları neden bıraktıklarını öğrenmeliyim.

1 Aralık

Sabah ilk iş emlakçıyı arayıp Ivanovların telefon numarasını aldım.

Telefonu oğlu Vassil açtı. Kendimi tanıttım ve Boris'le görüşmek istediğimi söyledim.

“Babam öldü” dedi.

Nutkum tutuldu.

“Başınız sağ olsun.”

“Sağ olun. Hastaydı kendisi, biliyorsunuz. Geçen hafta kaybettik.”

“Anlıyorum. Çok üzüldüm. Sadece bir kere karşılaştık ama iyi bir adam olduğu anlaşılıyordu.”

“Evet, çok iyiydi babam” dedi. Yutkunduktan sonra ekledi: “Ta ki o eve gelene kadar.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“O ev babamı altüst etti. Aslında sadece babamı değil. Hepimizi. İsminiz Galip'ti değil mi?”

“Evet.”

“Galip Bey, siz neden aramıştınız?”

“Ben burada size ait olduğunu düşündüğüm...”

“Biliyorum. Biz bıraktık. Daha yeni mi gördünüz?”

“Evet.”

“O zaman sizde bir yan tesiri olmadı evin?”

“Nasıl yani?”

“Öyle olsaydı, beni çok daha önce aramanız gerekirdi.”

“Lütfen rica ediyorum açık konuşun.”

“Haklısınız Galip Bey, en baştan anlatayım. O eve ilk taşındığımızda her şey normaldi. Fakat sonra... Gariplikler önce babamla başladı. Babam, bilirsiniz belki, muhasebecidir. Hayatı boyunca hep bunu yaptı, gelirler, giderler, hesap kitap... Rakamlar dışında tüm hayatı ailesiydi. Muhasebe ve bizleri yetiştirmek dışında başka bir şeyle ilgilendiğini görmedik. Fakat bir gün dolapta boya takımı, tahta ve keskiyle karşılaştı. Tuhaf bir dürtüyle mask yapmaya başladı. Çok da iyi yapıyordu. Önceleri sevindik, sonuçta babam ilerleyen yaşında kendine bir meşgale edinmişti. Daha sonra bundan biz de etkilendik. Ben uzaya merak sardım, teleskop yapmaya başladım. Önce kıyırık şeyler yapıyordum, sonra ilerlettim. Mercekler, farklı aksamalar... Bu işte uzmanlaştım. Derken annem camdan biblolar yapmaya, kızım ise mandolin çalmaya başladı. O zamanlar babamın kendine yarattığı hobinin bizi de etkilediğini düşünmüştük. Daha sonra fark ettik ki, bu hobiler yüzünden evden dışarı adımımızı bile atmıyoruz. Çok garipti. Yıllar boyunca eve tatillerde gittik geldik. Ama çok uzun süre kalmadık çünkü ne kadar kalırsak oradan ayrılması o kadar zorlaşıyordu. Bir şey bizi sürekli evde tutuyordu. Bunun için her şeyi deniyordu. Üzerimize bir uyku hissi çökertirdi bazen. Bazen dışarı çıktığımızda affedersiniz ufaklığın tuvaleti gelirdi, mecbur dönerdik. Böyle böyle şeyler. Üzerimizde öyle bir etki yaratmıştı ki, evden çıktığımızda aklımız evde kalıyordu. Sanki her an eve bir şey olabilirmiş, ne bileyim hırsız girecekmiş gibi...”

Biraz soluklanmak için ara verdi. Ben de fırsattan istifade sordum.

“Bu söyledikleriniz çok da olağandışı değil, bazı insanlar evden çıkmak istemez...”

“Hayır, bu öyle bir şey değildi. O evle ilgili sıra dışı bir durum olduğu kesindi. Babamın masklarının hepsi somurtuyordu. Annem saplantıyla aşk şiirleri yazıp duruyordu, ki babamla annem arasında öyle büyük bir aşkın olduğu söylenemezdi. Aşk şiirleri yazıp, elinde lir tutan bir çocuğun cam biblosunu yapıyordu. Ben de sürekli teleskopumu geliştirmeye

alışıyordum. Kızım ise bütün gün mandolin çalıyordu ama sanki hep aynı neşeli şarkıyı alıyor gibiydi. Ailecek sonsuz bir döngüye girmiştik sanki.”

“Peki neden oluyordu bu?”

“Şahsen, her şeyin bir bilimsel açıklaması olduğuna inanırım.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

“O yüzden araştırmaya başladım. Apartmanın geçmişini araştırdım. Evin altında yatır olabilirdi, insanın aklına ilk o geliyor. Ama olağandışı hiçbir durum yoktu. Manyetik alan teorilerine baktım. Bilirsiniz Bermuda Şeytan Üçgeni falan. Hiçbir sonuç elde edemedim. Daha sonra yakınlardaki Yıldız Sarayı’nda araştırmalarda bulundum. Osmanlı padişahlarının falcılardan, simyacılarından ve büyücülerden sık sık yardım aldığı bilinir. Ama bunu bizim eve bağlayacak en ufak bir bağlantı kuramadım.”

Vassil bana bunları anlatırken kendime kızıyordum. Güya bilimsel düşünceye kendimi adamıştım ama evle ilgili gizem üzerine düşünürken Vassil’in yaptığı araştırmanın onda birini bile yapmamıştım. Tek yaptığım “canlı ev” teorisini üretmekti ki, Vassil’in çok daha akılcı ve altyapılı varsayımlarını dinledikten sonra kendi teorimi ona anlatmayı düşünmedim bile.

Vassil devam etti: “Yaşadığım süreci özellikle anlatıyorum size. Çünkü peşinen bir hükme vardığımı sanmayın. Şimdi size anlatacaklarım belki de bir sene süren bir araştırmanın ve deneyimlerin sonrasında edindiğim sonuçlardır.”

“Tabii dinliyorum.”

“Bakın Galip Bey, batıl inançlarım yoktur. Bizim buralarda yaygın olsa da hiçbir zaman bunların gerçekliğine inanmadım. Fakat artık biliyorum ki, bazı şeyler bir yolunu bulup var olabiliyorlar.”

“Her şeyin bir bilimsel açıklaması olduğuna inanıyordunuz hani.”

“Milyonlarca insan bir şeye inanıyorsa o şeyin varlığından değil, yokluğundan şüphe etmek daha mantıklıdır.”

“Lütfen yapmayın. Dünya tarihi çoğunluğun inandığı safsatalarla dolu.”

“Kesinlikle sizin gibi düşünüyorum Galip Bey. Ama bir istisna var. Senaryo yazarı olduğunuzu söylemişsiniz. Bazı günler daha hızlı yazdığınız, daha iyi sonuçlar elde ettiğiniz olmuştur mutlaka.”

“Evet, tabii ki.”

“Oysa arada hiçbir fark olmamıştır. Yani sağıığınız, moral düzeyiniz, psikolojiniz aynı olsa da, bir gün, başka bir günden daha iyi yazmışsınızdır. Peki, sizce neden böyle oluyor?”

“Bilmem. Bazı günler ilham daha çabuk geliyor.”

“Galip Bey, size çok kritik bir soru soracağım. Lütfen yanıtlamadan önce birkaç saniye olsa bile düşünün.”

“Tabii.”

“İlham perisine inanıyor musunuz?”

İstediği gibi birkaç saniye düşündüm. Bu sorunun yanıtını düşündükçe aslında geçmişte bununla ilgili olarak bilimsel düşünceyle ne kadar çelişkiye düştüğümü fark ettim. Evet, nedense ilham perisine küçüklüğümünden beri inanıyordum. İnternet sitelerine yazdığım o yazılarda, denemelerde, popüler kültür makalelerinde bazen bir şeyin beni dürttüğünü ve fikirlerin daha çabuk akmasına neden olduğunu düşünmüştüm. Hatta hızlıca geçmiş yazılarımı taradığımda “İlham perileri nerede, yazı tıkanı, ilerlemiyor”, “İlham perisiyle bu aralar aram iyi, yazı su gibi aktı”, “İlham perisi etrafta görünmüyordu” gibi cümleler yazdığımı anımsadım. Benim gibi bilimsel düşünceye takmış birine hiç yakışmıyordu bu ifadeler ve enteresandır buradaki ikilemi yeni fark etmiştim.

Yalnız Vassil eskiden inanıp inanmadığımı sormuyordu, şu anı kastediyordu. Evet, belki daha önce gaflete düşmüş, kelimenin tınısını sevdiğimden ya da görünmez bir varlığın o yalnız geçen kasvetli saatlerde bana yardımcı olduğu fikrini hoş bulduğumdan ilham perisine övgüler düzmüştüm. Ama şu anda, tam olarak içinde bulunduğumuz anda ona tabii ki inanmıyordum.

“İnanmıyorum” dedim.

“Ama milyonlarca insan da inanıyor” dedi.

“Milyonlarca insan konuşan yılanlara, kadınların erkeğin kaburga kemiğinden yaratıldığına, bakire olduğu halde Tanrı’nın oğlunu doğuran Meryem Ana’ya, şeytana, cinlere... Daha sayayım mı?”

“Ama bakın, bir fark var. İlham perisine inananlar genelde yazarlar, ressam, müzisyenler... Yani söylediğiniz tarzda masallara kulak asmayan entelektüeller. Tanrı’ya bile inanmayan, akılcılığı ve gerçekçiliğiyle meşhur materyalist sanatçılar nasıl oluyor da ilham perisine inanıyorlar?”

Ben de birkaç dakika öncesine kadar ilham perisine inananlardan biri olduğum için hemen bir savunma geliştirdim:

“Ama bu tamamen naif ve romantik bir inanç.”

“Diğerleri de öyle değil mi? İnanç ihtiyacı zaten başlı başına naif ve romantiktir.”

“Yani... Peki, siz ne demek istiyorsunuz?”

“İlham perilerinin geçmişini araştırdınız mı?”

“Hayır, hiç...”

“Nymph’ler veya müzler denir bunlara. Yunan mitolojisine göre Zeus ile bellek tanrıçası Mnemosyne dokuz gece birlikte olurlar. Her gece Zeus’un Mnemosyne’den bir çocuğu olur.”

“Vassil Bey, konunun nereye geleceğini merak ediyorum.”

“Korkmayın, dokuz müzün her birini tek tek saymayacağım. Ama bence bizim karşılaştıklarımız şunlardı: Euterpe, yani müzik müzü. Kızımın mandolin çalmasına neden oldu. Urania, gökbiliminden sorumlu müz, o da durduk yere benim teleskopa merak sarmamı sağladı. Anneme bulaşan ise Erato’ydu, aşk şiirleri onun marifetiydi hep.”

Gülmeye başladım ama Vassil konuşmasını kesmedi.

“Babama musallat olan ise Melpomene’ydi.”

Burada sustu. Devam etmesini bekledim ama karşı taraftan bir ses gelmedi.

“Alo?” dedim.

“Evet, buradayım” diye karşılık verdi.

“Bir şey anlatıyordunuz.”

“Biliyorum. Anlattım. Bitti.”

“Melpo... Bir şey... Neyse. O kimdi? Neyden sorumlu ilham perisiydi?”

“Az önce gülüyordunuz. Niye merak ettiniz?”

“Yani. Eksik anlattığınız için tamamlamanızı istedim.”

“Ama inanmadığınız bir şeydi, o yüzden güldünüz. Biraz eksik öğrenmişsiniz biraz fazla öğrenmişsiniz ne fark eder?”

Resmen benimle oyun oynuyordu. Zeki de bir adamdı. Diyalogumuz bir anda satranca dönüşmüştü ve bu müsabakayı kaybetmeye niyetli değildim.

“Hikâyeleri severim, sizinkisi eksik kalmasın istedim.”

Güldü.

“Sizi çok iyi anlıyorum. Merak etmeyin. Bana da bir gün yabancı biri perilerden bahsetse güler geçerdim. Ama artık gülüp geçemiyorum. Çünkü onlarla karşılaştım. Neyse söyleyeyim madem Melpomene’nin görevini: Tragedya. Yunan trajedileri ilk kurgu eserlerdir bir bakıma ve o dönemin de en üst seviyedeki sanat eserleri sayılırlardı. Melpomene trajedilere esin olurdu. Tiyatronun sembolü olan gülen ve ağlayan maskları bilirsiniz. Bu peri genelde elinde ağlayan maskla veya keskin bir bıçakla resimlendirilir.”

“Hayal meyal hatırladım sanki.”

“Düşünsenize diğer perilerin görevleri; aşk şiirlerine, tarihi şiirlere, şarkılara, gökyüzü keşiflerine, danslara, komedyalara esin vermek iken Melpomene, insanları ağlatan tragedyalara sevk ediyor. Diğerleri flütlerle, gök cisimleriyle, lirle, parşömen tomarlarıyla neşeli bir şekilde resmedilirken o elinde somurtan bir maskla ya da bıçakla resmediliyor.”

“Ve diyorsunuz ki, babanıza kancayı takan oydu.”

“Aynen.”

“Ne yaptı peki?”

“Babamın sürekli hüzünlü yazılar yazmasına ve somurtan masklar yapmasına neden oldu. Başlangıçta babam bunları yapmaktan mutlu oldu. O güne kadar sıradan bir muhasebeciyken, bir anda yazı yazabildiğini, tahtadan, yumurtadan, ağaç kabuklarından masklar yapabildiğini fark etti, nasıl mutlu olmasın. Ama Melpomene, babama sadece bu konuda ilham veriyordu. Bizde de aynısı oldu. Sanki bu müzler, hepimizin bilinçaltındaki yeteneklerini ortaya çıkarmış ama diğer yandan sahip olduğumuz diğer gündelik becerileri köreltmmişti. Hepimizin iş hayatları etkilendi bundan, annem ev kadınıydı, yemeklerinden eski tadı almaz olduk. Kızım öğrenciydi, notları düştü. En çok babam etkilendi tabii. Trajedi esini onun moralini altüst etti. Bir de, bu müzler işimizi hep yarım bıraktırıyorlardı. Babamın masklarına, annemin şiirlerine, biblolarına bakın, çoğu eksiktir, illaki tamamlanmamış bir yerleri vardır. Çünkü ilham perileri kıskançtırlar, eğer o işi bitirirseniz, onunla işinizin bittiğini düşünürler. O yüzden tam bir tatmine ulaşmanızı hep engellerler.”

“Peki ya diğerleri?”

“Nasıl yani?”

“Dokuz tane var demiştiniz, diğer beşi ne yaptı?”

“Teorime göre müzler bulundukları yerdeki insanları kendi aralarında paylaşıyorlar, diğerleri boşa kalıyor. Ya da bir müzün ilgilenmediği sırada onunla ilgileniyorlar. Ama her zaman ilk sahibin daha çok söz hakkı oluyor.”

“Peki, Yunan mitolojisindeki bu periler bula bula Beşiktaş’taki evi mi buldular mesken edinecek?”

“Kulağa tuhaf geliyor değil mi?”

“Kulağa tuhaf değil, çılgınca, delice geliyor.”

“Biliyorum. Ama orada sekiz sene boyunca yaşayan bizdik. Başımızdan geçenleri bir şekilde açıklamamız gerekiyordu. Açıklanamayan şeyler

insanları deliliğe sürükler. Bu yüzden de Tanrı'yı icat etmedik mi? Eğer icat etmeseydik insanlar aklını kaçırdı.”

“Eski zamanlarda bu dediğinizin bir geçerliliği olabilir. Ama bilim çağından sonra bu argümanınızı kabul etmiyorum.”

“İşte bu evle ilgili olarak biz, yani benim ailem, ve artık siz de... İnsanlık bilimden önce neredeyse, biz de oradayız. Eğer, beni bugün aramasaydınız, son sekiz yılımızda aile bireylerinin birbirini tetiklemesiyle büyüyen bir histerinin parçası olduğumuzu düşünebilirdim. Ama aradınız beni. Size hiçbir tüyo vermediğimiz halde, o evle ilgili hiçbir uyarıda bulunmadığımız halde orada bir şeylerden dolayı kafayı yediniz. Demek ki, benim müzler teorim gerçek olsun ya da olmasın, o evde açıklayamadığımız bir şey ya da şeyler var. İşte ben bunu böyle açıklamayı tercih ediyorum.”

Bunu gizleyemezdim. İnanılmaz ikna edici konuşuyordu. Üstelik söyledikleriyle yaşadıklarım örtüşüyordu. Bu eve geldiğimden beri senaryo yazımda hızlanmıştım. Daha da önemlisi öykü yazmaya başlamıştım. İlginçtir, tam da Vassil'in söylediği gibi öyküleri hep bitirmek üzereyken zorluk çekiyordum. Bir öykümü bitirdiğimde bir yenisi başlıyor, illaki hep bir şeyler yarım veya eksik kalıyordu. En büyük kanıt da, gençliğimden beri aydınlık ruh hallerini yansıtan öyküler yazmayı düşündüğüm halde yazdıklarımın hep karanlık olmasıydı. Eski zaman tragedyalarına benzemiyor olabilirlerdi ama yazdığım her öykü trajediye.

Dahası da vardı. Evden çıkmamı bir güç engelliyordu. Nevizade'ye gittiğim o gece, alarmın çalmasıyla geri dönmüştüm ve evde kimseyi bulamamıştık. Alarmı müzler mi çaldırmıştı?

Peki, bir öykü fikri kovalarken karasinekle karşılaşmam, onun sayesinde “Sinek” öyküsünü yazmaya başlamam... Bu da Melpomene'nin mahareti miydi? Karasinek bir aracı mıydı?

Derken aklıma Tuğçe Alkım'la sevişirken içeri sineğin girmesi geldi. “Periler kıskançtır” demişti Vassil. Melpomene beni Tuğçe'den mi kıskanmıştı?

Bu ihtimali düşündüğüme bile inanamıyordum.

Vassil Bey düşüncelere daldığımı fark etti. “Galip Bey, şimdi kapatmam lazım. Yardımcı olabileceğim bir konu olursa lütfen çekinmeyin arayın” dedi.

“Teşekkürler” dedim ve kapattım telefonu.

Birçok şey kafamda şimdi oturuyordu.

Eve ilk geldiğimde hissettiğim o aşkla karışık duygu, ilham perisini burada bulacağıma dair duyduğum o önsezi doğrudu demek.

Evin olması gerekenden çok daha ucuz olmasının sebebi de önüne dikilmesi muhtemel rezidans değil, içinde yaşayan ilham perileriydi. Zaten evin önündeki alana rezidans değil, butik otel bile sığmazdı.

Hay benim şansına! Perili köşk olsa neyse, bula bula ilham perili köşk'ü bulmuştum, iyi mi!

2 Aralık

Biraz araştırma yapınca Vassil'in açıklamasının son birkaç ay yaşadıklarımla ne kadar örtüştüğünü daha iyi anladım.

Evde sadece Melpomene'yle karşı karşıya gelmemiştim. Diğerleri de buradaydı ve musallat olacak başka biri olmadığı için dönüşümlü olarak beni tesirleri altına alıyorlardı. “Süper Sınıf”ın yeni sezonunun ilk bölümlerinde hiç planlamadığım halde mizah artmıştı mesela. Bu olsa olsa, komedya müzü Thalia'nın eseri olabilirdi. Daha sonra durduk yere, Alev'e şarkı söyletmişim. Şarkının sözlerini, hatta nakaratının bestesini bile ben yazmışım. Ben! Daha önce en ufak bir müzik tecrübesi olmamış ben, ne haddime şarkı yazmışım? Sonuç da güzel olmuştu üstelik. E tabii farkında olmadan müzik müzü Euterpe'den yardım alırsanız güzel olur! Peki, hiç şiir sevmediğim halde karaktere şiir okuttuğum o sahneye ne demeli? O da Erato'nun halt yemesiydi herhalde. Dans sahnesinden ise Terpsikhore sorumlu olmalıydı.

Ama en baskını tabii ki Melpomene'ydi. Beni sürekli olarak sinek ve adamın kasvetli düellosuna doğru çekti. Hiç belli etmeden yardım da ediyordu. O gün öykünün anlatım biçiminde kararsız kaldığımda Maupassant kitabının kütüphaneden düşmesine bile o sebep olmuştu. Fakat tragedya müzü, Maupassant'dan çok daha karanlık yazmamı istiyordu. Bunu başardı da. Öykülerimden kopup senaryoya döndüğümde “Süper Sınıf”a bulaştırdı karanlığını.

Platon'un bir sözüyle karşılaştım araştırmalarım sırasında. “İlham perilerinin tapınağına ilhamı olmadan, sadece işçiliğin yeteceğini düşünerek giren kişi her zaman bir acemi olarak kalacaktır ve manyakların şarkıları onun küstah şiirini karanlığa gömecektir” diyordu. Kim bilir belki Antik Yunan filozofu da onlarla karşılaşmıştı, yoksa başka türlü bu kadar açık bir tanım yapabilir miydi?

Peki, şimdi ne yapacaktım? Tek başıma, dokuz tane ilham perisiyle yaşamak kulağa hiç sağlıklı gelmiyordu. İlham perilerini kovalamak için kime danışabileceğimi de bilmiyordum. Şeytan olsa, cin olsa, bir hoca bulursun ya da papaz falan, başlar bir Exorcist filmi ama ilham perisini kim uzaklaştırabilir? Var mıdır ilham perilerini kovan bir ayet? Çok kötü bir şarkıcı getirsem, o bütün gün şarkı söylese kaçarlarmı acaba? Hiç sanmam. Belki de yüzlerce yıldır burada yaşıyorlar, burayı sevmişler, günümüz İstanbul’unda buradan daha güzel bir ev de bulamazlar.

Merak ediyorum, bu eski Yunan mitolojisinden çıkma ilham perileri neden bula bula Beşiktaş’a taşınmışlardı? Dönselerdi ya vatanlarına? Gerçi Antik Yunan haritasında bu topraklar da yer alıyordu sanırım. En azından çok uzak değildir. O esnada manzarayla göz göze geldim. Kız Kulesi, martılar, Üsküdar, tarihi yarımada, vapurlar... Bir ilham perisi olsam gerçekten de buraya taşınır, hiç ayrılmazdım.

İyi de tam olarak neredeydi bu periler? Şu an manzarayı birlikte mi seyrediyorduk yoksa evin farklı köşelerinde mi saklanıyorlardı? Belki de onları bulabilirdim. Evi tekrar gezmeye başladım. Duvarlarına hafifçe vuruyor, gizlenmiş bir şeyler var mı diye neredeyse her yerini yokluyordum. Her köşe dibine, yatakların mobilyaların arkalarına altlarına baktım durdum. Çıplak gözle görünmüyorlardır diye, Hollywood korku filmlerinden apartma bir fikirle evin her yerinde cep telefonumla fotoğraflar ve videolar çektim. Bu dedektiflikten de bir sonuç elde edemedim.

Belki onları duyabilirim diye kulağımı duvarlara, daha sonra zemine dayadım, sonunda mobilyalara kulak verdim. Öyle ya, müzler mitoloji kitaplarında genelde müzik enstrümanlarıyla resmedilmişlerdi. Belki de çaldıklarını duyabilirdim. Dedektörle hazine arayanlar gibi kulağımı evin farklı yerlerine yaslayarak perileri arıyordum. O sırada kendime dışarıdan bakmayı denedim. Ne kadar zavallı görünüyordum? Neredeydi o hayata pozitif bilim ve mantık penceresinden bakan Galip Öner?

Vassil’in argümanlarının ne kadar kanıt değeri var? “Milyonlarca insan yanılabılır ama milyonlarca materyalist yanılamaz.” Böyle bir çifte standart kabul edilebilir mi? Açıklanamaz olayları sırf aklımızı kaçırmamak için, zorla da olsa açıklamaya mecbur muyuz? Eğer öyleyse, onun bu müzler açıklaması babasına pek yardımcı olmamış gibi görünüyordu. Sonuçta adam ölmüştü.

Günlerce bu sorularla cebelleştim durdum.

Kesinlikle bu evle ilgili bir terslik vardı bir kere. Bunu bilimsel bir gerçek olarak kabul edebilirdim. Bu tersliği evde yaşayan ilham perileriyle açıklamak ise bilimsel açıdan komediden ibaretti. Fakat nasıl fikir yürütürsem yürüteyim, sezgilerim bu açıklamanın şimdilik akla en yakın teori olduğunu söylüyordu. Sonunda şu soruyu sordum kendime:

Varoluşun temeli hiçbir zaman açıklanamayacak bir bilinmeyene dayanıyorsa, karşılaştığımız bazı bilinmeyenleri kurcalayarak o varoluşa ters gitmiş olmuyor muyuz? Belki de varoluşun gizemli doğasına uymak için bazı açıklanamaz olayları açıklanamaz oluşlarıyla yalnız bırakmamız gerekiyordur.

Ben de tam olarak bunu yapmaya karar verdim. Yani açıklanamaz olayları yalnız bırakmak.

3 Aralık

Açıklanamaz olayların beşiği olan evi yalnız bırakmak tek çare.

Bunun için önce başka bir yer, sonra da bu evi satacak birini bulmam gerekiyor. Böyle bir operasyon normalde birkaç ayda ancak tamamlanır ama değil birkaç ay, birkaç gün bile bu evdeki doğaüstü hareketliliğe katlanabileceğimi sanmıyorum.

Emlakçının kartını nereye koymuştum acaba?

4 Aralık

Dün hayatımın en korkunç günüydü.

Çok büyük bir hata yaparak başladım güne: Telefonda emlakçıyla konuştum. Hem de salondan! Balkona çıksaydım, duymayabilirdi ama boşluğuma denk geldi. Melpomene onu terk edeceğimi öğrenir öğrenmez bir kapının gıcirtısıyla tepkisini ortaya koydu ya da ben öyle yorumladım. Bu sesler giderek arttı. Evin su borularından, kaloriferlerinden, parkelerinden, her yerinden tuhaf sesler duyar oldum.

Evden çıkıp emlakçıyla konuşmam gerekiyordu. Melpomene bunu tahmin etmişti. Kapıya meylettığım anda olmadık işler yapıyordu. Kapılar çarpıyordu, tuvaletteki çeşme akmaya başlıyordu, kapattığımdan emin olduğum ışığın açık kaldığını fark ediyordum vesaire... Melpomene'yi nasıl görebileceğimi buldum bu arada. Salondaki sensör bir şey gördüğünde antredeki alarm panelinde sarı ışık yanıyordu. Şimdi her antreye geçtiğimde alarm paneline bakıyordum, salonda kimse olmadığı halde ışık yanıyordu! Demek ki, her kapıya yöneldiğimde Melpomene salona fırlayıp bana bakıyordu. Kapıyı açtığım anda sarı ışık hemen sönüyor ve gitmeyeyim

diye evin bir yerlerinden tekinsiz sesler çıkarıyordu. Bir defasında kapıya yöneldim, göz ucuyla sarı ışığın yandığını fark ettim, feyk atıp mutfığa girdim. Alarm panelinin ışıklarının çelik kapıdaki yansımaları mutfaktan görebiliyordum. Mutfakta biraz oyalandıktan sonra salon sensörünün söndüğünü fark ettim. Evden çıkmayacağımı düşünerek nöbet yerini terk etmişti anlaşılan. Hemen hızla koşup evden çıktım, alarmı da kurmadım.

Emlakçıyla görüşmeye gittim. Ofisinde bana birkaç ev gösterdi, bir tanesini beğendim. “Yarın gösterebilirim evi” dedi emlakçı.

“Görmeme gerek yok, aldım gitti.”

“Krediye uygun değil yalnız, sahibi nakit istiyor.”

“Tamam tamam. Şu anki evimi satıp alacağım.”

“Sizin eviniz epey pahalı. Satılması zaman alır.”

“Sen ilanı ver. Ben de araştırırım çevremden...”

Eve geri döndüğümde Melpomene’yi kızdırdığım için salonu dağılmış bir halde bulacağımı düşünüyordum ama bıraktığım gibiydi her şey.

Melpomene bir sevgili gibi davranıyordu ama öyle yıkıp döken sevgililerden değildi. Terk edileceğini anladıktan sonra tüm kozlarını maksimum dozda ortaya koyarak, mesela seksi giyinerek veya son dakikada pahalı hediyeler alarak baştan çıkarmaya çalışan gidici sevgililere benziyordu daha çok. Bir ilham perisinin en büyük kozu ne olabilirdi, tabii ki ilhamın kendisi!

O akşam ve geceyi nasıl atlattığımı bilmiyorum. Yemek yerken, televizyon izlerken aklıma sürekli yeni öykü fikirleri geliyordu. Melpomene ilham çeşmesini sonuna kadar açmıştı, fikirler yağmur gibi yağıyordu.

Hepsi trajik öykülerdi ama bu defa farklı farklı türlerdeydi. Büyülü gerçekçilikten bilimkurguya, Çehov tarzından Maupassant tarzına, çizgi romana müsait maceralardan Joyce’u andıran yüksek edebiyata...

Melpomene beni evde tutmak için elinden geleni yapıyordu. Bir noktada aklıma üşüşen bu fikirlere karşı koyamadım, aldım elime kalemi, yazmaya başladım. Sonra kendimi yazmaktan alamadım. Sayfalar dolusu öykü, senaryo, roman, çizgi roman, makale, deneme, aforizma fikri... Daha önce aklıma hiç gelmeyen karakterler, çatışmalar, sürprizler, entrikalar... Elime ağrı girmişti ama yazmaya devam ettim.

Önümdeki sayfalarda bir yazarın bir hayat boyu durmadan yazsa bile tüketemeyeceği bir fikir deryası oluşmuştu. Her biri de çok iyiydi. Elimdeki bu fikir hazinesiyle Türkiye’nin en gözde yazarlarından biri olacağımı düşündüm. Belki de dünyanın! Her tarzda muhteşem işlere imza atabilen bir

yazar. Röportajlarda Maupassant'dan etkilendiğimi söylediğimde, "Maupassant yaşasaydı sizden etkilenirdi" diyeceklerdi...

İşte Melpomene ağına böyle düşürürdü insanları. Ismarlama öyküler ve ismarlama şöhret hayalleriyle!

Sabaha doğru üç sularında ilham perisinin verdiği ilhamları deftere geçirmeye devam ediyordum. Bir yandan gelecekteki efsanevi kariyerimin temelleri üzerinde çalışıyor, diğer yandan konuk olacağım televizyon programlarını, birlikte olacağım film yıldızlarını ve benden bahseden gazete manşetlerini hayal ediyordum. "21. yüzyılın Maupassant'ı" diye yazmıştı ünlü bir kritik.

İşte o hayalle birlikte uyandım!

Defterin sayfalarını geriye doğru çevirdim. Benim yazmayı düşlediğim öyküler bunlar değildi ki. Belki eleştirmenler bu tarz sonu açık kalan trajik öyküleri daha derinlikli, daha edebi bulabilirlerdi ama ben Maupassant gibi olmak istiyordum. Bazen karanlık ve ketum olsa da eninde sonunda insana umut veren, sıcak, okunması rahat, olay örgüsünün ön planda olduğu öyküler yazmak istiyordum.

Melpomene bana hayalimi değil, başka bir fanteziyi vaat ediyordu. İşte tam da bunun için ilham perilerine veda etmem gerekiyordu. Yoksa ilham perilerinin istediklerini yazan bir hizmetçiden farkım kalmazdı. Zaten hali hazırda yapımcıların kölesi bir senaristim, bir pranga daha çok ağır gelirdi.

En başta, kendime saygımdan dolayı buradan uzaklaşmalıyım. Yazdıklarım ne kadar iyi olursa olsun, yanımda bir ilham perisinin olduğu şüphesiyle yaşayamazdım. Sürekli sufle alan bir aktör gibi hissedirdim. Hem bu ortaklık egomun doymasına da yardımcı olmazdı. Kim başarısını doğaüstü bir varlıkla paylaşmak ister ki? Bak sen, paylaşmayı bile reddediyordum. Tam bir umutsuz ego vakasıydım.

Kararımı verdim. Mutfağa gittim. Bütün gün Melpomene'nin fısıldadıklarını yazdığım defteri lavaboya attım. Üstüne rakı döktüm. Kısa bir tereddütten sonra çakmağı çaktım. Defter bir anda alev topu oldu.

O anda duyduğum sesi hayatım boyunca unutmayacağım. Kulak zarlarımı patlatacak kadar yüksek bir sesti, ama başka kimsenin duyduğunu sanmıyorum. Gaipten gelen cılız bir sesti önce. Sonra giderek yükseldi. Sanki evin derinliklerinde bir hayvan boğazlanıyordu... Onun çığlığı koridorlardan geçerek güç kazandı, sonra hedefine, yani kulağıma girdi. Herkesin yapacağını yaptım, ellerimle kulaklarımı kapattım. Ama bunu yaparak sesin kafamın içinde hapsolup beynimde yankılanmasına neden

oldum. Melpomene yaptığım hatayı çok komik bulmuştu sanırım, çığlık sesi bir anda şeytani bir kahkahaya dönüştü. Kesik kesik, gırtlığı parçalanmış birinin sürekli tekrar eden kahkahası...

O kahkaha şöyle diyordu aslında: “Ben olmadan sen bir hiçsin. Evden adımını atarsan ‘Sinek’i ve burada yazdığın diğer öyküleri unut. Hayatın boyunca vasat televizyon senaryolarından başka bir şey yazamazsın. Senin yeteneğin anca ‘Süper Sınıf’ gibi kıytırık dizilere yeter. Ama burada kalırsan seni dünyanın en iyi öykücüsü yaparım.”

Sanırım haklıydı. Evden ayrıldığımda bir daha hiçbir zaman yeni bir öykü yazamayabilirdim. Öyle ya, “Sinek”, “Okunaksız İntihar Mektubu”, “Karanlığına İçiyorum” Melpomene’nin sponsorluğunda çıkmış öykülerdi. Belki de bu evden çıkmak altına imza atacağım en büyük kerizlik olacaktı. Sanat için ruhunu satar mısın? Satardım aslında. Fakat ilham perisiyle çıkacağım bir yolculuğun bana uğur getirmeyeceğini biliyordum. Bir sürü iyi başlayan ama peri hazretleri izin vermediği için bitmeyen öyküyle başa kalabilirdim. O durumda eleştirmenler sevse, şöhret gelse ne yazar...

Balkona çıkıp telefonla en yakın oteli aradım, bir oda tuttum.

5 Aralık

Peki, ufacık bir sorununa takıldığım bir teknolojik cihazı yok pahasına satsam bile sattığım kişiye üzülen biriyken, içinde sadist eğilimlere sahip ilham perileri barındıran bir evi göz göre göre nasıl satacağım? Evet, sonuçta burayı bana Ivanovlar sattı. Belki onlar bir vicdan sorgulamasına gitmediler. Ama o sırada onların yaşadıklarının benzerini bir başkası yaşamamıştı, yani evdeki paranormal durum kanıtlanmamıştı. Olup biten her şeye, bir aile histerisi yol açmış olabilirdi...

Peki, evdeki “lanet” kanıtlandıktan sonra nasıl masum birinin benim ve Ivanovların yaşadığı kâbusu yaşamasına sebep olabilir, üstüne üstlük ondan para alabilirdim?

İnternete ilan versem tanımadığım birine bu evi nasıl satabilirdim?

Aslında bir yapımcıya satabilirdim. Ziya Bey mesela. Ya da kanal yöneticilerine. Milleti sömürmek neymiş görürlerdi o zaman. Ama kadim çağların ilham perilerini para babalarına yar etmek içinden gelmedi.

Sadece şu olabilirdi: Tanıdığım bir sanatçıya satabilirdim. Böylece ne olup bittiğini takip edebilir, uzaktan da olsa ona yardım edebilirdim.

Şu bir gerçek: Burası, sadece tragedyaya kafayı takmış birine iyi gelebilir. Ne yani yerli Sophokles’i mi bulacağım? Hem de bu Boğaz

manzaralı evin parasını verebilecek bir Sophokles. Bu imkânsızdı. Tiyatro yazarları zaten genelde çulsuz olurlar. Düşünmeye devam ettim. Tragedya ruhu ile yakın çevremi eşleştirmeye çalıştım. Tragedyalar genelde hırsın, iktidarın, gücün sarhoşu olmuş insanları anlatan, mutsuz sonlara sahip öykülerdi. Bu tip öyküler yazan, filmler, diziler yöneten, oyunlar oynayan çok kişi vardı sektörde... Bunlardan biri bu ev sayesinde sanatsal performansını yükseltebilir, yeteneğini parlatabilirdi... Ama kim? En doğru isim kim?

Kimi bulursam bulayım vicdanım öyle ya da böyle sızlayacaktı.

Her şeyi geçtim, birine gönül rahatlığıyla bu evi nasıl övebilirim ki? Ne yazık ki sadece bir senaristim, yazabilirim ama oynayamam...

Bilinç akışımın tam da bu anında mükemmel aday aklıma geldi!

6 Aralık

“Alo”

“Tuğçe naber?”

“İyiyim Galipçim, sen nasılsın?”

“İyiyim iyiyim, sana da iyi haberlerim var.”

“Aa nasıl iyi haber? Yoksa Alev diziden çıkıyor mu? Ne yaptın, öldürüyor musun? Hasta mı oluyor? Trafik kazası mı? Yurtdışına mı gidiyor?”

“Yok yok öyle bir şey değil. Hâlâ ev arıyor musun?”

“Evet, evet tabii. Aa bi dakika, yoksa sizin oralarda ev mi buldun bana?”

“Daha da iyisi. Benim evi satıyorum.”

“Hadi canım. Neden?”

“Ya karşıya taşınayım dedim. Annem o tarafta, yaşı ilerledi, yakınında olsam iyi olacak...”

“Anladım. Hayırlısı canım. Beni aramana çok sevindim. Senin eve bayılmıştım ben. Hemen alabilirim. Malum sinema filmi için de çalışmaya başlıyoruz...”

“Valla ben taşınacağım evi buldum. Yarın bile halledebiliriz operasyonu.”

“Ciddi misin? Süper. Yarın repo hem. Boyfriendime de söyleyeyim. O da bende kalacak.”

“Boyfriend derken?”

“He boyfriendim var yeni. Anlatırım, top secret... Biliyor musun ben de seni arayacaktım bugün. Çünkü benim de sana bir müjdem var.”

“Aa neymiş bakalım o?”

“Ya şimdi benim söylemem doğru olur mu bilmiyorum. Neyse ok yaydan fırladı. Mete, ‘Süper Sınıf’ın son bölümlerini izlemiş. Bayıldı, bayıldı. Şimdi filmin senaryosunu baştan yazıyor. Mutlaka bu çocukla çalışmalıyım diyor.”

“Nasıl ya, Mete derken Mete Arslanoğlu değil mi?”

“Aynen. Habire Fransız bir yazarın adını söyleyip duruyor, Möpe bir şey...”

“Maupassant.”

“Hah. Evet, bu çocuk yerli Maupassant diyor. Sen ne dersin, Mete’yle çalışmak ister misin?”

“Şaka mı bu? Tabii ki isterim!”

“Aa dur bak geldi şimdi. Mete, bak kimle konuşuyorum, yerli Maupassant diyordun ya. Galip.”

“Galip kardeşim selam.”

“Merhaba.”

“Tuğçe çıtlattı galiba, sen napmışsın öyle ‘Süper Sınıf’ta ya. Millet gençlik dizisi diye sallamıyor olabilir ama edebi numaralar var ha.”

“Teşekkürler.”

“Diyorum ki, şu benim senaryoyu birlikte yazalım ne dersin?”

“Abi ne diyeyim, şereftir benim için.”

“Çok sevindim Galipçim. Hep filmlerimi birlikte yazacağım kafa bir senarist aramışımdır. Ama piyasayı biliyorsun... Kitap okuyan, Maupassant, Cortazar, Borges bilen senarist bulamıyorsun.”

“Maupassant benden sorulur.”

“Harika. Detayları konuşuruz. Hikâyeyi çok seveceksin.”

“Sizin filmlerinizin büyük hayranıyım zaten.”

“Süper. Bak şimdi. Tuğçe’nin yanına taşıyorum ben. Gelirsin, kapanınız senaryoya.”

“Tuğçe’nin evinde?”

“Evet, evet. Yeni sakın bir ev arıyordu. Oraya taşınır taşınmaz kampa gireriz artık.”

“Şey, Tuğçelerde çalışmasak, başka bir yerde...”

“Aa aşk olsun. Ben başrolüm yakınımıdayken çalışmayı severim. Diyalog yazarız, gösteririz, hemen dili dönüyor mu dönmüyor mu anlarız. Benim metodum bu.”

“Ama... şimdi... ben...”

“Rahat ol Galipçim. Tuğçe de yardımcı olur bize.”

“...”

“Alo?”

“...”

“Alo? Alo? Ses yok. Canım, kapandı galiba bu. Bir baksana. Ben anlamıyorum bu akıllı telefonlardan.”

Dünyanın Sahiplerine Bakmıştık

En başta, diğer ülkelerin yılbaşı kutlamalarını alt edip tüm dikkatleri Londra'ya çekmek için İngiltere'nin organize ettiği bir gösterinin parçası olduğu düşünüldü.

Bir futbol sahası büyüklüğündeydi. Daire şeklindeydi ve uçuyordu. Daha doğrusu havada asılı duruyordu.

Televizyon ve internet başındakilerin şaşkınlığı büyüktü. Ama asıl en büyük şoku uzay gemisini çıplak gözleriyle gören Greenwich sakinleri yaşıyordu. Bir kısmı arabalarına atlayıp kasabadan tüyse de halkın çoğu orada kalmayı ve uzayın derinliklerinden dünyamıza gelen aracı seyretmeyi tercih etmişti. Geminin yüzeyi şeffaftı. İçindeki canlılar seçilemese de geminin mekanizmasını oluşturan çarklar görünebiliyordu. Uzay gemisi, eski, köstekli bir saati andırıyordu. Ağır ağır hareket eden kocaman çarkları, vida, yay ve benzeri aksamlarıyla bir uzay gemisinden daha çok görünmez bir devin havada tuttuğu bir cep saatiydi sanki.

Uçan dairenin, dünyanın önemli başkentlerinin merkezleri varken, farzı misal Beyaz Saray varken, devasa şehir meydanları dururken küçük bir kasaba olan Greenwich'i tercih etmesi komplo teorilerine yol açmıştı. Belki de başlangıç meridyeninden geçtiği için dünya saatinin mihenk taşı olarak kabul edilen Greenwich'i aynı zamanda dünyanın merkezi sanmıştı uzaylılar. Gezegenin doğum günü sayılabilecek yılbaşı gecesinde gelmeleri de bu teoriyi güçlendiriyordu. Zaman onlar için kutsal olmalıydı. Kim bilir, belki de tanrıları zamandı. Eğer öyleyse, gemilerini saat gibi tasarımlarını da açıklardı bu.

Peki, daha ne kadar gökyüzünde asılı duracaktı, iniş yapacak mıydı, iniş yapacaksa neler olacaktı, dost muydular, düşman mı, bir temas gerçekleşecekse iletişim nasıl kurulacaktı... gibi yüzlerce soru yılbaşı coşkusunu gölgede bıraktı.

Soruların bir kısmı saat tam 15.00'te yanıt buldu. Uzay gemisinden ülkelerin uzay araştırma merkezlerine mors alfabesinde bir mesaj gönderildi. Uzmanlar mesajı hemen çözdü.

"Dünyanın sahipleriyle görüşmeye geldik. Bir hediye var. 23.30'da aşağıda buluşalım. Barışçıl bir ırkız ve zaman bizim için çok değerli.

Bekletmezseniz seviniriz.”

Evet, “Dünyanın Sahipleri” demişlerdi. Owners of the World.
Eigentümer der Welt. Maîtres du monde. Dueños del mundo. владельцымире.
世界の所有者. أصحاب العالم

Uzaylıların buluşma teklifi dünyanın dört bir yanındaki meclislere bomba gibi düştü. Acilen oylamalar yapıldı, tonla tartışma, bir sürü kararsızlık... Bazı ülkeler bunun bir tuzak olabileceğini düşünerek devlet güvenliğinin riski gerekçesiyle devlet başkanları yerine orta düzey bakanlarını gönderdiler. Fakat sonuç olarak ülkelerin yüzde 68’i başbakan, başkan veya cumhurbaşkanlarıyla buluşmada yer almayı kabul ettiler. Özellikle Birleşmiş Milletler’i kuran 15 ülkenin devlet başkanlarının katılması dikkat çekti. Maazallah, ya başlarına bir şey gelseydi? Bu soru üzerinde çok düşünmüşlerdi. Fakat gezegenin kaderini bu kadar ilgilendiren bir olayda yer almazlarsa iktidarlarını kaybederlerdi. “Dünyanın sahipleri”nden biri olduklarını iddia ediyorlarsa bu lafın arkasında durmaları gerekirdi. Üstelik işin ucunda hediye de vardı. Bu hediyeyi azgelişmiş ülkelerin yetkililerine bırakacak halleri yoktu herhalde.

Çok geçmeden dünya liderleri özel korumaları ve minyatür ordularıyla Greenwich’e adım attılar.

Diğer yandan din adamları, bilim insanları, sanatçılar ve bankacıları temsilen de yeryüzünün önemli isimleri olay mahalline geldiler.

Aslına bakacak olursanız, dünya liderleri ve diğer önemli insanların hayati risk taşıyan bu buluşmaya tahmin edilenden çok daha sıcak bakmasının sebebi hayvanlardı. Nihayetinde gerçekten bir tehlike olsaydı hayvanlar bunu sezerdi, köpekler havlar, kuşlar uzaklara uçar, diğerleri rahatsız sesler çıkarırdı. Fakat bu defa kaçmayı bırakın, hayvanlar Greenwich’e doğru yol alıyorlardı. Uçabildikleri için daha hızlı davranabilen kuşlar uzay gemisinin gölgesinin vurduğu ağaç dallarını mesken tutmuşlardı bile. Köpekler de çağrıya kulak verenlerdendi, Greenwich’in civarından yüzlerce köpek yorgunluktan dilleri dışarıda varmışlardı kasabaya. İnsanlara görünmeyi sevmeyen sincaplar, kertenkeleler, tilkiler sokaklarda, caddelerde gezer olmuşlardı. Greenwich bir anda açık hava hayvanat bahçesine dönüşmüştü.

Evcil hayvanlar da uçan dairenin çekimine kapılanlardandı. Bunlardan biri de Mary Linchester’in kedisi Lucky’ydi. Altı yaşındaki kızın dört yaşındaki kedisi tembelliğiyle meşhurdur, ama hayatında ilk defa masanın altındaki yerinden ayrıлып uçan dairenin görüldüğü pencereyi zorlamaya

kalkmıştı. Diğer evlerdeki evcil hayvanlar da Lucky gibi uçan daire manzaralı pencere, balkon, ne varsa oraya koşmuştu.

Hayvanların bu heyecanı insanların yabancı misafirlerine güven duymalarına neden oldu. İnsanlar, yeni yılı uzaylılarla kutlamak amacıyla akın akın Greenwich'e gidiyordu.

Uzaylıların mesajında "aşağıda buluşalım" dendiği için uzay gemisinin park ettiği yerin dosdoğru aşağısına bakıldı. Burası bir golf sahasıydı. Golf kulübünün üyeleri uzaylıların burada ağırılanmasına karşı çıktılar. Ne de olsa 104 hektarlık arazi, 26 kişi topları deliklere atsın diye yaratılmıştı, UFO insin diye değil. "Hayret bir şey" demişti kulübün patronu. Fakat daha sonra tüm dünya liderlerini karşılarında görünce bir günlüğüne kiralamaya razı oldu.

Liderler için bir tepenin üzerinde tribün inşa edildi. Tribünün hemen altına kurşun kaplamalı sığınak yapıldı. En ufak bir tehdit algılanırsa liderler tünelden geçip sığınağa saklanacaklardı. Liderlerin arkasındaki platformda ise din adamları, bilim insanları, bankacılar ve sanatçılar gruplar halinde ve aynen bu sıralamayla, uzaylıları karşılamak için beklemeye geçmişlerdi.

E tabii bir de askerler vardı. Onlar en öne geçmişti ve en çok da onlardan vardı. Farklı milletlerden kurulu dev bir ordu uzay gemisinin tahmini iniş yeriyle dünya liderleri arasına mevzilenmişti. Neme lazım, tanklar ve roketatarlar tetikte bekliyorlardı. Savaş uçakları ve helikopterler de vızır vızır dönüyorlardı gökyüzünde.

Saatler 23.20'yi gösterdiğinde uzay gemisinde hâlâ bir kımıldama görünmedi. Bu da insanları kılındırdı elbette. Ya o saat görünümlü uzay gemisi saatli bir bombaysa?! Gemiden gönderilen sempatik mesaj ve hayvanların ilgisi dışında uzaylıların dost olduğuna dair güvenilir en ufak bir veri yoktu ki.

Derken uzay gemisi 23.30'a doğru inişini gerçekleştirdi. Kocaman geminin inip yere konması 3 saniye bile sürmedi. İnsanoğlu, bu üstün teknolojiyi hayranlık ve kıskançlıkla izledi. Böyle bir medeniyetten ülkelerinin başkanına kim bilir nasıl bir hediye gelecekti.

Tam 23.30'da kapı açıldı.

Uzay gemisinin kapısından bir merdiven aşağı doğru, gazetecilerin fotoğraf makinelerinin lensleri ise uzay gemisinin kapısına doğru uzadı.

Çıkan şey küçük bir insanı andırıyordu. Dört kolu, üç bacağı ve üç gözü olduğunu saymazsak. Gözlerinin, ahtapot kollarını andıran uzuvların

ucunda fırıl fırıl döndüğüne takılmazsak. Ha bir de kafalarını 360 derece çevirebildiklerini görmezden gelirsek...

İlk çıkan uzaylıyı 14 tanesi takip etti. Üzerlerinde tek parça tulum şeklinde beyaz bir kıyafet vardı. Ten renkleri açık griydi. Ayakkabıları yoktu.

Her biri fiziken çocuk gibi görünse de, “büyümüş de küçülmüş” diyebileceğiniz bir çocuğun ifadesi vardı gözlerinde. Karınları şişti, hepsinin göbeğinde bir top vardı adeta. Küçük, sevimli, ağır biracı veya hamile olmaları onlara duyulan güveni artırmıştı. Askerlerin birçoğu ellerini tetikten çektiler, silahlarının lazer pointer’ları ve zihinlerindeki kırmızı alarmin rengi soldu.

En öndeki yaratık çok geçmeden konuştu. Ağzından çıkan sesler, atın yürürken çıkardığı nal sesine benziyordu. Sanki dilini şaklatarak atların yürüyüşünü taklit ediyordu. Sonra anlaşıldı ki, yine mors alfabesiyle verilen bir mesajdı bu.

“Dünyanın sahipleriyle görüşmek istiyoruz.”

Bunu duyan dünya liderleri ayağa kalktılar. Amerika ve İngiltere başkanları önce birbirlerine baktılar, sonra da generallerine, “Sorun yok, geçsinler” talimatını verdiler.

Liderler ile uzaylılar arasındaki askeri birlik Musa’nın Nil Nehri’ni ikiye ayırması gibi ayrıldı. Uzaylılar askerlerin açtığı koridordan dünya liderlerine doğru yürüyüşe geçtiler. Dünya liderleri ise ellerini önlerinde kavuşturmuşlar, damat heyecanıyla uzaylıları bekliyorlardı.

Düğün töreninden tek farkı Mendelssohn’un *Düğün Marşı* yerine yeşil araziye hâkim olan sessizlikti.

El sıkışma mesafesine gelince Amerika ve İngiltere başkanları ellerini uzattılar. Uzaylılar pek oralı olmamıştı. Gözlerini periskop gibi yukarı uzattılar, kafalarını 360 derece çevirerek kalabalık üzerinde gözlerini gezdirdiler. En öndeki yaratık soran gözlerle baktı ve şöyle dedi:

“Dünyanın sahiplerine bakmıştık?”

Amerikan Başkanı atik davrandı, gülümseyerek “Welcome” dedi. Eli havada kalmıştı. Kalmaya da devam etti.

Uzaylı lider, dünya liderine karşı iki elini kaldırdı, hoşnut olmamış bir ifadeyle ellerini salladı.

“Hayır, hayır, siz değil” dedi mors alfabesinde.

O anda canlı yayında televizyonlarının başında buluşmayı izleyen insanların çoğu şöyle düşündü: “Tabii ya, dünyanın sahipleri devlet

adamları değil ki, asıl sahipler din adamları. Sonuçta ne düşünüyorsak neye inanıyorsak her şeyi onlar yönlendiriyor. Kutsal kitaplar da onlara ait...”

Uzaylılar devlet adamlarını pas geçerek din adamlarının karşısına dikildiler. Papa iki elini önünde kavuşturarak hafifçe eğildi; İslam dünyasında tanınan bir imam, avuçlarını gökyüzüne kaldırıp dua pozisyonuna geçti; bir haham da kucaklamak için kollarını açtı. Fakat uzaylılar kafalarını çevirip fırıldak gözleriyle etrafı kolaçan etmeye devam ediyorlardı.

“Hayır, hayır, siz değil. Ev sahibine bakmıştık” dedi uzaylı.

Sıra bilim insanlarındaydı. Fakat uzaylılar oralı bile olmadı, usulca yanlarından geçtiler. E tabii, uzayın derinliklerine araç göndermeleri onları dünyanın sahibi kılmıyordu ki. Dünyanın sahipleri olsa olsa bankacılar olabilirdi. Sonuçta, dünyaya kim hükmediyor, tartışılabilirdi ama gezegen bir mülkse ve bir tapusu varsa bu mutlaka bankacılarda olmalıydı, çünkü o tip şeyler genelde onlarda olurdu. Fakat uzaylılar onları da pas geçti, ekonominin ve paranın sahibi olmaları bankacıları dünyanın sahibi yapmıyordu.

Bu durumda geriye tek seçenek kalıyordu: Sanatçılar!

İnsanların çoğu şöyle düşündü: “Tabii ya, dünyaya hükmedenler, ne devlet adamları ne din adamları ne bankacılar ne bilim adamları... Aslında nasıl davranıyorsak, nasıl konuşuyorsak, nasıl düşünüyorsak, hatta nasıl öpüşüyorsak, hepsini sanatçılar yönlendiriyor. Her birinin milyonlarca hayranı var ve kuşkusuz dünya onların.”

Sırasıyla devlet erkânını, din adamlarını, bilim insanlarını ve bankacıları pas geçen uzaylılar sanatçıları şöyle bir kesti. Bir yazar elini çenesine koymuş bekliyordu, bir ressam o anda uzaylının portresini çiziyordu, bir yönetmen de elleriyle kadraj yapmış, uzaylılara bakıyordu. Uzaylıların ağzı daha önce görülmemiş bir şekil aldı, yukarı aşağı uzamıştı sanki ağızları. Gülümsediklerini tahmin ettikleri için sanatçılar da onlara karşı kibarca gülümsedi. Ama sonra şöyle dediler:

“Dünyanın sahiplerine bakmıştık.”

Uzaylılar şaşkın ve pişman olmuş bir ifade takındılar. Birbirleriyle bir süre yabancı bir dilde konuştuktan sonra hortumlu gözleriyle etrafı taramaya başladılar.

O sırada Mary, ısrarla elinden kaçmaya çalışan kedisi Lucky’yi tutmaya çabalıyordu. Uzaylı yaratıklardan biri çocuğu gördü ve eliyle onu işaret etti. Mary’nin yanında okuldan bir düzine arkadaşı daha vardı. Uzaylıların

kalabalığı bölüp onlara doğru geldiklerine inanamıyorlardı. Heyecandan küçük dillerini yutmuşlardı.

Televizyon spikerleri, “Tabii ya, dünyanın asıl sahipleri, geleceğimiz çocuklarımız...” diye bir şeyler geveledi.

Uzaylılar Mary’nin önünde durdular ve eğildiler.

Mary, “Hi” deyip elini salladı.

O sırada Lucky, Mary’nin kucağından kaçtı. Bir anda uzaylılar kediye doğru döndüler ve eğildiler. Daha öncekinden farklı bir ses çıkardılar, mors alfabesine göre şu anlama geliyordu:

“Merhaba kedicik, nasıl gidiyor dünya hükümdarlığı?”

Kedi bir süre boş boş baktı. Sonra miyavladı.

“Sana bir hediye getirdik.”

Uzaylılar, o ana kadar şişkin karınları olduğu sanılan keselerinden küreye benzer bir şey çıkardılar.

15 uzaylının elinde beliren küreler korku ve endişeyi beraberinde getirdi. Askerler hemen silahlarına davrandılar ve uzaylılara doğru nişan aldılar. Uzun menzilli silahların kırmızı lazer ışınlarıyla adeta bir lazer gösterisi başladı.

Televizyon ve internet başındaki insanlar ise bu kürelerin ne olduğu üzerine tahmin yürütmeye başlamışlardı. Bomba gibi bir patlayıcı olsa ellerinde tutmazlardı herhalde. Gerçek bir hediye gibi ambalajlı ve fiyonkluydu üstelik, iyi bir şey olmalıydı, o kadar da değildi artık. Mesela dünyada bulunmayan şahane bir teknoloji olabilirdi, ışınlamayı sağlayan bir araç gibi. Ya da hastalıkları iyileştiren bir ilaç. Kim bilir geleceği gösteren bir kristal küre...

Kedi Lucky meraklı bakışlarla bir uzaylıya, bir de elindeki küreye bakıyordu.

Uzaylı lider iki eliyle küreyi tutarken, diğer iki eliyle Lucky’yi seviyordu. Sonra tekrar konuştu, bu defa uzun uzun:

“Yılbaşında geldik, çünkü zaman bizim gezegenimizin en önemli meselesi. Sen de bu galaksinin zamana en ufak bir kıymet vermeden yaşayan tek hükümdarısın. Seni görmek için 2 milyon ışık yılı yol teptik. Bu kadar çok zamanda bu kadar az şey yapıp bir gezegene sahip olmak büyük bir iş. Sen bize ilham veriyorsun, karşılığında bu küçük hediyeyi lütfen kabul et.”

Kedi miyavlamakla yetindi.

Uzaylı, “İşte bundan bahsediyordum” deyip, ağzını sağa sola uzatarak gülümsedi ve elindeki küreyi uzattı.

Kedi pençeleriyle ambalajı yırttı. Ambalajın içinden bir yün yumak çıktı.

Uzaylı, “Uzun zamandır insanlar sana bunu vermiyor. Bunu biz yaptık. Bak düğmeye bastığında tekrar dertop oluyor. İstedğin kadar oynayabilirsin. Mutlu yıllar!” dedi ve sonra yumağı attı.

Kedi miyavlayıp yün yumağa doğru plonjon yaptı, sevinçle onunla oynamaya ve ipliklerini çözmeye başladı.

İnsanlar bu sahneyi şaşkınlıkla izliyorlardı. Evlerinde kedi besleyenler ne yapacaklarını bilemez bir halde, ağızları bir karış açık televizyona bakıyorlardı. Bazıları şimdiden öteberiyi kaldırdıkları sandıklara kafalarını sokmuş, yün yumak var mı diye bakınıyorlardı.

O sırada uzaylıların lideri insanlara döndü.

“Dünyaya sahip olmaları size zulüm göstermeleri anlamına gelmiyor tabii. Bir şikâyetiniz falan var mı?”

İnsanlar yanıt veremediler.

“Eğer bir yanlışları olursa Galaksi Canlı Hakları Kurumu’na başvurabilirsiniz. Aklınızda bulunsun.”

Uzaylı kartını uzattı ve on beşi birden gemilerine geri döndü.

Mary o sırada kedisine ulaşmayı başardı. Lucky yün topu çözmüştü bile. Mary, ipin ucundaki düğmeyi gördü. Düğmeye basınca yün yumak tekrar dertop oldu. Lucky sevinçle ve coşkulu miyavlamalarla yün yumağı çözmeye kaldığı yerden devam etti.

Başkanlar ve tüm insanoğlu Lucky ve hediyeleriyle oynayan diğer 14 kediyi izliyorlardı.

“Sahip eğlenmeyi iyi biliyor” dedi Amerikan Başkanı. İngiltere Başbakanı, “Değil mi?” diyerek gülümsedi.

Üçüncü Türle Aşırı Yakın İlişkiler

Gökyüzündeki yıldızları seyreden mağara adamından, yüzlerce ışık yılı uzaktaki gezegenleri gözetleyen metropol adamına... İnsanoğlu sonsuz bir merak ve aşkla hep o anı hayal etmiştir; dünya dışı akıllı bir canlıyla kurulacak ilk temas anını. Bu hayalini de mağara duvarlarından, piramit sütunlarına, kil tabletlerden PC tabletlere kadar bulduğu her yere yazıp çizmiş, resmetmiştir.

Fakat insanoğlunun bitmek tükenmek bilmeyen bu gayretinin arkasındaki tek neden hayallerini ölümsüzleştirme arzusu değildir.

Bu aynı zamanda tarih boyunca süregelen küresel bir tahmin oyununun gereğidir. Her insan, kendine tanınan hayat süresi içerisinde tanıklık edemeyecek olsa bile bir gün elbet yaşanacağını düşündüğü kozmik buluşmanın nasıl gerçekleşeceğini öngörmeye çalışmıştır. Tüm o ilkel mağara resimleri, karmaşık hiyeroglifler, çılgın kehanetler, kalın bilimkurgu romanları, özel efekt şaheseri filmler dünyayı değiştirecek o güne bahis oynayan birer tahmin kuponudur aynı zamanda.

Daha doğrusu kuponuydu! Çünkü o gün geldi ve tüm kuponlar yattı. Binlerce yıldır milyonlarca insanın kurduğu milyarlarca hayalin hiçbirisi ilk temasın gerçekte nasıl yaşandığını tahmin edemedi.

Yaklaşamadılar bile!

Binlerce yıldır milyonlarca insanın kurduğu milyarlarca hayalin suya düşmesi, suya düşen bir dikdörtgenle başladı.

Evet, uzay gemisi daire şeklinde bile değildi, dikdörtgendi. Karşılıklı kenarları birbirine eşit, dik ve paralel olan sıkıcı bir dörtgen.

O sırada Egemen Öztekin, Beşiktaş-Kadıköy vapurunun kış güvertesinde parmaklığın yanında, denize nazır oturuyordu. Gözbebeklerine Boğaz manzarası aksetmiş olsa da, aslında tek gördüğü son sevgili aday adayı Funda Şentürk'ün silüetiydi. İstanbul'u dinliyor gibi görünüyordu ama bu da bir yanılgıydı, Egemen ne martıları ne dalgaları ne de vapur düdüklarını işitiyordu, kulaklarında yankılanıp duran tek ses Funda'nın "Ayrı dünyaların insanlarıyız" sözüydü. Bu sözle ilk defa karşılaşmıyordu Egemen. Başka bir sevgili aday adayı da aynı cümleyi kurmuştu

zamanında. Egemen'in aklı bu iddiaya o zaman da, şimdi de pek yatmamıştı. Bir kere, önerme kendi içinde birçok defa çelişiyordu. Ayrı dünyalara ait olmaları, henüz akıllı yaşamın olduğu başka dünyalar keşfedilmediğine göre imkânsızdı. Diyelim farklı dünyalar var, e o zaman ikisinin de insan olması, yani aynı canlı türüne mensup olmaları mümkün değildi.

Acaba insan geninin meteorlar vasıtasıyla farklı gezegenlerden gelmiş olabileceği teorisini mi kastediyorlar? Bunu bir dahaki sefer sormalıyım.

Arada bir böyle çocuksu sorularla kafasını meşgul etse de zeki bir delikanlıydı Egemen. İTÜ Fizik Bölümü'nden birincilikle mezun olmuş, yüksek lisansta hazırladığı "Elektromanyetik Spektrumun X-Işını Bölgesindeki Fotonları Kaydetmek İçin Spektrometre Sistemlerinin Modellenmesi" teziyle yılın tezi ödülünü almış, dünyaca ünlü bir bilim dergisinin yarışmasını kazanarak Harvard'da doktora yapmıştı. Fakat doğadaki en basit problem olan kızlarla ilişki kurmanın denklemini bir türlü çözememişti. 27 yaşındaydı ve hâlâ bakirdi. Daha kötüsü, bakir öleceğini düşünüyordu. Arkadaşları bunun abartılı bir öngörü olduğunu söylese de Egemen'e göre hesap ortadaydı. Bir senede ortalama bir kızla tanışıyor ve randevularının süresi tutarlı bir ivmeyle düşüyordu. Egemen'in bakirler mezarlığında Isaac Newton'ın yanına gömülme olasılığının yüksek olduğunu hesaplayabilmek için matematik dâhisi olmaya gerek yoktu.

İşte o gün, Kız Kulesi'ne bakarken bunlar geçiyordu Egemen Öztekin'in aklından. Tabii bir de Funda'nın göğüs çatalı. Üçüncü buluşmada postayı koyan sevgili aday adayı başlamamış ilişkiyi bitirmek için en yanlış kıyafeti seçmiş, giderayak Egemen'in fetişini gözüne sokmuştu. Egemen'in bir an evvel Funda'yı unutması gerekiyordu. Ama bunu yapabilmek için önce o çatalı unutmalıydı. İş durduk yere zorlaşmıştı şimdi.

Göğüs çatalını zihninden atmaya çalıştığı sırada onu gördü. Uçan dikdörtgeni. Daha doğrusu düşen dikdörtgeni. Beyaz geometri cismi bulutları bir bir deldi ve birkaç saniye içinde Marmara Denizi'ne balıklama daldı. Suyu girmesiyle oluşan dalgayla Kadıköy vapurunu beşik gibi salladı, hemen sonra suyun üzerinde bir sünger taşı gibi yüzmeye başladı. Vapurun kış tarafında, dışarıda oturmayı tercih edenlerin yarısı içeri kaçtı. Diğer yarısı ise ayağa kalkıp merakla parmaklıklara doğru hareketlendiler.

Kıydan emir gelmiş olacak, tüm deniz trafiği durdu. Vapurdakiler telefonlarına sarılıp yüzen dikdörtgenin fotoğrafını çekmeye başladılar. Egemen diğerlerinin aksine soğukkanlılığını korudu, gözlüğünü takıp fizik

bilgisiyle tuhaf cismi incelemeye koyuldu. Müthiş bir hızla düşen böylesine bir cismin bu kadar çabuk su yüzeyine çıkması üzerine kafa yordu. Burada bir mantık hatası vardı. Telefonundan internete baktı. “Boğaz’a uzay gemisi düştü”, “UFO kaza yaptı” diye yazıyordu haber siteleri. Vapurdakiler de “Allahtan bize çarpmadı” gibi yorumlar yapıyorlardı. Egemen uzay gemisinin kaza yapmadığını anlayan ilk kişi olmuştu.

Düşmemişti, sadece park etmişti.

Bu konuda yanılmadığını az sonra telefonuna gelen mesajla anladı. O mesaj o anda sadece Egemen’e değil, yeryüzündeki herkesin telefonuna gelmişti.

“Öncelikle hava sahanızı ihlal ettiğimiz için özür dilerim, bu tip şeyleri kafaya takan garip bir canlı türüsünüz, ateş etmezseniz sevinirim.”

Uzaylının bu ilk mesajı, tüm dünya halklarının platonik aşkından yanıt bekleyen bir ergen gibi bayram yapmasına sebep oldu. Fakat uzaylıdan gelen ikinci mesaj insanları ikiye bölecekti.

“Ha ateş ederseniz manyetik kalkanımdan sekip birkaç misli güçle size geri seker. O ayrı.”

Bu mesajı tehdit gibi algıladı insanlar. Okur okumaz vapurun kapalı tarafına koşanlar oldu. Fakat Egemen yerinden bir santim bile kıpırdamadı. Tehdit veya değil, bu uzaylıya kanı ısınmıştı.

Mesajlar gelmeye devam etti.

“Yanlış anlamayın, dostluk ve barışla geldim. Gezegeniniz Tıçkoh19B/2’ye varabilmek için tek başıma 500 ışık yıllık yol teptim ve işte nihayet buradayım! Merhaba Tıçkohzş19B/2, selamlar olsun Tıçkohzş19B/2’liler!”

Bu da neydi böyle! Dünyaya bu garip ismi mi takmışlardı? Egemen’in yanındaki teyze “Zevksiz uzaylı, güzel dünyamıza bu adı mı layık görmüş, peh” gibi bir yorumda bulundu. Dünyayı etkisi altına alan heyecan dalgası yerini önce korkuya, sonra da garipsemeye bırakmıştı. Ama Egemen bu görüşlere katılmıyordu. Ona göre bu mesajları atan uzaylı, insanoğluyla iletişimini olabilecek en dostane şekilde yani şaka yoluyla kuruyordu. Bu konuda da yanılmadığı sonraki mesajda ortaya çıktı.

“Şaka şaka. Bizim gezegenimize Kepler-186f gibi ruhsuz bir isim taktığınız için ironi yapayım dedim. Dünyanıza taktığımız isim Gugmea. Bizim gezegenimize kâinatta Pino derler, siz de o araba plakasından vazgeçip bu ismi kullanırsanız sevinirim. Bu arada benim adım Elonyi. Tanıştığımıza memnun oldum sevgili Gugmealılar!”

Bu sırada insanlar bu mesajın sahibi olarak telefon ekranlarında görünen pi sayısına benzer numaraya “Biz de memnun olduk.”, “Ve aleykümselam”, “Gözlerimiz yollarda kalmıştı.”, “Hoş geldiniz sefalar getirdiniz.”, “Ne zaman geminizden çıkacaksınız, sabırsızlıktan çıldırabiliriz”, “Aman abi kaç kaç kurtar kendini” gibi yanıtlar veriyorlardı. Tabii, o sırada attıkları bu mesajlardan dolayı aybaşında gelecek astronomik faturadan haberdar değillerdi.

Egemen mesaj atmak yerine bir Gugmealı olarak uzay gemisini gözlemlemeye devam etti. Gugmea. Bu ismi sevmişti. Aslında Elonyi’yle ilgili her şeyi çok sevmişti. Bugüne kadar karşılaştığı kadınlar tuvalete bile yalnız gidemezken, Elonyi’nin 500 ışık yılını tek başına katetmesi bile tek başına etkileyiciydi. Kullandığı kelimeler ve düzgün dil bilgisi Egemen’i tavlamanın ikinci unsurdu, sonuçta ayrı yazılması gereken dahi anlamındaki de-da’ları doğru kullanan bir kızla epeydir karşılaşmamıştı. Böyle düşündükten sonra Elonyi’nin dişi olduğunu nereden çıkardığını sordu kendine. Yanıtlayamadı. Fakat bu konuda da hisleri onu yanıltmamıştı.

Sonraki mesajda cinsiyet konusu dahil insanlığın merak ettiği diğer soruların hepsi yanıt bulacaktı:

“Mesajlarınız için çok teşekkürler. Çok kibarsınız. Elbet gemimden çıkıp size el sallayacağım. Fakat önce bana bir konuda yardım etmeniz gerekiyor. Güzel gezegeninize inme sebebimin arkasında kendi gezegenimin kaderiyle ilgili bir gerçek yatıyor. Maalesef türümüz tükenme tehlikesiyle karşı karşıya. Erkeklerimizin spermleri güçten düştü ve bu yüzden yaklaşık 20 yıldır gezegenimizde kimse hamile kalamıyor. Biyoteknoloji konusunda ne kadar ilerlemiş olsak da doğaya söz geçirmek bir noktadan sonra imkânsız. Kâinatta kromozomlarımızla eşleşen farklı canlılar aradık. Bulamadık. Sonra sizi keşfettik. Pek benzemesek de kromozomlarımız uyuşuyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, sizin gibi geri kalmış bir canlı türüyle kromozomlarımızın uyuşmasını oldukça yadırgadık. İhtiyar heyetimiz en başta türümüzün devamı için genlerimizi böyle ilkel bir canlının genleriyle bozma fikrine karşı çıktı. Kâinattaki arayışımızı sürdürdük ve sonunda acı gerçeği çaresizce kabul ettik: Ulaşılabilir kâinatta insanoğlu dışında çiftleşebileceğimiz bir yaratık yoktu. Şimdi sizden tek isteğim içinizden biriyle yatmak. Bu konuda istekli olup olmayacağınızı kestiremiyorum, gerçekten de geri kalmış bir canlı türü olmanın yanı sıra aynı zamanda sürprizlerle dolu bir canlı türüsünüz. Böylesine cazip bir teklife sırtınızı dönebileceğiniz gibi, bu teklifi kimin değerlendireceği üzerine bir dünya

savaşı da kopartabilirsiniz! Fakat o kadar vaktim yok. Döndüğümde neslimizin tükenmediği bir Pino bulsam iyi olur. O yüzden bu işi hemen halletmemiz lazım.”

Uzaylılarla ilk temas anının tüm dünyayı şoke edeceği sürpriz değildi ama hiç kimse bu şokun böylesine ahlaksız bir teklifle geleceğini tahmin edemezdi.

Ahlaki meselenin ötesinde bu ne kadar sağlıklıydı, cinsel açıdan ne kadar mümkündü, bir ödülü var mıydı, en önemlisi gönüllü olabilecek yüzlerce binlerce kişi arasından dünyanın damızlık adayı nasıl seçilecekti? Tüm bu akla gelen sorular mesaj olarak uzaylıya gönderildi. O da sık sorulan sorulara toplu bir yanıt verdi:

“500 ışık yılı öteden gelmiş ileri bir medeniyet mensubunun hijyeninden ve sağlık durumundan endişe etmeniz tam da geri kalmış medeniyetlerin paranoyak ve kendini beğenmiş yapısıyla örtüşüyor. Sizin çaresizlikle tedavi etmeye çalıştığınız hastalıkların tümünü on binlerce yıl önce bertaraf etmiş bir gezegenden geliyorum. Burada endişelenmesi gereken bir taraf varsa, sanırım o ben olmalıyım.

Her türlü cinsel sapıklığa meyilli bir tür olduğunuz halde bu işlemin yapılabileceğinden şüphe duymanız da ilkel medeniyetlerde çok sık görülen hayal gücü kıtlığı ve korkaklıkla açıklanabilir.

Bunun bir ödülünün olup olmadığını sormanıza ise hiç şaşırmadım!

Kâinatta gezegenler arası birlikteliklere rastlanıyor ama sonuçta sizin dünyanız için bu bir ilk olacak. Dünya adına gerçekleşecek bu ilk deneyimin parçası olmak ve soyunuzu başka bir gezegende devam ettirmekten daha büyük bir ödül düşünemiyorum.

Son olarak, bu kişiyi nasıl seçeceğimize gelem. Bu önemli. Doğru kişiyi seçmek için Pino’nun ihtiyar heyeti bir tür bilmece hazırladı.”

Her şey çok hızlı ilerliyordu. İnsanoğlu evrende yalnız olmadığını öğrendikten hemen sonra kendini galaktik bir izdivaç programında, paravanın diğer tarafından uzaylının soracağı soruyu bekleyen bir pozisyonda bulmuştu. Çok geçmeden de o soru geldi:

“Şans, zekâ ve cesaret. En çok kimde var dersiniz?”

Bu sorunun ardından “Beni tarif ediyorsun da nasıl kanıtlayacağım?”, “Geliyorum bebeğim” gibi yavan yanıtlar geldi önce. Diğerleri ise mümkün olduğunca sağduyularını koruyarak bilmeceye kafa yordular.

Televizyonların akışları durdu ve canlı yayınlarda bilmece bulmaca

uzmanları sorunun yanıtı üzerine birbirleriyle tartışmaya başladılar. Neler, neler...

Tüm dünya bu sorunun yanıtını düşünürken Egemen üçte bir olasılıkla bilmecenin yanıtının kendisi olduğunu hesaplamış, kozmik bir olayın başrolüne yerleşmesinin an meselesi olduğu bilgisiyle ürpermişti.

Basit bir hesaptı bu. Uzay gemisinin düştüğü yere en yakın vapurdaki altı yüz elli kişiden biriydi Egemen. Kaba bir tahminle üç yüz elli erkek vardı vapurda. Yani şu an uzaylıya en yakın 350 erkekten biri olarak yeryüzündeki en “şans”lı canlılardan biriydi. Zekâyâ gelecek olursak, bu 350 kişi arasında en mütevazı tahminle –eğer vapurda milli satranç takımı falan yoksa– ilk 20’ye girmesi gerekirdi. “Cesaret” konusuna gelindiğinde ise normal şartlarda pek iddialı olmazdı ama uzay gemisi park ettiğinde vapurun açık alanında otururken içeriye kaçanları eleyince geriye resmen üç kişi kalıyordu!

İki rakibi vardı. İlki kel genç, diğeri uzun saçlı ihtiyardı. Şansta eşit, zekâda ise bir gıdım onların önünde olmalıydı. Ama yılandan, yükseklikten, yosundan ve kızlardan korkan biri olarak cesaret alanında onların gerisinde olduğunu tahmin ediyordu. Eğer gerçekten galaktik baba olmak istiyorsa onları bir şekilde ekarte etmeliydi. Peki, istiyor muydu bunu? En baştan beri uzaylıyı sevmişti ama yine de bu son derece riskliydi. Belki de Elonyi, Egemen’i yatağa atar atmaz onu bağlayıp üzerinde korkunç deneyler yapacaktı. Galaktik seks tecrübesi diye bir hayalin peşinden giderken kestaneyi çizdirmek vardı işin ucunda. Peki ya, normal kızlardan bile korkan Egemen uzaylı bir dişiyle nasıl başa çıkacaktı? Kahretsin, henüz bakirdi. Sadece kendisini temsil etse yine iyi de, koca insanoğlunun yüz karası olmak ve bir gezegen dolusu canlının tükenmesine sebep olmak vardı işin ucunda.

Ya beceremezsem!

Az buz baskı unsuru yoktu üzerinde. Fakat sonra Egemen şunun farkına vardı: Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Sonuçta birkaç dakika önce bakirler mezarlığında Isaac Newton’ın yanında arazi kiralamayı düşünüyordu. Belki de “ayrı dünyalardanız” bahanesiyle kendisini reddeden kızlara karşı gerçekten de “ayrı dünya”dan olan bu kız son şansıydı. Böyle düşününce cesaretlendi. Şanslı, zeki ve cesurdu. Fakat hızlı da olması gerekiyordu. Uzay gemisinin menziline her an ondan daha salak, daha şanssız ama ondan çok daha atik ve yat / helikopter sahibi hedonist bir şöhrat meraklısı

girebilirdi. Diğer galaktik baba adayları henüz hamle yapmamışken harekete geçse iyi olurdu.

Gözlüğünü müşfik bir edayla katladı ve kabına yerleştirdi. Cep telefonunu çantasındaki torbanın içine koydu, torbayı bir güzel bağladı ve parmaklıkları tırmanarak Boğaz'ın sularına cumburlop atladı.

Diğer iki adayı çivileme atlayışıyla cesaret kulvarında geçince uzaylıyla arasında sadece iki yüz metre kalmıştı. İyi bir yüzücü olduğundan bu son sınav da onu zorlamadı. Sadece son birkaç kulaç kala tepesinde beliren helikopterden yapılan “Sayın vatandaş, sizi uyarıyoruz, radyasyon derecesi tehlike arz ediyor, radyoaktif kaçak olabilir. Karantina ekibi yolda, lütfen bir kez daha düşünün” anonsu yüzünden birkaç saniye tereddüt etti, ama sonra içinden “tipik geri kalmış medeniyet paranoyası” deyip gemiye ulaştı.

Uzay gemisine tutunduğu yerde bir kapak açıldı ve kaydırağa benzer bir boruda bir süre kaydıktan sonra bembeyaz bir odaya düştü.

Yan yatmış bir yumurtanın içi gibiydi oda. Tam ortasında geniş bir yatak vardı. Yatağın yanında oval bir masanın üzerinde bir şarap şişesi ve iki kadeh duruyordu. Egemen, denize atlayarak büyük bir cesaret örneği göstermişti ama bu erotizm kokan manzara karşısında paniklemeye başladı.

Daha milli bile değilken ne cesaret galaktik baba olmaya soyundum ki!

İyi haber; yaratık henüz ortalıkta görünmüyordu. Sinirlerini yatıştırmak için bir kadeh şarap doldurdu ve içmeye başladı. Tam o sırada “Sizin şaraplara benzemez feci çarpar adamı” dedi robotik bir ses. Egemen ağzındaki şarabı püskürttü bu sesi duyunca.

Odaya görünmez bir kapıdan giren Elonyi'ye baktı. İki bacaklı yaratık anatomik özellikleriyle bir insanı anımsatıyordu. Boyu 1.65 civarındaydı. Yüzü, gözleri, burnu, ağzı ve bunların dağılımı insaninkine benziyordu. İnsansı olduğu kadar böceksiydi de. Yeşil gözleri, toparlak bir bal peteği gibiydi. Kulakları yoktu, onlar yerine kafasının iki yanından antenleri uzuyordu. Kafası alnından itibaren yukarıya doğru büyüyordu.

Vücudundaki orantısızlık en çok kolları ve bacakları arasındaki uzunluk farkında belli oluyordu. Bacakları bir cücenin bacakları gibi kısa ve bodurken, kolları bir NBA oyuncusu kadar uzundu. Her elinde birbirine eşit uzunlukta yedi parmağı vardı. Yaratığın ağzı tam görünmüyordu çünkü dudaklarının önünde ağız mızıkası gibi bir cisim vardı, söylediklerini Türkçeye çeviren bir alet olmalıydı o.

Egemen daha sonra kıyafetini süzdü uzaylının. Pino'da moda kavramının büyük ihtimalle olmadığına karar verdi, çünkü uzaylının giydiği elbise koyu

kırmızı renkte önlük gibi bir şeydi.

“Bakışlarınla soydun beni delikanlı” dedi uzaylı.

Egemen önce utandı.

“Pardon, şey...” diye kekelerken uzaylının her zamanki gibi şaka yaptığını fark ederek gülümsedi.

Yaratık kendine şarap doldurdu ve kadehini uzattı Egemen’e.

“O zaman, kadehlerimizi neye kaldırıyoruz?”

Egemen üstündeki kekeme ruh halini bir an evvel üzerinden atması gerektiğini biliyordu. Ne de olsa şu an koca bir gezegeni temsil ediyordu. Biraz düşündü, sonra doğru yanıtı buldu.

“Pino’ya” dedi. “Gezegeninizin geleceğine.”

“Etkilendim. Şimdiden sorunumuzu sahiplendin.”

“Bizim geleceğimizden pek ümidim yok, Pino da içinde akıllı canlılar olduğunu bildiğim tek gezegen. En azından şimdilik...”

“İnan bana, daha çok var.”

“Buna sevindim.”

“Ee, adın ne yakışıklı?”

“Egemen.”

“Ben de bildiğin üzere Elonyi. Bilmeceyi bildiğine göre aradığımız DNA sende. Ne yazık ki, çok fazla vaktimiz yok. Dünyamdakiler heyecanla müjdeli haberi bekliyorlar. Oyalanmayalım.”

“Doğru haklısınız. Ama işte biraz heyecanlıyım. Bu sonuçta benim için ilk olacak.”

“Bilmez miyim. Heyecanını katlamak istemem ama geri kalmış bir medeniyetin ilk galaktik cinsel deneyimi olabilir bu. Sonuçta hiçbir ileri medeniyet zorda kalmadığı sürece bu kadar geri kalmış bir medeniyetle çiftleşmek istemez. Hiçbir geri kalmış medeniyet de şu ışık hızı engelini aşıp uzun mesafeler katedemediğinden... Anlamışsındır beni.”

“Anladım, evet. O konuda, yani ışık hızı meselesini çözmemizde yardımcı olsanız... Biraz anlarım da fizikten. Birkaç ipucu verseniz, buradan çıktığımda...”

“Unut onu insanoğlu. Şu şehirdeki tüm evlerin anahtarını bir seri katile verir miydin?”

Egemen gülümsedi ve şarabını yudumlamaya devam etti. Muhabbet iyi gitse de hâlâ endişeliydi. Giderek daha büyük yudumlar alıyordu şaraptan. Yaratık antenleriyle Egemen’in tedirginliğini sezmişti.

“Bir kadından farksız olduğumu düşün.”

“Doğru haklısınız da, işte ilk olacak ya, onun heyecanı.”

“Hâlâ ilk diyor. Kâinatta bu tip türler arası... Bir dakika. Yoksa sen ilk derken?”

“Evet. Onu kastediyordum.”

“Ne yani, bakir misin?”

“Şey...”

“Ah yapma bunu! Biliyordum böyle saçma bir şey olacağını. Şimdi işimiz zor. Ama dedim ben ihtiyarlara, o bilmece yetersiz dedim! Ama nerde Elonyi’yi dinlemek. O üç kıstas yeterli, sen merak etme, en ideal insan çıkacaktır karşına diye tutturdular. Sonra da ileri medeniyetiz, öngörülüünüz diye hava basarlar. Al işte, ideal DNA dediler, çaylağın daniskası çıktı karşıma.”

“Kusura bakma.”

“En cesur, en zeki ve en şanslı ama henüz milli bile değil... Keşke o bilmeceye en tecrübeliyi de ekleyseydik!”

“İşte o zaman kesinlikle burada olamazdım” dedi Egemen gülerek. Birlikte gürültülü bir kahkaha patlattılar.

Kahkahaları sönünce yaratık kadehini kaldırdı.

“O zaman kadehimi sana kaldırıyorum Egemen. Merak etme, galaktik baba olmak için porno yıldızı olman gerekmiyor.”

Egemen gülümsedi ve şaraptan büyük bir yudum aldı. Sarhoş olmayı umut ediyordu. Başka türlü bu ağır görevin altından kalkamayacağından korkuyordu. Elonyi ile muhabbet etmeyi sevmişti. Keşke başka bir vesileyle gerçekleşseydi bu buluşma, öyle olsaydı saatlerce konuşabilirlerdi. Ona uzay fiziği hakkında sorulacak tonla sorusu vardı. Fakat artık hareket etmeli, Pino’nun geleceğini ve dünyanın şerefini kurtarmalıydı. Kadehinin dibini fondipliedi.

O sırada yaratık üstündeki tek parça elbiseyi çıkardı ve iç çamaşırlarıyla kaldı.

Uzaylının bu ani hareketi Egemen’i oturduğu yerde afallattı. Ağzı açık kaldı ve elindeki kadehte kalan son damlaları farkında olmadan tişörtüne döktü. Bu kadar şaşırmasının sebebi yaratığın memeleriydi. Üç tane memesi vardı Elonyi’nin. Bu, iki tane göğüs çatalı anlamına geliyordu. Egemen’in en büyük zaafı çarpı iki.

Pino teknolojisiyle hava sıcaklığı sabit tutulan odada Egemen’e aniden ter basmıştı. Elonyi kollarını uzattı, Egemen’in şarap lekeli tişörtünü zarif bir hareketle çıkardı.

Egemen'in de artık harekete geçmesi gerekiyordu. Eğildi ve Elonyi'nin göğüslerini öpmeye başladı. Galaktik sutyen kopçasını acemi şansıyla çözmesi ve mor renkteki meme uçlarını öpmesiyle devam etti sıcak dakikalar.

Dünya dışı akıllı bir canlıyla ilk fiziksel temas anı, kadınla erkeğin ilk fiziksel temas anının tekerrürüyle gerçekleşmişti: erkeğin, kadının göğüslerini emmesiyle.

Egemen geri çekilip yaratığa baktı. Yüzünü yakından incelemeye başladı. Her ikisinin de gözleri parlıyordu. Elonyi'nin gözleri görevin başarılı gittiğinin bilinciyle, Egemen'inki ise başka bir nedenle... Bu esrik parıltının sebebi Pino mamulü şarap değildi. Elonyi'ydi. İlk defa bir karşı cinsi kendine yakın görmüştü Egemen. Pino halkının idealden beklediği şans, zekâ ve cesaretse, Egemen'in aradığı mükemmel formül de Elonyi'de vücut bulmuştu. Dürüstlük, zekâ ve yalnız kalabilme yetisi. Belki Elonyi'nin Pino'da bir eşi, kim bilir belki birden fazla eşi vardı ama belli ki yalnızlıkla barışık bir karakteri vardı. Hangi teknolojiyle olursa olsun, nasıl bir kestirmeden giderse gitsin, 500 ışık yılı az buz bir mesafe değildi. O da Egemen gibi yalnız bir ruhtu ve ne gariptir ki, bugüne kadar "Ayrı dünyaların insanlarıyız" diyen kızlar haklı çıkmıştı, Egemen gerçekten de ruh ikizini ayrı bir dünyada bulmuştu.

Yaratık "Rahatladın bakıyorum" dedi ağzındaki çevirmen aletin yardımıyla.

Egemen bu robotik sesle birlikte Elonyi ile arasındaki tek engelin ne olduğunu anladı. Elonyi'ye dair sadece tek bir şey gerçek değildi. O da sesiydi. İletişim kurabilmek için dudaklarını kapatan ağız mızıkasına benzer alet sesini değiştiriyordu.

Elonyi'ye baktı, ağzının önündeki çevirmen mızıkayı hafif bir tokatla kenara itirdi ve bu dünya dışı teknolojiyi Elonyi'nin suratından söktü.

Elonyi "He atoe si" dedi.

Egemen ilk defa Elonyi'nin çıplak sesini duymuştu. Son derece ince ama kulak tırmalamayan, tam tersine kulak zarını okşayan bir sesi vardı uzaylının. Kıyıya ahenkli bir ritimle vuran sakin dalgalara benziyordu.

Tabii artık Egemen için film dublajsız ve altyazısız devam edecekti ama "He atoe si" ile "Ne yapıyorsun?"u kastettiğini tahmin etmesi güç değildi.

"Çevirmen aletini kırmayı düşünüyorum, gerçek sesinden beni şu ana kadar mahrum ettiği için" dedi Egemen.

O ana kadar görmüş geçirmiş bir uzay orospusu gibi davranan Elonyi, Egemen'in bu söylediklerinden öyle bir etkilendi ki, antenleri sadece sağa sola değil, kendi etraflarında 360 derece dönerek titreşti. Uzaylı, bu iltifata yanıt olarak Egemen'i altına aldı ve çatallı diliyle hassas bölgelerini yalamaya başladı.

“Fei ki ke reo ze” dedi yaratık. Kendi dilinde “Biraz sonra erkek olacaksın” anlamına geliyordu. Egemen bunu “Çok tatlısın” gibi algıladı. İlginçtir, yaratığın aklından geçen cümlelerden biri de buydu. Egemen ile Elonyi arasında farklı alfabelerin birlikteliğinden sıkı âşıklara has bir iletişim dili kurulmuştu. Elonyi, çatallı dilinden sonra antenlerinin maharetini gösterdi. Antenler Egemen'in penisi üzerinde gezinirken genç bilim insanı vücudundaki tüm kanın apış arasına aktığını hissetti. Artık zamanı gelmiş, Egemen'in sertleşen uzay kapsülünün Elonyi'nin ıslanan kara deliğine girmesine geri sayım başlamıştı. 10-9-8-7-6...

Egemen, Elonyi'yi altına aldı ve kozmik birleşme öncesinde güzel yaratığı öptü. 5-4-3... Ve dünyanın elçisi, Pino'nun anne adayının içine girdiğinde galaksinin iki zıt ucunda yaşayan iki canlı adeta tek bir hayvan oldu. İleri medeniyet geri medeniyet kalmadı, akıllar güneş patlamalarında hücrelere bölündü, hayvansal içgüdü zihinlerini ele geçirdi. Elonyi ve Egemen, kasıklarından yükselip vücutlarına yayılan ısıyla şehvetin lavlı akıntısında yüzüyorlardı. Egemen'in yanakları al al olmuştu. Elonyi'nin vücudu bu sırada hızlı bir değişim gösteriyor, yeşil damarları görünür oluyordu. Egemen o damarları parmak uçlarında hissettiğinde ve Elonyi'nin tuhaf bir frekanstan kulağına ulaşan inlemelerini duyduğunda daha da azıyor, vahşi bir hayvan gibi eşinin içine giriyordu.

Artık bu zevkli dakikalar bir donörlük vazifesi ya da sıra dışı bir cinsel deneyimin çok ötesinde bir yere gitmişti. Kanında gezinen Pino şarabının etkisi miydi bu, yoksa galaktik babalığa giden yol her zaman böyle kozmik bir boyuttan mı geçiyordu, bu soruları yanıtlayamıyordu. Sanki zaman durmuş, boyut atlamışlar ve evren değiştirmişlerdi. Tüm ağırlıklarını üstlerinden atmışlar, tüm canlılıklarından arınmışlar, en başta olduğu gibi bir yıldız tozundan ibaret kalmışlar ve şimdi sadece çiftleşmiyorlar, iki yıldız tozunun birleşmesiyle yeni bir yıldız üretiyorlardı.

Kurtaracak bir gezegen var!

Görev bilinciyle sarsıldı dünyanın elçisi. Egemen kendisine en ağır uzay uyuşturucusunun yaşatamayacağı zevk boyutundan bir anlığına çıktı, buraya ne için geldiğini hatırladı, zaten artık daha fazla tutamıyordu kendini

ve boşaldı. Sanki onun patlamasıyla, supernovalar çarpıştı, kuyruklu yıldızlar uyduları peşlerine kattı, nebula bulutlarından meteor yağmurları yağdı, kara delikler yeni gezegenler kustular, kozmos tek bir anda her atomuyla delirdi ve çığırından çıkmış bir tilt makinesine dönüşüverdi.

Egemen ilk orgazmını olabilecek en kozmik bir şekilde yaşarken, spermleri müthiş bir hızla Elonyi'nin yumurtalıklarına doğru yüzüyor, dünyanın tohumları Pino'nun topraklarına ekiliyordu. İnsanoğlunun spermlerini yumurtalıklarında hissedenden Elonyi gezegeni için hayati görevin en önemli aşamasını tamamlamanın huzuruyla gözlerini kapatmıştı.

Şimdi görevin başarıyla tamamlanıp tamamlanmadığını beklemesi gerekiyordu. Hızlı yumurtlayan bir tür oldukları için bu işlem sadece bir dünya dakikası kadar sürüyordu. O sırada karnından bir gurultu geldi.

Egemen endişeyle sordu: “Bir terslik mi var?”

Elonyi önce çevirmen mızıkasını ağzına taktı. Sonra, “Hayır, tam tersine. İşe yaradı. Hamileyim” diye yanıtladı Egemen'i.

“Bu kadar çabuk demek.”

“Bizim orda böyle. Gugmae takvimiyle iki ay sonra babasın.”

“İşte buna hazır değildim.”

Elonyi, yedi parmağını karnının üzerine koydu, parmaklarında birkaç kıvılcım yandı ve Elonyi'nin yüzü yeniden güldü.

“Daha da güzeli bu bir oğlan. Neslimizi başkasına muhtaç olmadan sürdürebileceğiz.”

Egemen birden sadece bir “başka”sına indirgendiği için üzüldü. Elonyi, Egemen'deki duygu değişimini fark etti.

“Barbar olduğunuz kadar santimental bir tür olduğunuzu gözlemliyorum. Böylesine sert bir kontrastla galakside çok nadiren karşılaşılır. Umarım oğlumuz sana çekmez” dedi Elonyi ve düşük frekanstan bir kahkaha attı.

Egemen de gülümsedi, “oğlumuz” vurgusuna özellikle sevinmişti.

“Anlatacak muazzam bir öykün var artık” dedi Elonyi.

“Ne kadarı anlatılabilir onu bilmiyorum” dedi Egemen.

Elonyi, Egemen'in cümlesindeki gizli iltifatları anladı ama espriye vurdu: “Anlatabileceğin kısmıyla bile çok kız tavlarsın.” Sonra da o kocaman böcek gözlerinden birini kırttı.

Egemen güldü. Aklından geçenleri söylemek istedi, söyleyemedi. Sonra istemsizce bir damla yaş süzüldü gözlerinden. Gözlerini tişörtünün kollarıyla sildi.

“Şimdi benim dönmem gerek, yolum uzun malum” dedi Elonyi.

“Benimkisi de kısa sayılmaz, kıyafetle yüzmek kolay olmuyor.”

Elonyi, sörfçülerin sevdiği dev dalgaları andıran sesiyle güldü. Egemen gülümsedi ve Elonyi’nin böcek gözlerine baktı. Tam o anda sanki soğuk limonata dikmiş gibi beyninin uyuştüğünü fark etti. İşaretparmaklarıyla şakaklarını ovmaya başladı, işe yaramayınca gözlerini kapattı.

Uzay şarabı çarpmış olmalı...

Gözlerini açtığında vapurdaydı. Beşiktaş-Kadıköy vapurunda uyuyakalmıştı yine. Ya o gördüğü çılgınca rüya? Sadece bir rüya mıydı?

Vapur kıyıya yanaşmak üzereydi.

Egemen kıyıda atılan tahta köprülerin üzerinden tam geçmek üzereyken bir kız uçan dikdörtgenden vapura geri ışınlanan Egemen’i tanıdı. “İşte orada!” diye bağırdı.

Kıyıda bir gazeteci ordusu bekliyordu, hemen Egemen’e doğru koşturdular. Mikrofonlarını uzattılar, ardı ardına flaşlarını Egemen’in gözünde patlattılar.

“Gezegenimizin ilk galaktik babası olmak nasıl bir duygu?” diye sordu bir gazeteci.

Egemen mikrofona baktı, şaşkınlıktan konuşamadı.

Gazeteci tekrarladı:

“Dünya’nın ilk galaktik babası olmak nasıl bir duygu?”

“Garip” diyebilirdi sadece.

Sonra vapurun etrafını saran kalabalıkta göz gezdirdi. Çok güzel kızlar vardı, hayran hayran bakıyorlardı Egemen’e. Bazıları boyband hayranları gibi çılgınlıklarına mani olamıyorlardı. Egemen, Beşiktaş-Kadıköy vapuruna binerken bir kaybedendi, vapurdan indiğinde ise dünyaca ünlü bir rock yıldızı. Eşine rastlanılır bir durum değildi gerçekten.

Egemen gazetecileri atlatınca hayranlar galaktik babayla selfie çekilme yarışına girdiler, telefon numarasını da almaya çalışıyorlardı ama Egemen oralı olmuyordu. Nedense hiçbiri ona çekici görünmüyordu.

Şimdiden Elonyi’nin kocaman böcek gözlerini, dalgaları anımsatan sesini, kısa bacaklarını, uzun kollarını, üç memesini, sevişince ortaya çıkan yeşil damarlarını ve antenlerini özlemişti.

Egemen o anda ayvayı yediğini düşündü. Kadınlarla ilişkisine zirveden başlamıştı. Elonyi’den sonra dünyalı kızları beğenmesi imkânsızdı. Pino’ya da gidemeyeceğine göre kendisini, birkaç saat öncesinde hayal ettiğinden bile daha zor bir geleceğin beklediğini hesapladı.

Sonra Funda'yı gördü, kalabalığı g  bela yarararak selfie sırasına girmişti. Yanında göğüs çatalını da getirmişti, göğüslerini hoplata hoplata Egemen'e el sallıyordu. EgemenŐaŐırmıŐtı bu değişime. Ayrı dünyadan biriyle sevişince birdenbire aynı dünyadan mı oluvermiŐlerdi? Tuhaf! S slenip, p slenmiŐti bir de. Göğüs atalı da her zamankinden belirgindi. FundaŐent rk' n, Egemen'in bugüne kadar karşılaştığı en seksi sevgili aday adayı olduęuŐ phe götürmez bir gerçekti.

Fakat Kadıköy'de vapurdan inen Egemen'in beklentileri, Beşiktaş'ta vapura binen Egemen'e göre artık çok farklıydı.

Tek göğüs çatalı mı?

Şaka yapıyor olmalısın!

Hayatın Gıcık Anlamı

I. Davetsiz misafirler

En isabetli benzetmeyi bir köşe yazarı yapmıştı. Gazetedeki köşesinde, uçan dairelerin ziyaretini “eşzamanlı polis operasyonu”na benzetmişti. Gerçekten de, uzay gemilerinin mükemmel bir hesaplamayla, aynı anda sekiz şehrin semasında görünmesi daha iyi ifade edilemezdi. Mekke, Roma, Kudüs, Lumbini, Varanasi, San Francisco, Tai’an ve Birmingham’dı bu şehirler. Özellikle bu şehirlerin seçilmesinin bir sebebi olmalıydı. Gazeteciler çok geçmeden altı şehrin ortak paydasını bulmayı başardılar. Hepsi de dini merkezlerdi. Mekke İslam’ın, Kudüs Yahudiliğin, Vatikan Hristiyanlığın başkentleriydi. Bunları eşleştirmek kolaydı. Diğer üçü daha zordu. Lumbini Buda’nın doğduğu şehir olduğu için Budizm’in kalbinin attığı yer sayılıyordu. Varanasi, Hindular için en kutsal kentlerden biriydi. Tai’an’da ise Tai Dağı vardı, Taoizm’in başlıca ibadethanesi buradaydı. İyi de, San Francisco ve Birmingham’ın ne ilgisi vardı bu kutsal yerlerle? Onları da bir sinema yazarı ve bir müzik eleştirmeni çözdü: San Francisco’da, tam da uçan dairenin görüldüğü bölgede *Star Wars*’un yapım firması Lucasfilm’in holding binası vardı. Birmingham ise heavy metal’in kurucu grupları Black Sabbath ve Judas Priest’in memleketiydi. Son zamanlarda dünya nüfusundaki din oranlarını belirleyen anketlerde *Star Wars* evrenindeki inanç sistemi Jedizm ve heavy metal en popüler dinler arasına giriyordu. Uzun misafirlerimiz bu anket sonuçlarını fazlasıyla ciddiye almış olmalıydı.

Uçan daireler filmlerdeki kadar büyük değildi. Beyaz bir Amerikan futbolu topunu andırıyorlardı ve bir yüzme havuzu büyüklüğündeydiler. Her şehirde ikişer tane vardı ve ufak bir mesafeyle yan yana duruyorlardı. Elips şeklindeydiler. Tam ortalarında ise ışıklı bir küre vardı. Uzaktan bakıldığında havada duran bir çift göz gibi görünüyorlardı.

Gözler iki gün boyunca gökyüzündeki yerlerinden kımıldamadan insanoğlunu dikizlediler.

“Eşzamanlı polis operasyonu” benzetmesi bir açıdan daha, olup biteni mükemmel bir şekilde karşılıyordu. Akıllı canlılar tarafından kullanıldığı

bariz olan araçlar devasa gözleriyle insanları izlemeye başlayınca en başta duyulan şaşkınlık, korku ve hayranlık gibi duygular kısa bir süre sonra yerini utanca bıraktı. İnsanlar bir fuhuş baskınında yarı çıplak yakalanmış milletvekilleri gibi kızarıp bozarmışlardı. Bu lafta kalan bir benzetme değildi, gerçekten de insanlara baktığınızda utancın yanaklarında bıraktığı o al al etkiyi görebiliyordunuz. Tanımlanamayan uçan objeler insanlarda tanımlanabilen uçmaz bir utanca neden olmuştu. Çat kapı gelen misafirin, salonunu dağınık bırakan ev sahibini zor duruma düşürmesi gibi, uzaylıların sürpriz ziyareti insanoğlunun salonundaki kiri, pası, tozu açığa çıkarmıştı. Bu içedönük sorgulama sürecinin ekmeğini en çok televizyon programları yedi tabii. Tartışma programlarının merkezinde ülke politikaları, yönetim şekilleri, dinler, sosyal düzen, ekonomik sistem, eğitim, aile gibi dünya hayatının üzerine oturduğu temeller yer alıyor, belki de ilk defa insanoğlu yaptığı seçimleri prime time’da sorguluyordu.

II. Tanrı misafirleri

Üçüncü gün, gökyüzündeki gözler iniş yaptı.

Uzaylı misafirlerin karşılanması sekiz şehirde birbirine tıpatıp benzer manzaralara yol açtı. Yere konmuş iki uzay gemisi, geminin kapısının olduğunu tahmin ettikleri yönde bekleyen ordu, onların arkasında devlet erkânı, onların da arkasında ise meraklı halk. Yetkililer defalarca uyarmış olsa da çoluk çocuk, yediden yetmiş yediye binlerce insan uzaylıları karşılamaya gitmekten kendilerini alamamıştı. Bir kutlama havası esiyordu.

Sekiz şehrin tapınaklarına yakın bir bölgeye konan uzay gemilerinden aynı anda bir ses duyuldu. Dijital bir sesti bu. O ülkenin dilinde şu cümleyi tekrarlıyordu:

“Sevgili din kardeşlerimiz, biz Tanrı misafirlerine kapılarını açan siz insanoğluna selamlar olsun. İzin verirsiniz kutsal topraklarınıza iniş yapmak istiyoruz. Tanrı ve onun şefkati sizinle olsun. Amin.”

İlk şok atlatıldıktan sonra devlet yetkilileri uzaylıların mesajını değerlendirmek üzere kendi aralarında bir toplantı yaptılar. Mesajın barışçıl olduğu su götürmez bir gerçektir. Her şeyi geçelim, dünya dışından gelmiş olsalar da onlar bizim “din kardeşlerimiz”di, bu teklife nasıl hayır denebilirdi ki? Devlet adamları birbirlerine baktılar ve gülümseyerek kafalarını olumlu anlamda salladılar. Onayı alan askerler geri çekildi, silahlar hızla uzaklaştırıldı. Bunun üzerine uzay gemilerinin kapıları sekiz

şehirde eşzamanlı olarak açıldı. Karşılama komitesindeki herkes yüzüne misafirperver bir gülümse kondurdu.

Önce arkalarından vuran güneş ışığı yüzünden neredeyse bir çubuk gibi göründüler, sonra gözler alışınca insanların ağzını bir karış açık bırakan fizikleri ortaya çıktı. Ortalama bir insan boyundaydılar ama çok inceydiler. Bacakları uzun, pena şeklindeki kafaları kocaman, gövdeleri küçük ve inceydi. Yüzlerinde tek bir göz ve ağız vardı, burna benzeyen bir organ ise gözükmüyordu. İnsan gibi iki kolları vardı ama ellerindeki parmak sayısı dokuzdu. İnsanları en çok hayrete düşüren ise kollarının omuzlarından yana doğru uzayan, dışa dönük pergelimsi yapısıydı. Güneş ışığı tersten vurduğunda kanatlı bir meleği andırıyorlardı.

Bu çağrışımın da etkisiyle alandaki insanlar huşuyla doldu. Mutluluk gözyaşları dökenler, ellerini açıp Tanrı'ya dua edenler, dizlerinin üzerine çökenler... Dünyanın her yerinde benzer görüntülerle insanoğlu bu kutsal anın keyfini çıkarıyordu. Başkanlar da hayranlıkla ve saygıyla izliyorlardı kendilerine doğru gelen meleksi varlıkları. Sonunda dünyalı ile uzaylı aynı kadraya girdi. Her şehirde hemen hemen senkronize gerçekleşen karşılama merasimlerinde başkanlar ve uzaylılar ellerini uzattılar, uzaylılar da onlara. Gezegenler arası ilk fiziksel temas, insanoğlunun beş parmağı ile uzaylıların dokuz parmağının buluşmasıyla gerçekleşti. İlk direkt konuşma ise uzaylının sol kolundaki elektronik cihaza hızlıca bir şey yazmasıyla başladı. O cihaz yazılan mesajı dünya diline çeviriyor, kıyafetlerindeki bir başka cihaz ise mesajı karşı tarafa sesli olarak gönderiyordu. Karşılıklı “Merhaba”laşmadan sonra uzaylılar, “İzin verirsiniz tapınaklarınızda gezinmek isteriz” dediler. Başkanlar bu teklifi hiç düşünmeden memnuniyetle kabul ettiler.

Her gemiden ikişer yaratık inmişti. Her şehirde dört, toplam sekiz şehirde 32 yaratık vardı. Hepsini 32 kişilik kafiyeyle geldikleri için “Dünyayı istila edecekler” teorisi pek rağbet görmemişti. Üstelik, meleksi duruşlarıyla karıncayı bile incitmeyecek bir intiba bırakıyorlardı. Gri vücutlarını örttükleri bembeyaz, sade ve aşırı bol kıyafetlerle bir azizi andırıyorlardı. Hepsini aynı giyinmemişi. Uzaylıların bir kısmı boyunlarını atkı benzeri siyah bir örtüyle örtmüştü. Diğerleri ise kafalarının arkasındaki bir çıkıntıyı siyah bir kumaşla kapatmıştı. Kozmologlar bu farkın cinsiyet ayrımına işaret edebileceğini düşündüler. Bir seksolog, “Meleklerin cinsiyeti var” deyince “Melek” tabiri onlara yapıştı.

Melekler beklendiği üzere kutsal mekânları gezmeye başladılar. Ayakları yere bassa da havada uçar gibi yürüyorlardı adeta. Bilim insanları bunu gezegenlerindeki yer çekiminin bize göre daha güçlü olabileceğine bağlarken, din adamları onların gerçekten melek olduklarına ve kanatlarıyla uçtuklarına yormuştu. Pekâlâ, uzaydan değil, cennetten gelmiş olabilirlerdi.

Uzay veya cennet, sonuçta dünya dışından geldikleri kesin olan canlıların ilk tapınak ziyareti Mekke’de gerçekleşti. Dört yabancı önce Kâbe’yi tavaf ettiler. Bu sırada Kâbe’deki hacıların yarısı ne olur ne olmaz kaçmıştı, diğer yarısı ise onlarla araya mesafe koyarak Kâbe’nin etrafında dönüyordu. Sıra şeytan taşlamaya gelince insanlar ortalıktan kayboldu. Maazallah, bu garip varlıkların attığı taşlar onlara isabet edebilirdi. Bu yüzden Şeytan Kayası’nın etrafında ilk defa in cin top oynuyordu. Böylece melekler rahat rahat kayanın etrafındaki çukurun yanında mevzilenebildiler. Fakat meleklerin kolları o kadar güçsüzdü ki, ne kadar gerinip atsalar da bir taşı bile şeytan kayasına kadar ulaştıramadılar. Baktılar olmadı, bacaklarıyla şut çekerek Şeytan Kayası’nı vurmaya denediler. Yine başaramadılar. Şeytan’ı taşıyamadan Şeytan Kayası’ndan ayrıldılar.

Şeytan taşlamada çuvallayan meleklerin diğer şehirlerdeki ırkdaşları kutsal gelenekler konusunda daha becerikli görünüyorlardı. Vatikan’da bir vaftiz töreninde rahibe yardımcı oldular, Kudüs’te Ağlama Duvarı’nda salya sümük ağladılar, Lumbini’de Budist rahiplerle saatlerce kımıldamadan meditasyon yaptılar, Varanasi ve Tai Dağı’nda çeşitli ibadetlerde görünüşlerine rağmen sırtımdan toplu hareketlere uyum sağladılar. Son olarak Birmingham’da bir Black Sabbath konserinde kafa salladılar, San Francisco’da ise bir *Star Wars* toplu gösteriminde ışın kılıcı düellosu yaptılar.

Uzaylılar, kutsal mekânlardaki turları sırasında tüm dini kitapları yanlarına alıyor, muska, haç, kolye, biblo, kutsal su, Slayer tişörtü ve ışın kılıcı gibi kutsal kabul edilen objeleri de itinayla topluyorlardı. Ayrıca sürekli kollarındaki elektronik cihaza turist edasıyla değil bir müfettiş ciddiyetiyle notlar yazıyorlardı. Cihaza bakmadan, virtüöz gitarist hızında dokuz parmak yazmaları hayranlık uyandırmıştı. Tek gözlerinden anlaşılmasa da o hızlı parmaklarından zekâ fışkırıyordu.

Kutsal mekânlardaki gezileri bitince uzay gemilerine dönen uzaylılar dünyanın uzay araştırma merkezlerine bir mesaj gönderdiler:

“Sevgili din kardeşlerimiz, kutsal topraklarınızda gezmemize izin verdiğiniz için siz insanoğluna şükranlarımızı sunarız. Çok uzak bir

galaksiden geldik ve burada böylesine güzel bir şekilde ağırlandı bizi çok duygulandırdı. Eğer kabul ederseniz, misafirperverliğiniz karşılığında sizlere tarihin başlangıcından beri aradığınız o şeyi vermek isteriz. Evet, hayatın anlamını açıklayacağız. Bunu, izin verirsiniz ve münasip görürseniz şu son üç günde ziyaret ettiğimiz mukaddes dinlerin önderlerine açıklamak istiyoruz çünkü kâinattaki her şey Tanrı'nın yolundan geçer. Unutulmasın ki, Tanrı her şeyi bilen ve görendir.”

Bu mesaj en az uzaylıların görünmesi kadar şoke ediciydi. İnsanoğlu evrende yalnız olmadığını öğrendikten hemen sonra varoluşun diğer en büyük gizemiyle burun burunaydı. Devlet yetkilileri bu defa ileri gelen din adamlarıyla bir araya gelip bu mesajı değerlendirdiler. Melek görünümündeki uzaylılar resmen hayatın anlamını teklif etmişti. Buna nasıl hayır denebilirdi ki? Devlet yetkilileri ve dini önderler teklifi kabul edince ikinci bir mesaj geldi:

“Dünyalı din kardeşlerimizin teklifimizi kabul etmesine ne kadar sevindiğimizi kelimelere dökemeyiz. Tahmin edersiniz ki, hayatın anlamını ifşa etmek için bir buluşma yeri saptamamız gerekiyordu. Dünya dinlerinin merkezlerine eşit uzaklıktaki yerin İstanbul'daki Büyükkada olduğunu hesapladık. Eğer herkes için uygunsa bu güzel adada dini önderlerinizle toplanmak istiyoruz. Bu toplantıda hayatın anlamının yanı sıra kim olduğumuzu, nereden ve neden geldiğimizi de açıklayacağız. Gerçekten çok heyecanlıyız. Görüşmek üzere dostlar. Tanrı ve onun şefkati sizinle olsun. Amin.”

III. Büyük toplantı

Hazırlıklar çok kısa sürede tamamlandı ve dini önderler Büyükkada'da toplandılar. Bazı dinlerden birkaç temsilci katılmıştı. Mesela Hristiyanlığı temsilen hem Vatikan papası hem Güney Amerika papası gelmişti. En büyük tartışmalar İslam dünyasında dönmüştü, halifelik kalktığı için kimin seçileceğine bir türlü karar verilemedi. O yüzden üç büyük İslam ülkesinin tanınmış dini liderleri ve toplantının ev sahibi Türkiye'nin Diyanet İşleri Başkanı, Müslümanlığı temsilen Büyükkada'daki yerlerini aldılar. Toplantının en dikkat çekici siması Dalai Lama ile George Lucas arasında oturan Ozzy Osbourne'du, heavy metal'i temsilen gelen şarkıcı neden orada olduğunu anlamayan bakışlarla etrafı süzüyordu.

Uzaylılar gelmeden önce dini önderler kendi aralarında toplantı yaptılar. Toplantı çok hararetiydi. Her önder, uzaylıların kendi kutsal mekânlarında ne kadar coşkulu ibadet ettiklerini, en çok kendi dinlerini sahiplendiğini yüksek sesle anlatıp duruyorlardı. Toplantının her anı canlı yayınlı tüm dünyada gösterildiği için din adamları için büyük bir propaganda fırsatıydı bu. Tabii aralarındaki bu promosyon yarışı tuhaf tablolara da neden oldu. Yaşlı başlı adamlar ellerinde namaz kılan veya istavroz çıkaran veya bacaklarını çapraz kurarak meditasyon yapan uzaylı yaratıkların fotoğraflarını kendi teorilerini doğrulayan deliller olarak gösterip duruyorlardı. Ekran başındakiler kime inanacaklarını şaşırmıştı.

Din adamları, yakın muhite süpermarket açıldığını öğrenen birbirine komşu bakkal sahipleri gibi paniğe kapılmışlardı. Bu buluşma gerçekten de onlar için ölüm kalım meselesiydi. Özellikle de yıllardır diğer dinlerin yanlış olduğunu iddia eden üç mukaddes dinin temsilcilerinin etekleri tutuşmuştu. Uzaylıların açıklayacağı hayatın anlamı onların kutsal kitaplarında yer almıyorsa bu açığı kapatmaları gerçekten zor olacaktı. Dünyanın yuvarlak olup güneş etrafında döndüğünü yüzlerce yıl reddedip sonra ayetlerin farklı yorumlarıyla bir şekilde açıklamış, dinzorların keşfini önce yalanlayıp sonra, “Şeytan o kemikleri oraya koymuştur” diye kılıfına uydurmuş, evrim teorisini de bir güzel yalanlamaktan geri kalmamışlardı ama konu uzaydan gelenlerin anlatacaklarını çürütmeye gelince, bu o kadar kolay olmazdı. Daha ilk saniyeden insanoğlu bu uzaylıları sevmişti. Teknolojileri hayranlık uyandırıcıydı. Üstelik melek gibiydiler. Dünya halkı, ağızlarından çıkacak her kelimeye inanmaya hazırdı. Din adamları, okula yeni gelen güzel kızın ağırlığı altında ezilen okulun eski en güzel kızı durumuna düşmüşlerdi. Telaşlı hallerini hoş görmek gerekirdi.

IV. Sebebi ziyaret

Dört uzay gemisinin Büyükada’daki Yüce-tepe’ye inişiyle dünyanın kaderini değiştirecek toplantı, tepedeki çay bahçesinde başladı. Bütün televizyon kanalları ortak yayına geçmiş, tarihi buluşmayı naklen yayınlıyorlardı. Dört gemiden inen sekiz uzaylı iki masaya kurulmuştu. Ortalarında duran yaratık, masadaki mikrofonu kendine doğru çekti. Daha sonra da sağ kolundaki cihaza hızlıca bir şeyler yazdı. Cihaz yazılan

cümleyi mekânda bulunan herkesin diline çevirerek dijital bir tonda okudu. Çevirisi şuydu dediklerinin:

“Sevgili din kardeşlerimiz, bizi kabul ettiğiniz için şükranlarımızı sunarız. Biz sizi tanıyoruz ama siz bizi tanımıyorsunuz. Dinimiz gereği kendimizi tanıtmamız icap eder. Öncelikle kim olmadığımızı söyleyelim: Melek değiliz. Yine de bu yakıştırma için teşekkür ederiz. Biz buradan 329 ışık yılı uzakta yer alan Londer galaksisindeki Pontag gezegeninden geliyoruz. Melekler ise Londer’den İzo’ya doğru yolda ilk ölü yıldızdan sola saptığınızda karşınıza çıkan Ceel gezegeninde yaşarlar. Neyse... Takdir edersiniz ki sizden teknolojik ve medeniyet anlamında ileri bir seviyedeyiz. Fakat Yerküre’yi çok sevdik, uzun zamandır uzaktan da olsa takip ediyorduk zaten. O yüzden, gezegeninizdeki birçok problemin kökeni olarak gördüğümüz hayatın anlamını açıklamayı size bir borç bildik.”

Bu sırada mekândaki tüm din önderleri ve ekran başındaki insanlar uzaylının ağzından çıkan her kelimeyi zihinlerine kazımak için kulaklarını dört açmışlar, ekran karşısında mutlak bir sessizlikle bekliyorlardı.

Uzaylıların sözcüsü doğrudan din adamlarının gözlerine bakarak konuşmasına devam etti.

“En başından itibaren hayatın anlamını aradınız, varoluşun amacını sorguladınız ve bu büyük soru işaretinin altında ezilerek kendinizi harap ettiniz. İşte bu ağır yükten kurtulmanız için hayatın anlamını açıklarken özellikle mukaddes dinlerin temsilcilerini buraya çağırmamızın çok geçerli bir sebebi var. Çünkü siz zaten hayatın anlamını biliyorsunuz.”

Bu aynı anda şoke eden ve tuhaf bir ikilime sebep olan bir açıklamaydı. Hayatın anlamını hali hazırda bildiklerini öğrenen din adamlarının yüzüne çokbilmiş bir ifade yerleşmiş, anlamsızca koltukları kabarmıştı fakat neyi bildiklerini de merak etmekten kendilerini alamıyorlardı. Ve derken uzaylıların sözcüsü, din adamlarının gözlerinin içine bakarak o büyük sırrı ifşa etti:

“Evet, hayatın anlamı sizin de bildiğiniz üzere Tanrı’ya iman etmektir. Siz, hepiniz bu öğretiyi yaymaya ömrünüzü adayan kutsal kişilersiniz. Tanrı’nın sevgisi ve takdiri sizinle.”

Uzaylı, bu bilginin insan aklıyla algılanabilmesi için konuşmasına ara verdi. Her ne kadar hayatın anlamı insanoğlunun bugüne kadar, emin olmadan uyduğu bir kaideyle örtüşse de, bunun dünya dışı varlıklar tarafından da teyit edilmesiyle dindarından dinsizine kadar herkes az ya da çok afallamıştı. Uzaylı, onları rahatlatmak için bir espri patlatmayı uygun

gördü. Ağzını sağa ve sola gerdi, tek gözünü kıstı ve bir nefes üfledi. Gülümsemesi böyleydi onun.

“Zaten hayat dediğimiz şeyin anlamı, o şeyin yaratıcısına tapınmaktan başka ne olabilir ki?” dedi.

Bu, filozoflar ve ateistler dışında herkesi rahatlatan bir espriydi. Dindarların ise keyfine diyecek yoktu, bugüne kadar zaten o yüce anlama vakıf olarak yaşamışlardı, bundan sonra dinlerine biraz daha sarılmaları cennetin kapılarını ardına kadar açmak için yeterli olacaktı.

Fakat uzaylılar çok geçmeden bu ortak öngörüğü tek cümleyle yerle bir ettiler.

“Amma velakin, şu da doğru ki aranızdan hiçbiri tek ve gerçek dini seçmiş değil.”

Uzaylıların şok bombardımanının en tahrip edici bombası buydu. Yaratıkların sözcüsü de bunun farkındaydı, başta din adamları olmak üzere insanların bu şoku atlatabilmesi için bir süre bekledi. O esnada tüm insanların zihninde fırtınalar kopuyor, kalplerinde girdaplar dönüyor, ruhani dünyaları tsunamilerle çalkalanıyordu. Sadece bir dakika önce hayatın anlamını öğrenen dünya halkı şimdi de 329 ışık yılı uzaktan gelen yaratıklardan binlerce yıl boyunca yanlış dine ibadet ettiğini öğrenmişti.

İnsanoğlu küresel bir sinir krizinin eşliğindeydi.

Din adamları iflas etmiş işadamları misali sus pus olmuştu. Bir süre sonra Vatikanlı Papa cesaret edip, ürkek bir tonla sorabildi: “Şey... emin misiniz?”

Yaratık hemen yanıtladı onu.

“Elbette. Tanrı şahidimiz olsun, kâinatta tek bir gerçek din vardır ve tüm galaksiler de buna inanır.”

Diyanet İşleri Başkanı çıkıştı: “Mümkün değil, kitabımıza göre İslam son dindir, Peygamberimiz sallallahualeyhivesellem onun dünyadaki elçisidir.”

Uzaylı yanıtladı: “Evet, bu doğru ama sonrakiler sizin buraya gelemedi işte. Bakın, muhterem din kardeşlerimiz, gezegeninizin kâinattaki konumuyla ilgili ciddi bir sıkıntı var. Kâinatın merkezine, yani yüce Tanrımızın bulunduğu yere çok uzaksınız. Bugüne dek Tanrı’nın mesajı Samanyolu’na deforme olmadan geçemedi, geçmeyi başaran kısım da Satürn’ün halkalarına çarptı, Jüpiter’in uydularından sekti, dünyaya vardığında tanınacak halde değildi. Bugüne kadar farklı farklı kutsal kitapların gelmiş olmasının sebebi bu. Yoksa kendisine kulluk yapılmasını bu kadar önemseyen bir Tanrı neden bunu tüm kullarına açıklıkla ifade etmez de, farklı farklı dinlerle kafa karıştırır, değil mi?”

Din adamları bu teoriyi hemen sahiplendiler, çünkü bu aynı zamanda kendilerini aklayan çok sağlam bir bahaneydi. Talihsizlikti işte, dünya kâinatın merkezine uzak olduğu için vahiylerle parazit karışmıştı, onların bir suçu yoktu. O yüzden din adamları hemen “Evet, yani”, “Kesinlikle”, “Bilmukabele” gibi sözlerle uzaylıyı desteklediler.

Uzaylıların sözcüsü konuşmasını bitirmişe benzemiyordu.

“Dinimizin adı farklı galaksilerde farklı telaffuz ediliyor, sizin dilinize en uygun çevirisi şu: Ziga. Biz yine şanslıyız, kâinatın merkezine yakın olduğumuz için peygamberimiz Tanrı’nın sinyallerini kristal temizliğinde vahiyler olarak aldı. Kendi galaksimizdeki diğer gezegenlerin peygamberlerine de birebir aynı vahiylerin indiğini tespit edince kâinattaki tek ve gerçek dinin Ziga olduğunun sağlamasını yapmış olduk. Yanlış anlaşılmasın, tabii ki herkesin dinine saygımız sonsuz ama sizin gibi iyi niyetli canlıların boşu boşuna cehenneme gitmesine gönlümüz razı gelemiz.”

“Cehennem”i duyunca tüm din adamları bir anda irkildi. Tabii ya, bugüne kadar insanlara sadece yanlış dini öğretmekle kalmamışlar, bir de yanlış din tercihten dolayı cehenneme gidecekleri gerçeğiyle yüzleşmişlerdi. Uzaylılar onların bu endişesini sezdi.

“Sevgili, din kardeşlerimiz, hiçbir korkunuz olmasın. Ziga’nın kapıları herkese her zaman açıktır. Tanrı coğrafi talihsizliğinizi fark edecek ve sizi affedecektir. Çok basit bir dindir Ziga, sizin dinleriniz gibi karmaşık değildir. Uzaklıktan dolayı vahiyler size karman çorman gelmiş. Oysa Tanrı’nın mesajı yalın ve saftır.”

Uzaylı devam ettikçe tüm bu olup biteni “eşzamanlı polis operasyonu”na benzeten gazetecinin ne kadar isabetli bir tespit yaptığı daha iyi anlaşılacaktı.

“Kim olduğumuzu ve hayatın anlamını açıkladık. Sıra geldi sebebi ziyaretimize. Bundan asırlar önce Tanrı’nın mesajının kâinatın her tarafına doğru iletilmediğini fark edince, Tanrı’nın da emriyle Kâinatta Dini Düzeltme, Emniyetini Sağlama ve Geliştirme Kurumu kuruldu. İşte biz o kurumun müfettişleriyiz. Bize kısaca Din Polisleri diyorlar. Biz de bunu çok sevimli buluyoruz.”

Büyükada’daki din büyükleri ve ekran başındaki insanlar derin bir sessizlik içinde bugüne kadar öğrendikleriyle son bir saatte öğrendikleri tüm bilgileri topluyorlar, akıl sağlıklarını koruyarak bir sonuca varmaya çalışıyorlar, fakat akılları aşırı doz bilgidan dolayı hata vermeye devam

ediyordu. Sadece dindar insanlara değil, ateistlere, deistlere ve agnostiklere de büyük bir darbeydi bu söylenenler. 329 ışıık yılı uzaktan dünyamıza gelen uzaylıların yalan söyleyeceğı yoktu ya. Ziga dininin ne menem bir şey olduğunun bilinmediğı bu anlarda milyonlarca şaşkın insan içeriğini bilmedikleri Ziga'ya inanmaya başlamıştı bile.

O gün yapılan bir ankete göre dünya nüfusunun yüzde 12'si çoktan Zigan olmuştu.

V. Eğitim

Bir hafta sonra uzaylı melekler din adamlarına elektronik bir tablet sundular, bu tablette onların kutsal kitabı Ziga yer alıyordu. Kitap internete yüklendi ve herkes Ziga'yı bilgisayarlarına indirebildi. Daha sonra Büyükada'da devam eden seyircili televizyon programıyla Ziga dininin eğitimi başladı.

“Hayatın anlamı Tanrı'ya iman etmek ve Ziga dininin vecibelerine uygun bir hayat yaşayıp vatana millete hayırlı bir evlat olmaktır. Bunu nasıl başaracağınız ise sizlere anlatacaklarımızdan geçmektedir. Aslında Ziga sizin dinlerinizden çok farklı değil. Dünya dinlerinin izlerini Ziga'da rahatlıkla bulabilirsiniz. Mesela sizin Hristiyanlıkta pazar, Musevilikte cumartesi gününe denk gelen haftanın bir günü çalışmama kuralı bizde de mevcut. Fakat bizde bir gün 72 saat sürerken bir başka gezegende 10 saat sürüyor. Gel de çık işin içinden. İşte tüm buna benzer komplikasyonları belli standartlara oturtmak da Kâinata Dini Düzeltme, Emniyetini Sağlama ve Geliştirme Kurumu'nun görevlerinden biri. Bizim bir günümüz sizin üç gününüze eşit, bu durumda üç gün tatil yapmanız gerekiyor. Bundan böyle Cumartesi ve Pazar dışında Çarşamba günleri de tatil. Bunu emreden ayet ve sure numaraları ise şöyle: 14.1, 92.13, 12.11. Dileyen inceleyebilir.”

Tatil günlerini çoğaltma vaadi tabii ki dünyada büyük bir mutlulukla karşılandı. İnsanoğlu yeni peygamberlerini çok sevmişti. Bu kuralın açıklanmasından sonra yapılan ankete göre dünya nüfusunun yüzde 30'u Zigan olmuştu. Uzaylıların kural değişiklikleri ilerleyen günlerde de devam etti.

“Giyim kuşam meselesi önemli. Bu konuda İslam dini en doğru vahiyleri yakalamış dininiz” dedi uzaylı.

Bunu duyunca Batı dünyası, özellikle Batı dünyasının kadınları sarsıldı tabii. İslam giyim kuşam konusunda en katı dindi. “Eyvah kapanmamız

gerekecek” diye düşündü kadınlar. Pek de haksız olmadıklarını dersin devamında öğrendiler.

“İslam dininde olduğu gibi Ziga da kadınların örtünmesini emrediyor. Sonuçta herkesin dürüstlikle kabul edebileceği gibi kadınların saçları erkekleri tahrik eder ve bu durum toplumsal huzura zarar verir. İnsan zekâsının gelişimine de sekte vurur. Göreceksiniz, kadınlar kapandıktan sonra dünyanız hızla gelişerek çok kısa bir zaman içinde bizimki gibi uzayda yüzlerce ışık yılını arşınlayan bir medeniyet seviyesine yükselecek.”

Dünyanın çeşitli yerlerindeki İslam âlimleri bu açıklamadan hemen sonra, yanlarında başka dinlerin âlimleri olsun olmasın, sanki gol atmış gibi “nasıl koyduk” hareketi yaptılar.

Fakat bir feminist hemen itiraz etti:

“Madem böyle bir kural var, neden sizin kadınlarınız örtünmüyor?”

Tabii ya, kimse türbanlı bir uzaylı görmemişti henüz. Feminist taşı gediğine oturtmuştu, bakalım uzaylı çokbilmişler nasıl bir yanıt vereceklerdi.

Fakat uzaylıların yanıtı başı açık kadınların sevinçlerini kursaklarında bırakacaktı.

“Örtünmediklerini nereden çıkardınız? Bakın bizim kadınlarımızın saçları boyunlarından çıkar. Boyunlarındaki atkı gibi örtüyü görmüşsünüzdür, işte o şekilde örtünüyorlar, evlerinde kocalarının yanında olmadıkları sürece çıkarmıyorlar.”

Bu yanıtla, başı kapalı kadınlar haliyle bir sevinç seline kapıldılar. Hayatlarını adadıkları bu kıyafet yönetmeliği uzaylı din hocalarından da onay almış, o güne kadar onları küçümseyici bakışlarla süzen başı açıkklara uzayın derinliklerinden tokat gibi yanıt gelmişti. Bayram etseler yeri ydi, hatta şöyle küresel bir Meksika dalgası yapmayı bile akıllarından geçirdiler. Fakat başı açık kadınlar öyle bir bunalıma girmişlerdi ki, acıdılar onlara. Başı açık kadınlar gerçekten de şoktaydı ve yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Tanrı’nın hikmetinden sual olunmazdı. Hem açıklama da Ziga için akla yatkındı. Saçlar cidden fazla erotikti. Hele o şampuan reklamları yok muydu! Hepsini yasaklamalıydı bir an evvel!

Uzaylı, Ziga kıyafet yönetmeliğini anlatmaya devam etti:

“Yalnız bu kuralın bir diğer tarafı var. Maalesef size erişmemiş. Ah şu Jüpiter’in koca cüssesi yok mu! Vahiyler geçememişler bir türlü. Bu yüzden erkekleri ilgilendiren ayetler kitabınızda yer almamış. Tanrı aynı mevzuda erkeklere de bazı kısıtlamalar getiriyor.”

Uzaylı biraz yutkunduktan sonra kadınların yüreğine biraz olsun su serpen açıklamanın devamını getirdi:

“Efendim erkek vücudunun en seksapelli taraflarını bilirsiniz: Kollardaki pazular, bacaklardaki baldırlar ve tabii ki en önemlisi... Bakın söylerken bile irkiliyorum: burun! Evet, burun mutlaka ama mutlaka kapanmalıdır. Nasıl diyorsunuz, fallik obje olduğu bu kadar bariz bir organ nasıl kapatılmaz anlamıyorum. Şu anda sizinle konuşurken bile içim hoş oluyor, kendiniz günah işlemekle kalmıyorsunuz, benim de günaha girmeme neden oluyorsunuz. Tövbe Zigabbi.”

Din adamları ani bir hareketle avuç içlerini burunlarının üzerine koydular. Televizyon ve internet karşısındaki milyonlarca erkek de aynı anda aynı hareketi yaparak burunlarını elleriyle kapattılar.

“Tabii elinizle sürekli kapatmanız zor, bizim yaptığımız gibi siyah bir kumaşla örtmelisiniz. Biz biraz şanslıyız, burnumuz kafamızın arkasında yer alıyor, estetik olarak bundan çok etkilenmiyoruz ama sizin bir yolunu bulup şu edepsiz burnunuzu gözümüzün önünden acilen çekmeniz gerek. Bugüne kadar nasıl utanmadan böyle gezmişsiniz, gerçekten pes!”

Dünyadaki tüm erkekler aynı anda derin bir utanç duydu. Gerçekten de ne kadar düşüncesiz, ne kadar terbiyesiz davranmışlardı bugüne kadar. Kadınların saçıyla başıyla uğraşırken kendi buram buram şehvet kokan burunlarını ulu orta sergilemişlerdi. Kadınlar da kızmıştı bu duruma. Erkeklerle yaşadıkları binlerce yıllık flört tarihinde eşitsizliğin kurbanı olmuşlardı. Onlar burunlarıyla kadınları baştan çıkartırken, kadınlar en büyük kozlarını dini kurallardan dolayı saklamak zorunda kalmışlardı. Neyse ki, uzaylı arkadaşları bu haksız rekabeti sona erdirmişti.

Erkeklerin burunlarını örtmesi için hemen siyah bir kumaş üretildi. Bu kumaş ince bir iple bağlanıyor, burun içlerine yapıştırılarak örtünün kalkması engelleniyordu. Kadın tarafında değişim daha zor kabullenildi tabii. Özellikle Batı dünyası için bu radikal değişime adapte olmak pek kolay olmadı. Bazı Zigan kadınları eski dinlerine geri dönerken, bazıları örtünmenin “farz” olmadığını ümit ederek türbana girmediler. Fakat çoğunluk neme lazım, kapanmayı tercih etti. Bugüne kadar milyonlarca Müslüman ve uzaylı yanılıyor olamazdı ya.

VI. Uzay teknolojisi

İnsanoğlunun uzaydan gelen bu dine ayak uydurması çok sürmedi. Birkaç günde dünya nüfusunun yüzde 35'i Zigan olmuştu, böylece Ziga çok kısa sürede en popüler din olmayı başarmıştı.

Uzaylılar hem bu oranı yükseltmek hem de dinlerinin detaylarını öğretebilmek için hemen hemen her gün bir televizyon programına katılıyorlardı. Ziga'nın kutsal kitabı, dünya dinlerine göre daha basit olsa da, farklı gezegenlerin yaşantılarını kapsadığı için çok kalındı. O yüzden dünya dışı canlıların yardımı olmadan kitabı anlamak zordu. Sonuçta Din Polislerinin göreviydi bu, seve seve anlatıyorlardı Ziga'nın faziletlerini. Şehir hayatının her aşaması için söyleyecek bir şeyi vardı Ziga'nın. Yürüyen merdivende solda durmak günahı mesela. "Gerçek bir Ziga asla, merdiven boş olsa da, yanında sevgilisi olsa da solda durmaz" diye yazıyordu. Güneş gözlüğü çıkarmadan karşıdakiyle konuşmak da Ziga'ya göre bir kibir belirtisi olduğundan ayıptı. Bir diğer kurala göre, yanında birileri varken sakız çiğnemek büyük günahı. Sinemada film esnasında cep telefonunu açmak da şapırdatarak sakız çiğnemekten farksızdı. En büyük günahlardan biri de otobüste ikili koltuğun koridora yakın olanında oturup diğer boş koltuğa oturulmasını engellemekti. "Bizim gezegenimizde otobüs yok ama toplu uzay araçlarında ilk oturanın en kenara kayması gerekir. Aracın dolu olup olmaması da önemli değildir" diye gezegenler arasındaki fark ve benzerliklerden dem vurdu uzaylı hoca. Bunlar anlaşılabilir kurallardı, bir de bağcığını bağlamadan dört adım atmanın günah olması gibi nedeni anlaşılmayan kurallar vardı ama bunu çok dert etmediler. Zaten uzaylı da bu ve benzeri kuralları "Tanrı'nın bir bildiği vardır, o her şeyi bilen ve görendir" diyerek açıklamış, Tanrı'nın kurallarını sorgulayan bedbahtlara dersini vermişti.

Birkaç hafta sonra Ziga dini yüzde 43 oranında kabul edilmişti, fakat bu artış uzaylıları memnun etmemişti. Televizyon propagandasından istedikleri geri dönüşü sağlayamayan uzaylılar, Ziga dini sayesinde yaptıkları icatları dünyaya tanıttılar. Bunların en önemlisi tabii ki ütü makinesiydi. Öyle ya, insanlar bulaşığı, çamaşırı, kurutmayı makinelere yaptırabiliyorlardı ama ütüye mekanik bir çare bulamamışlardı. Uzaylılar bu makinenin patentini dünyaya bedavaya verince öyle bir mutluluğa sebep oldu ki neredeyse dünya çapında kutlama yapılacaktı. Uzaylılar aynı anda hem ev kadınlarını hem bekâr erkekleri tavlayınca Ziga'nın oranı yüzde 52'ye fırladı!

Uzaylıların armağan ettiği bir diğer icat ise gazetecileri sevindirdi. Bu bir röportaj çözücüydü. Sadece İngilizce, Almanca, Fransızca gibi başlıca

dilleri değil, tüm dilleri mükemmel bir şekilde deşifre ediyordu bu alet. Gazetecilerin saatlerini, bazen günlerini alan röportaj deşifresi derdi bir anda tarihe karışmıştı. Mahkemeler de tape çıkarma derdinden kurtulmuştu, hem medya hem adalet alanında bu icat bir devrim niteliğindeydi.

Röportaj çözücü hamlesiyle uzaylılar Ziga dininin yaygınlığını yüzde 57'ye kadar yükselttiler. Müthiş bir sıçramaydı bu. Sonuçta ütü makinesini veya röportaj çözücüü kullanmak için Ziga dinine mensup olma şartı yoktu ama Ziga dinine mensup olmadan bu makineleri kullananlara riyakâr gözüyle bakılıyordu. Bir de, kullanıp memnun kalanlar da hayatlarını böylesine kolaylaştıran, karşılığında beş vakit namaz, kilise, tapınak ziyareti gibi şartlar koşmayan Ziga'ya severek geçiş yapıyorlardı.

Fakat özellikle şu kapanma meselesinden dolayı Ziga'nın haşmetli kutsallığına direnen insanlar hâlâ vardı. Uzaylılar bu kurala yeterince itibar edilmediğini düşünüyorlardı. Bunun değişmesi amacıyla son bir icat tanıttılar. 3 boyutlu sinema sistemi. Fakat dünyadaki sistemden çok daha gelişmiş bir sistemdi bu. Özel kameralar 35 mm kalitesinde 3 boyutlu çekim yapıyor, özel projeksiyonlar gözlüğe ihtiyaç duymadan 3 boyutlu görebileceğiniz bir illüzyon yaratıyordu. En çok Hollywood endüstrisinin hoşuna gitti bu iş. E tabii ki bu teknolojiyi kullanırken Zigan yasasına şirk koşacak halleri yoktu, ünlü sinema yıldızlarının hepsini tek tek kapattılar. Bu şekilde eskisinden bile güzel görünüyorlardı. Sonuçta yüzleri gözleri ortaya çıkmıştı. Scarlett Johansson, Natalie Portman ve diğerleri adeta yeniden doğmuşlardı. Kapanarak güzelliklerinin ikinci baharını yaşayan yıldızların peşinden diğer kadınlar geri kalır mı, onlar da hemen kapandılar. Sonuç mükemmeldi. Üstelik saç baş yapma derdi de kalmamıştı, sadece yüz makyajına odaklanıyor, çok daha az zaman harcayarak evden çıkabiliyorlardı.

Uzaylılar mutluydu, insanlar mutluydu, daha ne olsundu.

VII. Zigan seferleri

Ziga'nın yaygınlığı yüzde 61'e vardığında Ziganlar ile diğerleri arasında bir gerilim peydahlandı. Zigan olmayanlar gündelik hayat içinde Ziga'nın kutsal bellediği öğretilere uymuyorlardı. Özellikle Zigan olmayan erkeklerin burnu açık dolaşmaları huzursuzluğa yol açıyordu. Ziganlar en başta dinleri gereği bunu hoşgörüyü karşılıyordu ama birkaç olay işin seyrini değiştirdi.

İçinde sadece beş kişi olan Beşiktaş-Mecidiyeköy hattında ilerleyen 30A numaralı otobüste, ikili koltuğun koridor tarafında oturan bir adamla onun yanındaki ikili koltuğun pencere kenarında oturan adam arasında bir tartışma çıktı.

Koridor tarafında oturan adam her ne kadar “Zaten iki durak sonra ineceğim”, “Pencere kenarına çok güneş vuruyor” gibi savunmalar geliştirse de, pencere kenarında oturan Zigan bunun Ziga’ya aykırı olduğunu, her an içeri 30 kişilik bir öğrenci grubunun girebileceğini, o zaman bir kişinin ayakta kalmasına neden olabileceğini söyledi. Tartışma giderek büyüdü. Zigan olmayanın burnu kocamandı ve bu durum tartışmanın hafiflemesine pek yardımcı olmuyordu. Sonunda pencere kenarında oturan Zigan, koridor tarafında oturan Zigan olmayanı zorla pencere kenarına ittirdi. Otobüsteki tartışmayı durdurmaya çalışan bir başka Zigan olmayan, Zigan’ı tutmaya çalışırken ondan yediği yumrukla tökezledi, o sırada açılan otomatik kapının çarpmasıyla hastanelik oldu.

Röportaj çözücü cihazı sayesinde medya tamamen Ziganların eline geçtiğinden “30A olayı” iki Zigan olmayanın Zigan’a yaptığı zulüm şeklinde yazıldı, çizildi. Ziganlar olayı bu bakış açısından öğrenince Zigan olmayanlara karşı hoşgörülerini kaybetmeye başladılar. Yürüyen merdivenlerde solda durana, kalabalıkta şapırdatması duyulacak şekilde sakız çiğneyene, sinemada cep telefonunu açanlara, bağcığını yanlışlıkla açık unutana, ağzı açık esneyene ve burnu açık dolaşanlara karşı şiddet uygulayanlar oldu. En başta gazeteciler bu olayları “Münferit hadiseler” ya da “Radikal Ziganların işi” diyerek geçiştirdiler. Daha sonra Ziga kitabını inceleyen birkaç gazeteci buna benzer uygulamaların caiz olduğunu iddia ettiler. Mesela bir ayette, “Her kim ki, ikili koltuğun koridor tarafında oturmuştur, bil ki onun yeri koltuğun koridor tarafı da değildir” cümlesi yer alıyordu. Bu ayet Ziga ilmine kendini adayan dünyalı Ziganlara göre Zigan olmayanların varoluşunun gereksiz olduğu yönünde yorumlandı. (Ayeti daha yumuşak yorumlayanlara göre Zigan olmayanların otobüste ayakta yolculuk etmelerinde bir mahsur yoktu ama oturmaları pek yakışıksız olurdu.) Uzaylılar bu çıkarım hakkında en ufak bir yorum yapmadılar, dinlerinin uygulanma biçimlerini uzaktan izlemek için gökyüzündeki köşelerine çekildiler.

Yoruma açık olsa da ayrımcı okunabilecek bu ayetin Ziga dininin kan kaybetmesine sebep olacağı düşünülürken, sadece yüzde 1 oranında düşüş yaşandı. Böylece insan nüfusu yüzde 60 Ziganlar, yüzde 4 ateist-deist-

agnostik, yüzde 36 Hristiyan, Müslüman, Musevi ve diğer din mensupları şeklinde ayrıldı.

Bu sırada Zigan nüfusunun çoğunlukta olduğu ülkelerde tatil günlerinin üçe çıkmasıyla birlikte ekonomi büyük bir yara aldı. Birçok ülkede ekonomik kriz baş gösterdi. İnsanlar daha mutlu olması gerekirken mutsuzlaşıyorlardı. Ziganlar ve Zigan olmayanlar arasındaki gerilim de her geçen gün artıyordu.

Fakat o sıralarda dahi, kimse alelade bir sevgili kavgasının çok daha büyük bir kavgaya sebep olacağını tahmin edemezdi.

Otobüs olayının birinci ay dönümüydü. Güneşli bir gündü. Kız da erkek de Zigan'dı, fakat erkek Ziga'ya daha gönülden bağlıydı. Jüpiter'den seken ayeti duyar duymaz burnunu kapamıştı. Kız ise örtünmemişti, erkek de onu böyle kabullenmişti. Fakat o gün, erkek, kız arkadaşının kendisiyle konuşurken, bir anda başını eğip telefonuyla internete girmesine bozuldu. "Biriyle konuşurken başını eğip telefonundan internete girmek dinimizce günah" dedi. Kız ise, "Ben sadece ayıp diye biliyordum" diye yanıt verdi. Erkek inatla "günah" demeye devam etti. Aralarındaki tartışma büyüyünce, ikisinin sevgili olduğunu fark etmeyen burnu kapalı bir Zigan genç, aradaki husumeti erkeğin tanımadığı bir kızı rahatsız ettiği şeklinde yorumladı. Yanına gidip, "Bayanın dini tercihinin karışmanız doğru değil" dedi. Erkek bunu duyar duymaz köpürdü, "Sana ne lan açık burunlu?!" dedi. Oradan geçen bir teyze, "Ne burnunu mu açmış, pis ahlaksız!" diye katkıda bulundu karmaşaya. Teyzeden güç alan burnu kapalı erkek, kız arkadaşının yanında hor görülmenin de öfkesiyle burnu açık erkeğin üzerine yürüdü. Kavga orta sıklet devam ediyordu ki, burnu açık olanın kocaman burnu, burnu kapalıının yüzüne sürtündü, işte o noktada kavga şiddetini artırdı. Dalaşma sırasında, kaldırımındaki kuş pisliğine basıp sendeleyerek açık burunlu yola düştü. Kafasını çarpıp sersemleyen açık burunlu genç tam o sırada yoldan geçen bir yol süpürme aracının altında kaldı ve aracın altındaki çanak fırçaların arasında korkunç bir şekilde can verdi.

"Yol Süpürme Aracı Olayı", I. Dünya İç Savaşı'nı başlatan an olarak tarih kitaplarına geçti.

Medyaya göre bu aynı zamanda Zigan Seferleri'nin başlangıcıydı. Sonrası... Sonrası bir felaketti. Bir değil, birden fazla felaketti...

Hiçbir tanım, hiçbir benzetme yaşanan kötülüğü anlatmaya yetmez.

Tarihte görülmemiş bir kaos ve sonsuz bir vahşet yeryüzüne hâkim oldu. Önce Ziganlar, sonra Zigan olmayanlar silahlandı. Önce sopalarla, sonra

bıçaklarla silahlandılar, sonunda da barutlulara geçtiler. Çıplak burunlara karşı giyinik burunların savaşı daha önceki hiçbir savaşa benzemedi!

Zigan ve Zigan olmayanlar birbirlerinin gözyaşına bakmadılar, yerküre kanla yıkandı adeta. En başta Ziganlar sayıca çok olmaları sayesinde savaşta öndeyken, hatta kazanmaları an meselesiyken tarihi bir mutabakatla Hristiyan, Musevi ve Müslümanların bir araya gelmesi savaşın dengesini değiştirdi. Mukaddes Dinler İttifakı kurulunca Ziga da şiddetini artırdı. Artık din, Allah, Ziga hak getire, iki taraf da gözü dönmüş acımasız bir savaş makinesine dönüşmüştü.

VIII. Zafer

Bir yıl süren savaş, her iki tarafın birbirine attığı nükleer füzelerle son buldu.

Ateşkes ilan edildiğinde, enteresandır, dünya nüfusunun din oranları yine aynıydı. Yüzde 60 Ziganlar, yüzde 4 ateist-deist-agnostik, yüzde 36 Hristiyan, Müslüman, Musevi ve diğer din mensupları... Fakat bir fark vardı, dünya nüfusu 10 bine düşmüştü.

O zaman gökyüzündeki gözlerden yeni bir mesaj gönderildi.

“Dini önderlerinizle görüşmek istiyoruz” deniyordu mesajda.

Dini önderler yine Büyükada’daki yerlerini aldılar. Uzaylılar buluşmaya bu defa tam kadro gelmişlerdi, 16 gemi iniş yapmıştı. İçlerinden 32 uzaylı çıktı. Sözcüleri etrafına bakındı, sanki dini önderlerden biri eksikti ve sözcünün gözü onu aramaktaydı. “Tüm dinlerinizin önderleriyle görüşmek istemiştik” diye vurguladı yaratık.

Din adamları birbirlerine baktılar. Dalai Lama, “Evet hepimiz buradayız, sadece kayıplardan dolayı bazılarımız değişti” dedi. Uzaylı, “Hayır, hayır, Ziga dinini temsilen kimse gelmemiş” diye uyardı. Türkiye Diyanet İşleri Başkanı lafa girdi, “Siz varken, haşa” dedi. Fakat uzaylı bu konuda ısrarcıydı, o yüzden apar topar helikopterle İç Savaş sırasında Ziga dini hakkında hüküm veren insanlardan biri Büyükada’ya getirildi. Uzaylı onun da geldiğini görünce konuşmasına başladı.

“Galaksiler Arası Gezegenleri Yönetme Kuralları gereği insanoğlunun dünya gezegenini yönetme hakkı bugün itibariyle Londer galaksisindeki Pontag halkına verilmiştir. Dünyada yaşayan on bin insanın Pontag gezegenine transferi en yakın zamanda gerçekleşecektir. İşbirliğiniz için şimdiden teşekkürler.”

Bu da neydi böyle?! İlk itiraz Güney Amerikalı Papa'dan geldi: "Efendim, neler oluyor, ne demek dünyayı yönetme hakkı insanlardan alındı?"

Uzaylı elindeki bir dokümana bakarak yanıt verdi: "Galaksi Kanunlarına göre nüfusunun yarısından fazlasını herhangi bir sebepten dolayı yok eden bir ırk o gezegeni yönetmekten men edilir. Üzgünüm."

Dalai Lama, o ana kadarki sükûnetini bozdu ve "Size ne bundan?" diye sordu.

Uzaylı, "Galaksi Kanunları çok açık. Sizin de benzer yasalarınız var çocuklarla ilgili. Şiddet gören çocukların vesayeti anne ve babalarından alınır, değil mi?"

Din adamları, itiraz etmek istedi ama ortaya sadece bir laf kalabalığı çıktı. Uzaylı devam etti:

"Ya da bir çiftliğiniz olduğunu düşünün ve oradaki bir hayvanın diğer hayvanlara eziyet ettiğini, onları kafasına göre öldürdüğünü düşünün. Bakın bu örneğe göre düşünseydik, daha kötü bir seçeneği seçmek durumunda kalırdık. Bilmem anlatabildim mi?"

Tehdit edilen din adamları ürkmüştü. Diyanet Başkanı bir cesaret, itiraz etti: "Burada neler oluyor? Dağdan gelip bağcıyı kovabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Buna izin vereceğimiz nerden aklınıza geldi?"

Uzaylı doğrudan din adamlarının gözlerine bakarak konuştu:

"Bakın efendiler, gezegenimiz Pontag yaşlandı, artık orada bizim gibi narin canlıların yaşaması zorlaştı. Başka yaşanabilir bir gezegen aramaya başladık. Sonra Yerküre ile karşılaştık. Kâinatta karşımıza çıkan en güzel gezegenlerden biriydi. Bir de üzerinde kurduğunuz hayata baktık. Savaş, mülkiyet, sınırlar, doğa katliamı, inanç zorbalığı... Kâinatta hiç karşılaşmadığımız bütün pislikler sayenizde bir araya gelmişti. Hem Yerküre'yi, hem de kendimizi kurtarmamız şarttı. Savaş veya istila etmek bizim ruhumuzda yok. Kâinatta da yasaktır. Fakat bir gezegenin yönetici ırkı nüfusunun yarısından fazlasını yok ederse yöneticilik hakkını kaybeder. Biz de geldik, dünyanızı gezdik ve hayatın anlamı konusunda ne kadar büyük bir zaafa sahip olduğunuzu fark ettik. Sizin için hayatın anlamı, hayatın kendisinden daha önemliydi. Ölümünden sonra nereye gideceğinize, ölümden önce yaptıklarınızdan daha çok kafa yoruyordunuz. Bununla o kadar kafayı bozmuştunuz ki, size böyle bir oyun oynayalım dedik..."

Musevileri temsil eden haham, "O yüzden bizi birbirimize kırdırttınız öyle mi? Hem dini duygularımızla oynadınız, hem de yalan bir dini yayarak

insanların ölümüne neden oldunuz. Bu kabul edilemez!” diyerek elini masaya vurdu.

Uzaylı yanıt verdi: “Ortaya sadece bir fikir attık. Ondan sonraki ölümlerde, savaşlarda en ufak bir rolümüz yok. Evet, her şeyi önceden planladık, bu doğru. Açıkçası planımızın bu kadar hızlı işleyeceğini tahmin etmiyorduk. Gezegenimiz şu an neredeyse yaşanmaz halde. Halkımız bizden on seneye kadar haber bekliyordu. Oysa bir senede kendinizi yiyip bitirdiniz. Taşınma işleri ayarlanana kadar en az iki sene geçer. Yani iki sene daha dünyada yaşayabilirsiniz. Ondan sonrası burası bizim.”

Vatikanlı Papa, “Peki, galakside kabul edilen tek gerçek din dediğiniz Ziga gerçekten uydurma mıydı?”

Uzaylı ağzını sağa sola yayarak gülümsedi. “Tabii ki.”

Ziga’yı temsilen gelen insan da hayal kırıklığını gizleyemediği bir tonla sordu: “Yani Ziga yalan mıydı?”

Uzaylı, “Evet, kesinlikle. Buraya gelirken yolda yazdık” dedi.

Din adamları bu sözü zihinlerinde şöyle bir çevirdiler. Sakallarını sıvazlayarak, saçlarını kaşıyarak, tespihlerini çekerek, volta atarak, çay ocağını tavaf ederek düşündüler, taşındılar. Karmaşık düşünce baloncukları ve sessizlikle dolmuştu Büyükada’daki çay bahçesi. Taşlar yavaş yavaş oturdu kafalarında. Kendi köşelerine çekilip düştükleri bu devasa kandırmacanın aşamalarını deşifre ediyorlardı. Bir tanesi kendi kendine mırıldanarak, “Hmm yani Ziga diye bir din yok...” dedi. Diğeri, “Ziga’yı kendileri yazmış” diyerek yüksek sesle düşündü. Komplo belirginleştikçe öfkeleri de artıyordu. Bir din adamı, “Hayatın anlamını sallamış zındıklar” diye yükseltti sesini. Bir diğeri, “Tanrının mesajının Jüpiter’den sektiği yalanmış, pis münafıklar!” diye bağırdı.

Bu sırada uzaylılar taşınma işlemleri için gitmişler, din adamlarını kameramanlarla yalnız bırakmışlardı.

Din adamlarının düşünme faslı hemen hemen aynı anda bitti ve neredeyse aynı anda hep bir ağızdan konuşmaya başladılar. Farklı dillerde ve müthiş bir hararetle konuştukları için ne dedikleri anlaşılmıyordu ama çıkardıkları kuru gürültü arasından şu cümle, sık sık kullandıkları için seçilebiliyordu:

“Öyleyse bizim dinimiz tek gerçek din çünkü...”

Din adamları rapçiler gibi hızla savlarını tekrarlarken olup bitene kafası basmayan Ozzy Osbourne, yanında duran George Lucas’ın elindeki ışın kılıcını aldı.

Düğmesine bastı.

“Ciuv ciuv” diyerek havada salladı ışıklı oyuncacı.

Camgöz ve Duman

Serhat'ın 14 yaşında Türkçe sınavında “Kahramanınız kimdir sorusundan yola çıkarak bir kompozisyon yazınız” sorusunun altına yazdığı yanıt.

Kahraman babam

Benim kahramanım kim? Zor bir soru. Aklıma ilk Batman geliyor. Fakat eminim Güray, Batman'i yazıyordur şimdi. O benden çok daha iyi bilir yarasa adamı. Çizgi romanlarını bile okuyor. Güray'dan iyi yazamayacağıma göre hiç yazmayayım daha iyi. Ben daha çok Spiderman'ciyim. Duvarlara tırmanabilmesine, hızına, kıvraklığına falan hastayım. Fakat tüm kahramanları düşündüğünüz zaman en inanılmazı Superman. Bizim insandan olma süper kahramanlar gibi değil, bir sürü özelliği var. Her şeyi geç, uçuyor! Sonracığıma, gözlerinden ısı saçabiliyor. Bir üflüyor, kötü adamları donduruyor. En uzaktaki şeyleri görüyor, sesleri duyabiliyor. Ama en sevdiğim gücü X-ray bakışları. Alışveriş merkezlerinin girişlerindeki X-ray cihazları gibi, çantaların içini, duvarların öte yanını görebiliyor.

Biliyor musunuz? Küçükken bu güce sahip olduğumu sanıyordum. Çünkü elimi gözlerime doğru yaklaştırdığımda öteki tarafı görebildiğimi fark etmiştim. Parmaklarım gözlerime yaklaştıkça şeffaflaşıyordu. Eğer elimin arkasını görebiliyorsa, duvarların ötesini neden göremeyeyim? Özellikle kızların soyunma odasını görsem hiç fena olmazdı. Fakat tüm denemelerimde duvara tosladım.

Öyleyse benim kahramanım kim?

Aslında aday çok. Atatürk, Beyazıt Öztürk, Haluk Levent, Polat Alemdar... Hepsi örnek aldığım, hayranlık duyduğum insanlar. Fakat posterlerinin sınıfta veya duvarımda asılı olması onları kahraman olarak gördüğüm anlamına gelmiyor. Kahramanlık başka bir şey. Başına kötü bir şey geldiğinde etrafına bakarsın, birinin gelip seni kurtarmasını dilersin ya. Kahraman dediğin o anlarda belirir. Mahallede köpekler kıştırdığında onları kışkışlar, üst sınıflar omuz attığında uçan tekmeyle onları yere yapıştırır, ayağını burktuğunda seni eve kadar taşır... Böyle biri.

Bunların hiçbirini yapmasa da hepsini yapabilecek tek kişi tanıyorum: Babam. Adı Emirhan. Sonu “man” ile bitmiyor ama yine de bu isim bana Superman’lerden Batman’lerden daha havalı geliyor. Mahalleden biri sorduğunda, “Emirhan’ın oğluyum ben” dediğimde kendimi çok güçlü hissediyorum. Mahallelinin bu bilgiyi öğrenince pısırığa bağlaması hoşuma gidiyor. O yüzden bu ismi seviyorum: Emirhan. Babama ismiyle hitap etmek isterdim. Ama bunu yaparsam büyük ihtimalle beni döver. Gerçi bugüne kadar hiç dövmedi. Sadece tokat attı. Eli fena ağır. Bizim beden öğretmeni Kadir Bey’in de eli çok ağırdır mesela. Ama babamın tokadı onunkini tokatlar. Bunu duymasın Kadir Bey.

Eğer elinin Kadir Bey’den daha ağır olmasını, kahramanlık mertebesi için yeterli görmüyorsanız, biraz daha bahsedeyim babamdan. Babam polistir. Her sabah 6.30’da kalkar. Onunla birlikte ben de uyanırım. Annem kahvaltıyı hazırlarken babam kıyafetlerini giyer. Bense kahvaltı masasında babamı beklerim. O gelmeden tek lokma yemem. Çünkü koridorun diğer ucundan gelişinin en ufak anını bile kaçırmak istemem. Batman filmindeki bir sahneye benzer babamın kahvaltı masasına gelişi. Işık arkadan vurur. Babam dimdik, gururlu bir yürüyüşle ışığın içinden geçer. Yürüyüşü, oturuğu, kollarını oynatışı, ses tonu, konuşması, her şeyi değışmiştir. Üniformasının içindeyken tokat atsa herhalde duvardan kazıyarak çıkarırlar beni.

Babam evden çıkar çıkmaz pencereye koşarım. Çünkü elinde telsiziyle polis arabasına yürüyüşü de en az kahvaltı masasına gelişi kadar havalıdır. Arabasının üzerinde “Halk için emniyet, adalet için hizmet” yazar. Emniyeti bozmak isteyen çoktur sokakta. Hırsızlar, katiller, kapkaççılar, haydutlar, komünistler, ateistler, tinerciler, teröristler... Say say bitmez. Bunlar o şıkır şıkır süper kahramanların düşmanlarına benzemez. Hepsi gerçektir. Hepsi birbirinden tehlikelidir. Akşama kadar bu kötülerle mücadele eder babam. Çoğu zaman sekizde gelir, bazen dokuzda gelir. Bazı günler o kadar gecikir ki, hiç gelmeyecekmiş gibi korkarım. Hemen Süphaneke okurum o günlerde. Anlamını bilmiyorum ama Allah niyetimi anlar ve babama bir şey olmasına izin vermez diye düşünürüm.

İşte bu yüzden babam diğer babalardan farklıdır. Diğer babalara bakıyorum, hep bir şeyler satıyorlar. Emre’nin babası fotoğraf satıyor, Güray’ın babası et satıyor, Eda’nın babası cep telefonu satıyor. Benim babam bir şey satmıyor. Her gün hayatını tehlikeye atarak emniyet ve adalet için çalışıyor. Bu bence önemli bir fark.

Şimdi fark ediyorum ki, babam diğer babalardan farklı olduğu kadar diğer süper kahramanlardan da farklı. Sonu hep “man”la biten kahramanlara bakın, hepsi kazara süper kahraman olmuşlar. Mesela Spiderman’i radyoaktif örümcek ısırması. Batman desen, anne babasını kaybettikten sonra yarasa dolu bir çukura düşmüş. Superman’ın uzay gemisi o daha kundaktayken dünyamıza çarpmış. Yeşil dev Hulk da öyle, gamma ışınlarıyla alakalı bir kazaya kurban gitmiş. Flash, Kaptan Amerika, Fantastik Dörtlü, Ninja Kaplumbağalar, hepsi kazara kahramanlık özelliklerini kazanmışlar. Çok sevdiğim kötü kahramanlar farklı mı? Spiderman’ın azılı düşmanlarından Kum Adam’ı düşünün. Acemi hırsızın teki, polislerden kaçarken şans bu ya, kumla füzyon deneyi yapılan radyoaktif laboratuvarına düşer! Sonra insan ile kum tanelerinin füzyonu gerçekleşir ve ortaya Kum Adam çıkar. Kimya fabrikasında kazana düşen Joker, ters giden bir deneyin ürünü Doktor Ahtapot da aynı hesap. Eğer hayatlarını değiştiren o kaza başlarına gelmese sokaktaki diğer insanlardan hiçbir farkları olmayacak. Yani iyisiyle kötüsüyle tüm süper kahramanlar kazara kahraman olmuşlar.

Kazara ve aslında bir açıdan da mecburen kahraman olmuşlar. Kripton’dan yabancı bir gezegene gelmişsin, uçabiliyorsun falan, ne yapacaksın? Hava taksisi olacak halin yok, yapabileceğin tek şey kahraman olmak. Duvara yapışıyorsun, reflekslerin inanılmaz, örümcek hislerin var, gidip kaleci mi olacaksın, bulabileceğin tek iş yine kahramanlık olur. Kumdan yapılmışsın, istediğin şekle giriyorsun, kumdan kale olup çoluk çocuğa oyuncak mı olacaksın? Mecbur kahraman olacaksın.

Evet, biliyorum, babamın bir süper gücü yok. Ama kazara değil, çocukluğundan beri bile isteyerek, bu yola baş koyarak polis olmuş. Halk için emniyeti sağlıyor, adalet için hizmet ediyor. Mecburen de polisliğe gönül vermiş değil. Kimsenin kafasına silah dayadığı falan yok. İstese diğer babalar gibi bir şeyler satarak geçinebilirdi. Ama o bunun yerine kötü adamları yakalamayı seçti.

Babamın adı Emirhan. Eli fena ağır. Üniforması çok şık. Arabası hızlı mı hızlı. Bütün gün kötü adamlarla mücadele ediyor. Ve kim ne derse desin, o benim kahramanım.

Serhat 17 yaşındayken Beşiktaş’ta yaşananlar

Polis otobüsünün yanında sigara tütürüyordu Emirhan. O sırada komiser Semih geldi. “Noldu eczanenin sokağı?” diye sordu.

“Akrebi sokamadık.”

“Hâlâ mı?”

“Barikat sağlam.”

“Gaza boğun.”

“Boğduk. Bana mısın demedi itler.”

“Plastik sıkın, bak nasıl çil yavrusu gibi kaçışıyorlar.”

“Başkomiser bugün plastik kullanmayın demişti.”

O sırada Yakup geldi kalkanıya. Nefes nefeseydi.

“Kalkanın amına koydular. Çarşıcı amın oğulları”

“Sakin ol” dedi Emirhan.

“Hepsi Kartal heykelinin orada, bir sıkıştırsak sikeriz ipneleri.”

Komiser Semih hak verdi kızgın Yakup’a.

“Emirhan, alın şu plastiklerle dağıtın orayı”

“Efendim, başkomiserin emri...”

“Ya nerden bilecek? O da usulen diyor zaten. Hadi Yakup.”

Yakup, “Seve seve” dedi, silahını hazırlamaya başladı.

Emirhan saatine baktı. Saat on bire geliyordu. Böyle giderse mesaisi daha da uzayacağı benziyordu. Sigarasından derin bir nefes aldı, dumanı öfkeyle üfledi.

“Hadi Emirhan sen de” dedi komiser Semih.

Emirhan sigarasını attı. Topuğuyla izmaritini ezdi. Eylemcilere aynısını yapmak için plastik mermi tabancasını doldurmaya başladı.

Bir saat içinde sokaktaki tüm göstericileri süpürdüler. Bir kısmı Abbasağa Parkı’na kaçtı, bir kısmı Fulya’ya. Komiserin direktmesi işe yaramıştı. Belki de bu tip konularda çekimser davranması yüzünden başpolislikten ileri gidememişti Emirhan. Bunun üzerine her zaman olduğu gibi çok kafa yormadı. Zaten yeterince yorulmuştu. Gözaltına aldıkları gençleri karakola teslim ettikten sonra eve dönmenin ve kafasını yastığa koymanın hayalini kurmak daha cazipti o an. Saat 2.00’de evde olsam, dört buçuk saat uyuyabilirim diye düşünerek sevindi. Sonra biber gaz kokusu geldi burnuna. Dışarıdan gelmiyordu, kendisinden geliyordu. “Duş almam şart” diye düşündü.

Yıkanması o kokunun geçmesi için yeterli değildi. Üniformasını da makineye atmalı ve makineyi çalıştırmalıydı. Sabah karısı asar, akşama kururdu. Emirhan da gün boyu diğer üniformasını giyerdi. Ertesi gün de

kuruyan diğerk üniformasını. Böyle çılgın bir kısır döngü, o kokuya çare bulmak için gerekliydi.

Hesabını gözden geçirdi, duş ve üniformanın çamaşır makinesine atılması derken ancak 2.30'da yatağı girebilirdi. Dört saat uyuyabilecekti.

Tam o sırada karısı Nurdan aradı.

“Ne var?” diye açtı telefonu.

“Hastanedeyiz Emir.”

“Ne?”

Emirhan doğru duyup duymadığını anlayabilmek için telefonu kulağına bastırdı.

“Ne diyorsun?”

Telefonu kulağına ne kadar bastırsa da karşı tarafın tekrarladığı sözler değişmiyordu. Kapattı telefonu. Polis arkadaşları Emirhan'ın yüzündeki değişimi fark edip merakla “Hayırdır?” diye sordular.

Emirhan bir süre boş boş baktıktan sonra, “Yok bir şey ya, bizim çocuk hastalanmış” dedi. Sonra komiser Semih'e döndü, “Ben çıksam?” diye sordu. Komiser “Tabii tabii” dedi.

Telefonda duyduklarına inanamamıştı Emirhan. Hastanede doktorla konuşana kadar da inanmadı.

“Taksim Gezi olaylarında daha önce de benzer vakalarla karşılaştık. Elimizden geleni yaptık. Ama maalesef oğlunuzun gözünü kurtaramadık. Bir gece müşahede altında tutulması gerek. Yarın taburcu edebiliriz. Korkunç bir olay bu biliyorum. Ama protez gözler çok gelişti. Bu konuda hemşire arkadaşımız birazdan size yardımcı olacak” dedi doktor.

Emirhan hâlâ gerçeğı kabul edememişti. “Bu taktığınız gözle oğlumun sol gözü de görecek değil mi?”

Doktor, acı gerçeğı bilen ve bunu yaklaşık yarım saat önce kabullenen Nurdan'a baktı, sonra bu gerçeğı kabullenmek istemeyen Emirhan'a döndü.

“Hayır, protez gözler sadece görünüşle ilgilidir. Göz transferi veya benzeri operasyonlar tıbben imkânsızdır. Sinirleri ölen bir göz geri getirilemez. Fakat merak etmeyin Serhat tek gözle yapmak istediğı her şeyi yapabilir.”

Emirhan ölü gözlerle bakıyordu doktora. Doktor, “Göreceksiniz, protez gözü gerçeğıyle ayırt edemeyeceksiniz” dedi ve üzgün babayı teselli etmek amacıyla hafifçe sırtını sıvazladı.

Emirhan üzgün falan değildi. O an sadece öfke hissediyordu. Doktor gider gitmez o öfkeyi patlattı.

“Sen biliyor muydun bunu?!”

“Neyi?” dedi Nurdan.

“Bu çocuğun böyle işlere karıştığını?”

“Ne işleri Emir?”

“Lan nolacak böyle işler işte.”

“Ben nerden bileyim, okuldan sonra arkadaşlarla takılacağım demişti.”

“Takılmak için Taksim’den başka gidecek yer bulamamış mı?”

“Olaylar durdu sanmış olabilir.”

“Nasıl sanabilir ya? Babasının her gün eve neden geç döndüğünü bilmiyor mu?”

“Çocuk işte.”

“Ne çocuğu, kazık kadar adam. O arkadaşları kimmiş, tek tek öğreneceğim. Kimmiş bakalım onu bu pisliğe sürükleyen? Neydi o ipne kılıklı çocuğun adı, hani, Güray mıydı neydi?”

“Bilmiyorum ki Emir” dedi kadın, üzgün ve çaresiz.

Emirhan öfkeli adımlarla hastane kapısına doğru yöneldi.

“Nereye Emir?”

“Nereye olacak eve gidiyorum.”

“Çocuğu yalnız mı bırakacaksın?”

“Ne hali varsa görsün.”

“Nasıl konuşuyorsun sen?”

“Sabah iş var.”

“İzin alsan?”

“Çok güzel fikir. Komisere oğlum polisle çatışmış, gözünü çıkarmış derim olur biter! Değil mi?”

Kadın sustu kaldı. Emirhan gitti.

Ertesi gün

Emirhan’ın bütün günü komiserin ve polis arkadaşlarının “Nolmuş oğluna, yok ya bir şeyi?” benzeri sorularını savuşturmakla geçti. “Aman bizim evhamlı hanımın abartması, alt tarafı ateşi çıkmış” gibi yanıtlar verdi.

Hissettiği öfkeden dolayı dişlerini o kadar sıkırmıştı ki, çenesi acıyordu. Sağ eli yumruk pozisyonunda kalmış, tırnakları avucuna batıyordu. Arada bir, etrafta kimse yokken yumruğunu sandalyeye, masaya, banka, bulduğu

herhangi bir yere geçiriyordu. Attığı her yumrukla öfkesi katlanıyordu. Bir an evvel bu öfkeyi başka bir yere yöneltmesi şarttı.

Bu yüzden telsizinden “Beşiktaş’ta eylem var” anonsu yükselince sevindi. Taksim’de olsa daha iyi olurdu ama Beşiktaş’takiler de işini görürdü.

Müdahale başladığında hemen ön safa geçti Emirhan. Tüm eylemcileri oğlunu bu pisliğe sürükleyen Güray gibi görüyordu. Esmer tenli, kıvrıcık saçlı, ipne kılıklı çocuk. Sabaha kadar onları gaza boğabilirdi. Plastik mermileriyle delik deşik edebilirdi vücutlarını. Copunu da getirmişti, birkaçının kemiklerini kırsa ne güzel olurdu. Bir an evvel bir gösterici taşkınlık yapsa da şamata başlasa diye içinden dua ediyordu.

Atılan ilk gaz fişegini gördüğünde havai fişek gören çocuk gibi sevindi. Koştı, gaz bulutunun içine girdi ve eylemcileri plastik mermiyle taramaya başladı. Fakat o tarafta pek gösterici yoktu. Çaprazında bir fişegin daha atıldığını gördü, oraya koştu. Fişegin atıldığı yerde gösterici olmalıydı ama orada da kimseyi göremedi. O gece göstericiler erkenden dağıldı.

Üstlerinden talimat alan Semih Komiser, “Gidebilirsiniz” dedi. Emirhan istemeye istemeye akşam dokuzda eve döndü.

Üniformasını hemen çıkarıp çamaşır makinesine atmalıydı ama bunu yapmadı. Üstüne sinen biber gazı kokusuyla evin içinde kudurmuş bir boğa gibi tur atıyordu. Nurdan ne yapacağını şaşırmış, salonda endişeyle halıyı seyrediyordu. Serhat ise babasının eve döndüğünü fark etmemişti, odasında müziğin sesini açmış sağ gözüyle, elinde tuttuğu yeni sol gözüne bakıyordu. Hastanede hemşire takmıştı ama Serhat eve gelir gelmez o yapay gözü çıkarmıştı. Kabullenememişti protezi. Okuduğu çizgi romanlardaki sayborglara dönüşmüş gibi hissediyordu. Yarı insan, yarı robot. O sırada burnuna biber gazı kokusu geldi. Pavlov’un klasik koşullanma kuramı gereği gözü acıdı. Olmayan gözü.

Kokunun geldiği yöne dönünce babasını gördü. Hemen teybinin stop düğmesine bastı. Protez gözünü kabına koydu.

Emirhan, oğlunu gözsüz bir şekilde görünce önce afalladı. Yutkundu. Fakat öfkesini frenlemeye niyeti yoktu.

“Kim vardı yanında?”

“Kimse yoktu baba.”

“Sus. Kim vardı, kim seni ayarttı?”

“Hiç kimse.”

“Bak hâlâ! Oğlum, kim ayarttı seni? Güray mıydı o arkadaşın, neydi?”

“Ne alakası var...”

“Öğretmenin mi gaza getirdi seni, o piç Türkçe öğretmenin?”

“Hayır baba.”

“Örgüt üyesi falan mısın oğlum sen, nesin ha?”

“Baba yok öyle bir şey. Lütfen yapma.”

“Ne yapmayayım ne?!”

“Sadece arkadaşlarla çıkmak istemiştim.”

“Taksim’e çıkacak günü mü buldun lan?!”

“Taksim’e çıkmadım ki baba.”

“Ne diyorsun lan sen?”

“Okula gitmiştim. Dönüşte Beşiktaş’ta oturduk arkadaşlarla. Saat on civarı kalkıyorduk masadan. Sonra işte...”

“Ne Beşiktaş’ı lan?!”

“Baba her gün geçiyorum ya...”

“Ne Beşiktaş’ı lan?!”

Emirhan öfkeyle odanın kapısına yumruk attı, içine düştüğü kâbusun kabukları kırılmadı ama Serhat’ın odasının kapısı kırıldı.

Oğlan tek gözüne sığabilecek korkuyla babasına baktı.

Emirhan, “Tak şu gözünü de, yaratık gibi çıkma karşıma” dedi.

Serhat titreyen ellerle taktı gözünü.

Emirhan, “Şimdi çekil, şu masana bakayım” dedi.

O sırada Nurdan geldi.

“Noluyor Emirhan?”

“Sen karışma Nurdan.”

“Çocuk zaten...”

Cümlelerin devamını bilse de, oğluna bağırmaya devam etti Emirhan.

“Nerede saklıyorsun örgüt belgelerini?”

“Baba ne örgütü ya.”

Emirhan en üstteki çekmeceyi açtı.

“Neler okuyorsun, kimler senin kanına giriyor bakalım...” diye homurdanarak ders kitaplarını ve defterleri karıştırmaya devam etti.

İşine yarar bir şey çıkmadığı sürece öfkesi daha da artıyordu. Burnundan soluyordu. Verdiği her nefes Serhat’ın hatırlamak istemediği biber gazı kokuyordu.

Çizgi romanlar, mizah dergileri ve kitaplar çıktı ikinci çekmecedен.

“Bunlar mı aklını çeliyor? Bunlara mı özeniyorsun?!”

Gösterdiği her çizgi romanı, dergiyi ya duvara fırlatıyordu ya da incecik bir kâğıdı yırtmış gibi bir kolaylıkla ikiye ayırıyordu Emirhan.

Serhat, ne derse desin babasının öfkesini katlandıracağından korktuğu için ağzını açamıyordu.

Son çekmeceyi açtı öfkeli baba. Orada aradığı gibi bir şey buldu nihayet. Serhat'ın kompozisyonlarını bir araya getirdiği defterdi bu. Hızlıca sayfalarını çevirdi defterin. Yazılara hiç göz atmadan sadece başlıklarına bakıyordu. Rastgele karşısına çıkan başlıkları yüksek sesle okuyup oğluna sataşmaya başladı.

“ ‘Özgürlük Sanatı’, ‘İsyanın Elli Tonu’, ‘Mavi Hap Mı, Kırmızı Hap Mı?’... Bunlar ne lan? Hapçı mı oldun başımıza?”

“Sadece yazı bunlar baba...”

“Öğretmenleri oğlunun yazılarını çok beğeniyorlar. Edebiyat seçsin diyorlar.”

“Dalga mı geçiyorsunuz benimle? Nerden çıktı bu heves şimdi?”

“Üç senedir...”

“Siktiğimin sınavına çalışacağına bunlarla mı uğraşıyorsun yani üç senedir? Boşuna mı gönderiyoruz seni dershaneye?”

Serhat da, annesi de konuşamıyordu.

“Bak sen şu oğlanın yazdığına: ‘Babama Filozof Olduğumu Söylemeyin, O Beni Genelevde Piyanist Sanıyor’... Ne biçim bir sapıksın lan sen?”

“Esprili bir yazıydı...”

“Sokarım esprine. Bu zevzek espriler gözüne mal oldu işte. Değdi mi? Bu ne bu? ‘Kürt Mantolu Maradona’ Bölücü mü kesildin başımıza?”

“Hayır...”

“Bak sen şu başlığa. ‘Behzat Ç, Robocop’a Karşı’... Sen babanın mesleğiyle dalga mı geçiyorsun it oğlu it?”

“Baba tam tersine...”

“Hadi len ordan. Çocuk mu kandırıyorsun?”

Emirhan, defterin en başına geldi, orada Serhat'ın üç sene önce yazdığı kompozisyon vardı.

“Bu ne, ‘Kahraman Babam’...” diye mırıldanmaya başladı Emirhan. Öfkesi biraz dinmiş gibiydi.

“O yazısı beğenilince devam etti çocuk... Hâlâ saklıyor” dedi Nurdan.

Emirhan hızlı hızlı yazıyı okuyordu. Nurdan, Serhat'ın 14 yaşında yazdığı ve tüm bu yazı serüvenini başlatan kompozisyonu nihayet Emirhan'ın da okuyacağına için için sevindi. Daha önce göstermiş olsa da

okutmayı başaramamıştı. Şimdi okuyunca kocasının biraz olsun yumuşayacağını umut etti.

Fakat yanıldı.

“Sokayım senin laf salatana” dedi, o sayfayı da yırtıp, defteri fırlattı kızgın baba. Öfkesini alamadı. Odadan çıkarken kapıya bir tekme savurdu. Kapı menteşelerinden çıktı.

Ertesi gün

Bütün gece uyku girmedi Emirhan'ın gözüne. Öfke, nefret ve adrenalin, hepsi bir olmuş, Emirhan'ı tüm gece ayakta tutmuşlardı. Ara ara, oğlunun tek gözlü yüzü gözünün önünden geçiyor, sonra o dehşetengiz görüntüyü bastırmak için nefret ettiği şeyleri onun yerine koyuyordu. Eylemciler. Lafta özgürlükçü, demokrat, cafcacı sözleriyle oğlunu kandırmışlardı. Oğlu da dünden razıydı ha. Hemen onların tarafına geçmiş, babasının sırtına bıçağı saplamıştı. Bir de “Kahraman Babam” diye yazı yazmışmış. Bir oğul kahramanı kabul ettiği babasına ihanet eder mi lan?!

Emirhan, bir saat uyudu uyumadı. Yedeğini giyeceğine, leş gibi biber gazı kokan üniformasını giydi ve işe gitti. Akşam yine eylem vardı. Sevindi bu işe. Elleri kaşınıyordu adeta. Özellikle de işaretparmağı. O parmakla zımbalayacaktı eylemcileri. Oğlunun gözünün intikamını tek tek hepsinden almaya yemin etti. Yeleğinin tüm ceplerini doldurdu gaz fişekleriyle. Plastik mermi silahını da hazırladı.

Bu gece gösteriler oldukça kalabalıktı, her yer eylemciyle doluydu. Tam istediği gibi! Yine ilk atılan fişegi takip etti ve eylemcileri mermi manyağı yapmaya başladı. Tetiğe basmaktan işaretparmağı yorulmuştu. Yine de bana mısın demeden her aksiyona giriyor, eylemcilere kan kusturuyordu. Semih Komiser kontrolden çıkan Emirhan'ı fark etti, Yakup'a onu durdurması için talimat verdi. O sırada Emirhan çıldırmış bir şekilde eylemcilerin attığı taşları eylemcilere geri atıyordu. Yakup seslendi: “Lan Emir, amirim seni çağırıyor.”

Birkaç kere duymazdan gelse de sonunda emre kayıtsız kalamadı, polis otobüsüne geri döndü. Otobüsün arka koltuğuna yığıldı yorgun polis. Biraz olsun sakinleşmişti. En az on eylemci onun sayesinde hastanelikti şimdi. Savaşta olsa nişan takılması falan gerekirdi. O ödül beklerken Semih Komiser, “Manyadın mı oğlum, noluyor sana?!” diye bağırarak üstüne yürüdü Emirhan'ın.

Emirhan komisere sadece bakmakla yetindi.

“Otobüste kal, bir yere kımıldama” dedi komiser ve olay mahalline geri döndü.

Bak ya, psikopat komiser bir anda hümanist kesilmişti başına. Bir tane de ona sıklıkla ne güzel olurdu. Yaşıt olmalarına rağmen o nasıl komiser olmuştu da, Emirhan yerinde saymıştı. Semih akademide Emirhan’ın sınıf arkadaşıydı ve salağın tekiydi. Polis teşkilatında kim neye nasıl karar veriyordu? Emirhan boş polis otobüsünde kendi kendine gülmeye başladı. 36 yaşına gelmesine rağmen komiser olamamış Emirhan. Oğlu tek gözlü terörist, karısı onun suç ortağı olan Emirhan.

Elinde kalan tek doğru düzgün vasıf, oğlunun süper kahramanı olmak. Ha öyle kazara olan süper kahramanlardan da değil. Bile isteye polisliği seçmiş gerçek bir kahraman! Bak sen şu laflara. Besle kargayı oysun gözünü! Gerçi bu defa tam tersi oldu değil mi? Beslediğim karganın gözünü oydum.

Gerçekten o gün Serhat’ın gözünü çıkaran Emirhan olabilir miydi? Beşiktaş’taydı. Oradaki olaylara müdahale eden altı ekipten birindeydi. Mehmet Komiser’in emrine karşın plastik mermi kullanmıştı. Gerçi Yakup da kullanmıştı. Ulan yoksa Yakup ipnesi mi masum oğlunun gözünü çıkarmıştı? Emirhan hedef gözeterek atış yapıyordu, Yakup öyle değildi ki, kimi görse ateş ediyordu. Bundan zevk alıyordu. İşaretparmağı yine kaşınmaya başladı. Sivrisinek ısırması gibi, deli gibi kaşınıyordu. Bir an evvel birisine sıkması gerekiyordu. Yakup ipnesine sıkabilirdi. Ya da kendisine.

Bunlar nasıl düşüncelerdi Allah aşkına? Yoksa polisler böyle mi delirip intihar ediyordu? Geçen sene eski ekip arkadaşı Nezih böyle bir kriz anında kendini öldürmüş olabilir miydi? Onu şu ana kadar hiç anlayamamıştı. Bir insan kızını ve karısını geride bırakıp kendi canına nasıl kıyabilir? İşte bu gibi saçma düşüncelerle oğlunun defterinde karşılaşmıştı. Bütün suç o düşüncelerdeydi. “Babama Filozof Olduğumu Söylemeyin, O Beni Genelevde Piyanist Sanıyor” muydu neydi, amına koyim, neden bu artistik laflarla durduk yere kafasını sikiyordu? O Türkçe hocasını bulmak, öğretmenler odasını gaza boğmak gerekirdi asıl. “Kürt Mantolu Maradona”. Ne alakası var, neden bahsediyor bu çocuk? Şimdi tek gözü yok, değdi mi bunlara? Ulan yoksa bir kız mı zehirliyor bu çocuğu, neydi o kız, Eda mıdır nedir... Ona bir boyalı su sıkması geldi. En yakıcısından.

O geceyi hatırlamaya çalıştı. Plastik mermi sıktağı anları. Kırmızı tişörtlü bir genci hatırlıyordu. Yüzünde şu salak maske vardı. Emirhan ona doğru

sıktıktan sonra ılık atıp yere kapaklanmıştı. O kırmızı tişört, Serhat'ın en sevdiği tişörtüne benziyordu. Ama hastanede giydiği tişört farklıydı. Belki de değiştirmişti. Kırmızı hap mı, mavi hap mı... N'olmuştu bu çocuğa böyle? Emirhan, sol gözünü kapattı. Polis otobüsünün penceresinden dışarıya baktı. Oğlu bundan sonra böyle görecekti. Dünyanın sonu sayılmazdı. Sadece sola bakacağı zaman kafasını çevirmesi gerekiyordu. Derinlik kaybolmuştu biraz.

Oğlunun tek gözölü yüzü gözünün önüne geldi yine.

Oğlunun gözünü çıkaran mermi gerçekten de şu an elinin altındaki silahtan çıkmış olabilir miydi?

Emirhan plastik mermi tabancasının namlusunu gözüne dayadı.

Namluyu gözünü acıtacak kadar bastırdı. Kim bilir oğlunun gözü ne kadar acımıştı.

İşaretparmağı kaşınıyordu. Tetiği çekerse o kaşıntı da geçecekti. Parmağını tetikten uzaklaştırdı sonra. Bu hareketini amirlerine açıklaması zor olurdu. Hem bir aileye iki özörlü fazlaydı.

Bu işte bir terslik vardı. Halkın emniyeti için çalışıyor, adalet için hizmet ediyordu ama oğlunun sakat kalmasına mani olamamıştı. Sikerim böyle adaleti. Kazara polis olmamıştı ki o. Mecbur da değildi bu işe. Tüm o dünyaca önlü gişe canavarı süper kahramanlardan daha erdemli bir kahramanlıktı onunkisi. Bilerek isteyerek polis olmuş, hayatını buna adamıştı. Ama sonunda başaramamıştı. Terfi olamadığı gibi oğlunun bir gözünü bile koruyamamıştı. Demek ki, o çizgi romanların bildiği bir şey vardı. Süper kahramanların gerçekten de kazayla doğması gerekiyordu. Öbür türlü arızalı oluyorlardı, en başta yakınları olmak üzere etraflarına zarar veriyorlardı.

Demek ki, oğlunun dört yıl önce sezdiği gibi gerçek bir süper kahraman olabilmesi için esaslı bir kaza gerekiyordu.

Gaz fişeği silahını doldurdu. Baktı, yan koltuklarda da silahlar var. Onları da tek tek doldurdu. Astı omuzlarına, tam teçhizatlı Robocop oldu. Robocop .

Otobüsün kapısını kapattı.

Önce kendi silahıyla ateş etti. Otobüsün arka beşli koltuğuna doğru. Ama arka camı kırmadan. Kırarsa amirleri oyardı onu. Maaşından düşerlerdi. Ayrıca cam kırılırsa içeri hava girer, planı altüst olurdu. Pat! İlk fişek arka koltukta tütmeğe başladı. Onun dumanı gelmeden diğerlerini patlattı. Pat pat pat! Altı tane saydı ama yedi de olabilir. İşaretparmağı hâlâ kaşınıyordu.

Bir tane daha patlattı. Otobüsün içinde göz gözü görmüyordu artık. Dışarıdaki polisler eylemcilerin otobüsün içine havai fişek attığını düşündüler önce. Fakat otobüs içeriden kilitlenmişti. Böyle bir şey nasıl olabilir, akılları ermemiştir. Semih Komiser panik halinde son olarak otobüsün içinde gördüğü Emirhan'a bakınıyordu.

Emirhan o sırada polis otobüsünde her zaman oturduğu üçüncü sıranın koridor tarafındaki koltuğun önünde yere yığıldı.

Artık işaretparmağı kaşınmıyordu.

Yerde yatarken işaretparmağına ve diğer parmaklarına baktı. Parmaklarını yaklaştırdığında diğer tarafı görebiliyordu. Sanki parmakları yokmuş gibi.

Tütüyor gibiydi parmakları. Kolu da öyle. Otobüsün içindeki duman yoğunlaştıkça Emirhan dumanın bir parçası oluyordu ya da duman Emirhan'ın...

Duman otobüsün içini tamamen ele geçirdi. Polisler dışarıdan taşlarla kırdılar kapıyı. İçerisi o kadar gazla dolmuştu ki, kapıdaki ilk kırıkta bir bulut fışkırdı adeta. Külüstür bir arabanın egzozundan kaçan pis duman gibi...

Polisler kapıyı açmayı başardılar. İçeri girdiler. Duman yavaş yavaş terk etti otobüsü.

Semih Komiser kıllanmıştı. "İyice bakın içeri" diye emir verdi.

Otobüse bakıp çıkan ilk polis, "Kimse yok" diye rapor verdi. Bunun üzerine Semih Komiser içeri girdi. Gerçekten de kimse yoktu. Yerlerde boş gaz kapsülleri vardı. Tuhaftır, içerideki duman kısa zamanda otobüsü terk etmişti. Normalde kokusu koltuklara siner, birkaç gün çıkmazdı. Fakat şu an en ufak bir gaz kokusu almıyordu Semih'in burnu.

Dışarı çıktı, otobüse dışarıdan bakarak bu gizemi çözmeye çalıştı. O anda burnuna yoğun bir biber gazı kokusu geldi. Kafasını çevirdi. Emirhan karşısındaydı.

"Nerdesin sen?!"

"Camide elimi yüzümü yıkıyordum. N'olmuş burada?"

Semih Komiser'in kafası iyice karışmıştı. "Elinin körü olmuş. Terk etme burayı demedim mi sana?!" diye homurdanarak uzaklaştı.

Emirhan yüzünde bir gülümsemeyle bakıyordu polis otobüsünün etrafındaki harareti koşturmaya. Sonra eline baktı. Parmakları tütmeyle başlamıştı. Yine dumana dönüşüyordu.

"Bunu kontrol etmesini öğrenmeliyim" diye düşündü.

Bu olaydan on gün sonra *Yeni Dünya* gazetesinde yayımlanan bir haber

Biber gazının gizemli yan etkisi

İstanbul'da komiser olarak görev yapan Semih Eryiğit biber gazının sıra dışı bir yan tesiriyle karşılaştıktan sonra istifa etti. Gazetemize başvurarak bir haftadır uyuyamadığını ve Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı doktor ve psikiyatrların sorununa çözüm bulamadığını söyleyen eski polis memuru uykusuzluğuna yol açan olayları şöyle anlattı: “Bundan on gün önce uykuya dalmak üzereyken biber gazı kokusuyla uyandım. Önce önemsemedim çünkü bütün gün olayların içindeyiz, vücudumuza, kıyafetlerimize her yerimize sınıyor biber gazı. Daha önce de biber gazı kokusuyla uyandığım olmuştu. Fakat bu defa farklıydı. Pencerenin önünde belli belirsiz bir bulut gördüm. Önce sis var sandım ama kalkıp pencereden bakınca şehre hâkim olan bir sis göremedim. Sonraki geceler durum farklı bir hal aldı. O şey içeri girmeyi başardı. Eşim uyandığında hemen gözden kayboldu ama ben geri dönecek korkusuyla uyuyamadım. O günden beri uykusuzum.”

Semih Eryiğit doktorların halüsinasyon açıklamasıyla tatmin olmadığını, benzer bir rahatsızlığa sahip olanların veya konu hakkında bilgisi olan doktorların gazetemiz aracılığıyla kendisine ulaşmasını istedi.

Bazı bilim insanları biber gazı ve diğer göz yaşartıcı gazların görsel ve duysal halüsinasyona, bilinç bulanıklığına, kansere, doğum anomalilerine ve genetik mutasyonlara neden olabileceğini iddia ediyor.

Bu haberden üç hafta sonra *Yeni Dünya* gazetesinde yayımlanan bir haber

Duman krizi devam ediyor

Üç hafta önce bir polis komiserinin sözleriyle gündeme gelen biber gazı rahatsızlığı, o günden bu yana artarak etkisini göstermeye devam etti. Sosyal medyada “biber gazı sendromu” olarak adlandırılan hastalığın varlığını Emniyet Müdürlüğü en başta kabul etmedi. Fakat rahatsızlığını açıklayan ilk polis memurundan sonra başka polis memurları da benzer semptomları yaşadıklarını itiraf ettiler. Biber gazı sendromu, sadece polis memurları arasında değil, protestocular arasında da görülüyor.

Türkiye Psikiyatri Derneği, bu durumun savaş, kaza, doğal afet gibi şiddet olaylarını yaşayanlarda görülen post travmatik stres bozukluğundan kaynaklandığını açıkladı. Fakat hayatları boyunca biber gazıyla karşılaşmamış işadamları, gazete yöneticileri ve bürokratların da bu rahatsızlıktan mustarip olduğu belirlenince açıklamayı geri aldılar. Bazı uzmanlar hastalığın bulaşıcı olabileceği iddiasında bulunuyor.

Biber gazı sendromu koku sanrısıyla başlıyor. Hastaların burnuna önce biber gazı kokusu geliyor. Daha sonra korku ve paranoyaya kapılıyorlar. Eğer hastalığın nöbetleri sıklaşırsa kronik uykusuzluğa sebep oluyor.

Geçen hafta ise biber gazı gizemi başka bir boyut kazandı. Pazar günü gerçekleşen LGBT eyleminde kaynağı belirlenemeyen bir dumanın birdenbire Çevik Kuvvet ile eylemciler arasında belirdiği gözlemlendi. Görgü şahitlerinin ifadeleri alındı. Kaynağı belirsiz dumanın bir vatandaşın çektiği telefon videosuyla görüntülediği ve videonun araştırılmak üzere TUBİTAK'a gönderildiği iddia ediliyor.

Hükümet sözcüleri bu rahatsızlığın varlığını kesin bir dille yalanlasa da başbakanın geçen haftaki mitinginde parti otobüsünün yanındaki dev vantilatörler gözlerden kaçmadı.

Başbakanın korumalarının kemerlerindeki beyaz solüsyonlu spreyler de merak konusu oldu.

Sendromla ilgili son haber TBMM'den geldi. Biber gazının yan etkisi olup olmadığının incelenmesi için komisyon kurulması yönünde önerge daha önce Meclis'e sunulmuş ve reddedilmişti. Çünkü TBMM Genel Kurulu'nda önerge tüm partilerin imzasıyla tekrar

verildi ve çoğunluğun onayıyla kabul edildi. Komisyonun en kısa sürede çalışmaya başlaması bekleniyor.

Bu yazıdan bir hafta sonra Camgöz mahlaslı bir kişinin gazetelere gönderdiği yazı

Okuyacağınız yazı bir itirafnamedir.

Dumanın kaynağını arıyorsunuz. Bulamıyorsunuz. Her zaman olduğu gibi yanlış bakıyorsunuz.

Size nasıl bakmanız gerektiğini anlatayım.

Elinize hiç yakından baktınız mı? Mutlaka bakmışsınızdır. Beş parmağınızı gözlerinize yaklaştırdığınızda parmaklarınızın şeffaflaştığını fark edersiniz. Gözleriniz nasıl oluyorsa, hemen önündeki beş parmağa ve avuç içine rağmen diğer tarafı net bir şekilde görebiliyordur. Üşenmeyin deneyin şimdi bunu. Katı cisimlerin ötesini görebilen bir süper kahraman gibi hissettiniz değil mi? Superman'ın X-Ray bakışıyla kasaların içini görebilmesi gibi. Fakat bunu yapabilmeniz sebebi çok basittir. İki gözünüz vardır, birinin göremediğini diğeri tamamlar. Eğer bir gözünüzü kapatırsanız önünüzdeki parmaklar bir anda somutlaşır, arka tarafı beş parmağınızın izin verdiği kadarıyla görebilirsiniz.

Bu yanılsamayla bir çite, bir dikenli tele veya bir parmaklığa yaklaştığınızda da karşılaşsınız. Oysa tek gözünüzü kapatırsanız, karşınızda tüm somutluğu ve cisimliliğiyle parmaklıkların durduğunu görebilirsiniz.

İki gözle bakmak bir yanılsamadır. Bir lüktür. Ve tüm lüks şeyler gibi sizi bir illüzyona sürükler. Sizi kandırır.

Parmaklarınız, parmaklıklar, dikenli teller, bunlar gerçektir.

Bugünse gerçek diye bir şey kalmadı.

O parmaklar kırıldı, parmaklıklar eğilip büküldü, dikenli teller süs oldu.

Gerçek artık bir oyuncak. Hepimizin favori oyuncakğı. Herkeste var. Çünkü en ucuzu o. Benim gerçeğim senin gerçeğini döver. Yumruk yumruğa dövüştür onları. Kazanan kaybeden de yok. Bu senin oyunun, kararı sen verebilirsin.

Tam o anda kapat tek gözünü. İşte şimdi görüyorsun asıl gerçeğı. Oyuncakın yok, az önce onu kapıştırdığın diğeri oyuncak da. Gerçek en saf haliyle karşında.

Fakat uzun süre gözünü kapalı tutamazsın. Bunu kameramanlar bile başaramaz, o yüzden bir süre sonra gözlerini değiştirirler, bir sağ gözle, bir sol gözle bakarlar vizörden.

Ben şanslıyım. Tek gözüm var.

Önce üzüldüm, ona buna çok küfrettim, etrafıma lanetler yağdırdım. Sonra bunun bir lütuf olduğunu anladım.

Tek gözünüzle baktığınızda gerçeğin çok tuhaf şekillerde çalışan bir makine olduğunun ayırımına varırsınız. Bu makine günümüzde kendisini savunmaya ihtiyaç duyuyor. Gerçeğı çarpıtanlara karşı fantezileri devreye sokuyor. Virüse karşı başka bir virüs. Ama gerçekliğin o katı duruşuna bok sürdürmek istemiyor, o yüzden fantezilere kaza süsü veriyor.

Tüm süper kahramanların bir kazayla süper kahraman olmasının nedeni bu. Tek başlarına karar verip bunu yaparlarsa gerçeğe yakışmaz. Gerçeğe yakışan, her insanın –bir kaza başına gelmediğı müddetçe– sıradan insan olarak kalmasıdır. Oysa bazı kazalardan mucizevi güçler doğar.

En başta başıma gelenin kaza olmadığını düşündüğümünden bu seçenek aklımdan hiç geçmedi. Düşünceme göre, ben de diğeri gibi, bile isteyerek orantısız güç kullanan zorbaların kurbanıydım. Eğer gözümü böyle kaybettiğimi düşünmeye devam etseydim, bir süper kahraman olduğumun bilincine varamayabilirdim. Fakat bir başka süper kahraman gözümü açtı.

Şimdi ikimiz ortağız.

Benim adım Camgöz. Açıklayamadığınız olayların arkasındaki beyin benim. Tek gözümle saf gerçekliği görürüm ben. Baktığım gibi seçerim gerçeği. Gözünden tanırım yalancıyı, düzenbazı, gerçeği kendine yontanı. Hangi tarafta durmuş fark etmez, gerçeğe dokunanı affetmem. Ne kadar saklansa da görürüm. Geçmiş neymiş, geleceği ne olabilirmiş, önemli değildir. Tek gözüm sadece şu anı, şimdiyi, gerçeği gözetler.

Bu göz onun da gözü.

Ortaklığımız bu şekilde işliyor. Ben görüyorum, o hallediyor.

Gerçeği saptıran, buna hizmet eden neredeyse görüyorum, kalabalığın içinden bulup çıkarıyorum. O da adrese gidiyor.

Küçükken de kahramanım oydu, şimdi de o.

Onun adı Duman.

Eşine rastlanmayan bir süper kahraman o. Çünkü kendi kazasını kendi tertiplede. Hile yaptı ama tuttu.

İkimiz de, öyle ya da böyle gerçeğin çarklarından kazara doğduk.

Kim olduğumuzu asla bilemeyeceksiniz. Bizi görmeyeceksiniz, bize inanmayacaksınız ama gerçeğe bulaştığınızda karşınızda bizi bulacaksınız.

Parmaklarınıza yakından bakın. Her şey onlarda bitiyor.

Kararlara imza atarken, fikirlerinizi yazarken, o telefonu tuşlarken, o tetiği çekerken...

Her şey parmaklarınızla başlıyor ve orada bitiyor. Onlar sizin suç ortaklarınız.

Şimdi tek gözünüzü kapatın. Parmaklarınız şeffaf olmaktan çıktı ve bir anda cisimleştiler, değil mi?

Peki, başka bir şey daha görüyor musunuz?

Elinize bulaşanı...

Göremiyorsunuz demek. Ama ben görüyorum. Camgöz her zaman görür.

Sonrası...

Sonrası Duman'ın işi.

Güneş Hırsızları

Güneşimizi çaldılar.
Bu söylediğimin bir metafor olmasını ne kadar isterdim bilemezsiniz...
Koskoca yıldızı yürütmeleri kolay olmadı tabii. Ama büyüklüğüne oranla o kadar da zor değildi.
Tarihteki en mükemmel soygundu bu.
Aynı zamanda en uzun süreni.
Önce Dünya'yı, sonra Güneş'i çaldılar.
Ama hepsinden önce umudu.
Umudumuzu.
Nasıl mı?
En baştan anlatayım...

Son günbatımından önce

Her şey savaşla başladı. Savaşan bizdik, savaştığımızı kendimiz. Dost düşman kalmamıştı, herkes düşmandı. Son Dünya Savaşı herkesin herkesle savaştığı, kaosu yönettiği bir sokak kavgasından farksızdı. Küresel bir kör dövüşü düşünün, mümkün değil demeyin, çünkü bu mümkün. Oldu da. Tarih kitapları bunu farklı anlatabilir ama şahitler var. Daha doğrusu hatırlayanlar. Çoğunluk unutmayı tercih etti. Çoğunluğun böylesine bir savaşı unutması mümkün değil demeyin, çünkü bu da mümkün. Oldu da. Biz bu hafıza hastalığının hem kurbanı hem şahidiyiz. İnsanoğlu o travmatik günleri hafızasının kuytu köşelerine gömmeyi başardı. Günlüklerindeki bir sayfayı yırtıp atmak kadar kolay oldu bu. Onları bir yere kadar suçlayabiliyorum çünkü suç ortağı olduğun cinayeti hatırlayarak yaşamak gerçekten zor. Unutmak en iyisi.

Fakat olup biteni anlamak ve anlatmak için hatırlamak gerekiyor.

Gezeenin ve doğanın göz göre göre öldüğü günlerdi. Geleceğe dair bir umut kırıntısı bile kalmamıştı. Dünya'yı kim bu hale getirmişti? Bu soru sorulduğunda herkes bir diğerini işaret ediyordu. Kapitalistler sosyalistleri, sosyalistler bankacıları, bankacılar ekolojistleri, ekolojistler doktorları, doktorlar erkekleri, erkekler kadınları, kadınlar sanatçıları, sanatçılar

patronları, patronlar başkanları, başkanlar bilim insanlarını, bilim insanları başkanları, başkanlar patronları... Sonunda herkes, herkese düşman kesilmişti. Hiçbir şey için bir araya gelmeyen insanoğlu kıyametin tarihini erkene çekmek için kenetlenmiş, tek yumruk olmuştu.

Bir histeri salgınını, toplu bir cinneti hayal edin, o günkü manzaralara yaklaşılamazsınız bile.

Peki, nasıl oldu da uygarlık böylesine bir barbarlığa kaptırdı kendini?

Kaybedecek bir şeyi olmayan iki canlıyı bir yere koyun, birbirlerini ölesiye parçalarlar. Sırf zevkine.

Kaybedecek bir şeyi olmayan insanoğlunu bir gezegene tıkın, sonra seyreyleyin, ölüm sirkini.

O yüzden büyük soyguna tersten başladılar. Yani her şeyi kaybettiğinde elinde kalan son şeyle: umutla! Umut soygunun hem kilidi hem anahtarıydı. Sonrası da çorap söküğü gibi geldi zaten.

Ne acı, soyulduğumuzun farkına bile varmadık. Dünyamız, umudumuz, güneşimiz... Güneş ışınları sekiz dakikada Dünya'ya ulaşır. Onu çalmaları o kadar bile almadı!

Bir an vardı, sonraki an... Püf! Gitmişti. Usta bir yankesici gibi bize hiç sezdirmeden yaklaşmışlar, göz açıp kapayıncaya dek ışığımızı kapıp kaçmışlardı.

Kapkaççı deyip, haklarını yemeyelim. Bunlar serseri bir yankesiciden çok daha fazlasıydı. Yüzyıllar süren bir operasyonu yöneten son derece zeki, sinsi, profesyonel hırsızlardan bahsediyoruz.

Kimler mi? Kim olacak...

Marşlılar!

Namı diğer pizza suratlılar!

Lahmacun kafalılar!

Soysuz ritmibozuklar!

Aşağılık al benizliler!

Affedersiniz, düşündükçe kızıyorum, dilimi tutamıyorum.

İlk hedefleri umuttu. Onun için önce medyayı ele geçirdiler. Küresel beyin yıkaması medyayla başladı. Korku hastalığı televizyon, internet ve elektronik bilinçle yayıldı.

Sırada sanat vardı. Müziği, sinemayı, tiyatroyu, resmi, edebiyatı içten fethettiler. Tek tek hepsinden anlamı çıkardılar. Sandık ki, artık yeni bir

müzik türü üretilemez, kulağa yeni gelecek bir şarkı yapılamaz, taze bir öykü anlatılamaz, yeni bir şey söylenemez...

Son olarak bilim dünyasını ele geçirdiler, Dünya'nın sonunun kaçınılmaz olduğu paranoyasını diledikleri gibi büyüttüler. Dünya'da yaşanılabilir yerlerin hızla azaldığını, kıyametin engellenemeyeceğini söylediler. Hemen yuttuk bunu. İnsan bir kere karanlığa meyletti mi, onu oradan koparabilene aşk olsun.

Eriyen buzullar, şehirlerin batışına neden olmuştu. Sadece şehirler mi, Avustralya kıtası batmak üzereydi. Gözünüzün önünde kıtaların battığı bir zamanda umutlar nasıl su yüzünde kalabilirdi ki?

Bu karanlık gidişatı kıran bir gelişme oldu. On dört bilim insanı Dünya'da yaşanabilir bir yer bulmak için yola çıktı. Hayalet Gemi adını koydukları bir gemiye bindiler ve Atlantis'in izini sürdüler. Medya onların aklını kaçırmış, boş yere insanlığa umut vaat eden şarlatanlar olduklarını iddia etti. Onlarla beraber yola çıkan, gemideki tek gazeteci Renol da bu iddiayı destekledi yazılarında. Fakat bir mucize oldu. Yolculukları sırasında Avustralya'nın simetriğinde, Atlas Okyanusu'nda yükselmekte olan yeni bir kıta keşfettiler. Avustralya batarken, o yükseliyordu. Bu doğmakta olan kara parçasına efsanevi kıta Atlantis'in adı kondu. Alınan derslerle medeniyeti sıfırdan kurabileceğimiz, Dünya'yı eski haline döndürebileceğimiz yepyeni bir yaşam alanı olabilirdi Atlantis.

Fakat artık çok geçti. Bilim insanları bu keşfi yaparken içimizdeki Marshılar maskelerini indirdiler ve Dünya yönetimine el koyduklarını duyurdular. Onlara ve onların gelişmiş silahlarına karşı koymanın imkânı yoktu.

Atlantis isimli umudumuz doğmadan öldü.

Oysa bir zamanlar her şeyden çok umuda inanırdık.

Ne olursa olsun, "Hele bir yarın olsun", "Sabah ola hayrola", "Gün doğmadan neler doğar" derdik.

Ta ki bir sabah uyanıp Güneş'in doğmadığını görene dek...

Güneş'in doğmadığı gün

Dün gibi hatırlıyorum.

Lio beni ortağı olduğu bir restorana davet etmişti. Boğaz manzarasına nazır yemek yemiştik. Manzara çok romantik, Lio çok yakışıklıydı.

Mekânın tasarımı şıktı, tepeden sarkan avizeler falan yoktu, sadece bel hizasında duran fenerler vardı, mum gibi yanıyorlardı.

“Bu fenerler güneş enerjisiyle çalışıyor, mekânın en ufak aydınlatma masrafı yok” diye anlatmıştı Lio.

Bir enerji şirketinde mühendisti. Bu konulardan iyi anlıyordu haliyle. Bir kokteylde tanıştık. O günden sonra her akşam buluştuk. Her görüşmemiz diğerinden keyifli geçiyordu, ama önceki ilişkim yakın zamanda bittiği için hemen yeni bir ilişkiye sıçramak istemiyordum. O yüzden ilişkiyi resmen başlatacak her türlü hamleden itinayla kaçınıyordum. Elini yaklaştırdığında, hızla çekiyordum elimi. Yanaktan dudağa meyleden her öpücüğü milimetrelilik kafa hareketleriyle engelliyordum. Bu tip işlerde üstüme yoktur. Ama bu kez çok zorlandım, Lio gerçekten şimdiye kadar görüştüğüm açık ara en yakışıklı adamdı, çekimine kapılmamak oldukça güçtü.

Yemekten sonra beni evine davet etti. Bu beşinci davetiydi. Dile kolay, bir aydır sürüyordu flörtümüz. Yine de henüz kendimi hazır hissetmiyordum. Ev ortamında el kaçırmak, ince kafa hareketleri yapmak kolay değildi. Ateşle barut bir araya gelir, kıyamet kopardı. Biliyorum kendimi. O yüzden bugüne kadar ilkel zamanlardan kalma bahanelerle bu teklifini geçiştirmiştim: “Ev arkadaşım anahtarını almamış, kapıda kalmış”, “Kedinin mamasını koymadım”, “Çamaşırları balkona asmışım, yağmur yağabilir, onları içeri almam gerek”, “Sabah tesisatçı gelecek”... O da her zamanki centilmenliğiyle hiç üstelememişti. Fakat bu defa biraz ısrarcı davrandı. Elimi tuttu, beni öpmeye başladı, o fiziksel karmaşada konuşmayı denedi. Dudaklarımız ve dillerimiz birbirine dolanmışken “Lütfen” demeye çalışıyordu.

İkimiz de gülmeye başladık.

Yine de emin değildim. Son anda hiç fena olmayan bir bahane buldum.

“Diş fırçam yanımda değil.”

Güldü. Ama ben ciddiydim.

“Kıyamet kopsa dişimi fırçalamadan yatmam.”

“Merak etme, bende fazla var” dedi.

“İnanmam!”

Gerçekten de inanmamıştım. Elimden tuttu, bir hava taksisine bindik, on dakika sonra evinin kapısındaaydık. Beni hemen içeri almadı. “Burada bekle” deyip içeri gitti, otuz saniye sonra bir çiçek buketi gibi tuttuğu yedi sekiz tane açılmamış diş fırçası kutusuyla karşımdaydı.

“Seç beğen al” dedi, sevimli bir gülümsemeyle.

Sonrası... Ateşle barut bir araya gelmişti. Unutulmaz bir geceydi. İnsanda zaman mefhumu kalmayan gecelerden...

Sabaha doğru Lio’nun alarmı çaldı. Göz ucuyla dışarıya baktım, karanlıktı. “Ne kadar erken işe gidiyor” diye düşündüm. Lio uyandığımı fark etti.

“Kia uyandın mı?” diye fısıldadı.

Yastığın içinden kafamı çıkaramamıştım.

“Bu saatte iş mi olur Kozmos aşkına...” diye mırıldandım yastığın içine doğru. Ne dediğimi anlamayı başardı.

“Sorma, bizim patron erkenci.”

“E boşuna ritmibozuk demiyoruz” dedim uykusuz sesimle.

Güldü.

“Ben hızla hazırlanayım, sen uyu” dedi, bir yandan iş kıyafetlerini kuşanırken.

Yatağın içinde burgulu bir hareketle döndüm, doğruldum ve “Günaydın” öpücüğü kondurdum sevgilimin dudaklarına.

“Sen giyinirken ben kahvaltıyı hazırlarım. Güzel bir kahvaltı ederiz. Pizza suratlılar biraz beklesin” dedim.

Mutfağa geçip kahvaltı hazırlamaya başladım. Yabancı bir mutfakta kahvaltı hazırlamak her zaman zordur. Ses modülü sesinizi hemen tanımaz. Hele sabah mahmurluğuyla kart bir sesle konuşursanız kafası karışabilir. O gün de öyle oldu. Yumurta kayısı kıvamında olsun dedim, katı çıkarttı. Reçel dedim, çilek çıkarttı. Sabahın köründe bir ton iş...

Neyse bir şekilde hallettim.

“Yumurtanı nasıl severdin, katı yaptım ama?”

“Fark etmez, yumurta pek yemem.”

“Aa yumurtasız kahvaltı mı olur?”

“Diyene bak, domates yemiyor” deyip güldü.

Oldum olası sevmemişimdir domatesi, sebze mi meyve mi belli değil, kişiliksiz şey. Çekirdekleri de cabası.

Lio tabağındakileri hızla ağzına tıkıyordu bu sırada. “Yavaş, boğulacaksın” dedim.

“Geç kalmamalıyım. Patronun dırdırını hiç çekemeyeceğim şimdi” dedi. Dışarıya baktım, hâlâ karanlıktı. Saatin kaç olduğunu bile bilmiyordum ama erken olduğu belliydi.

“Sizin patron abartmış cidden.”

“Sen istersen biraz daha kestir, sonra çıkarsın.”

“Yok yok, ben de senle çıkarım ya.”

Jeton yavaş yavaş düşüyordu. Ne kadar erken olursa olsun pencereden hiç ışık girmemesi hayra alamet değildi.

“Bunlar korumalı cam mı?” diye sordum.

“Yo, normal cam” dedi ağzında lokmayla.

O sırada yatak odasından alarmımın çaldığını duydum. Demek ki saat 7 olmuştu. Güneş geç kalmıştı!

“Filtreli panel falan mı kullanıyorsun?”

“Yo.”

Ayağa kalktım. Pencereye yaklaştım.

“Ee nerede Güneş?”

Lio çatalını bıçağını bıraktı. Pencerede yanıma geçti. Gece karanlığı olmasa da korkutucu bir alacakaranlıkla karşı karşıyaydık. Güneş’ten eser yoktu. İkimizin de aklına güneş tutulması olasılığı geldi ama böyle bir gök olayı beklenmiyordu. Televizyonu açtık. Haberlerde tek konu buydu ama net bir açıklama yoktu. Bütün uzay araştırma merkezleri ve gözlemevleri Marslıların elinde olduğu için haber merkezleri sağlıklı bilgiye erişemiyordu. Canlı yayına amatör teleskopçular çıkıp duruyordu. Hepsi de aynı şeyi diyordu:

“Güneş’i göremiyoruz.”

Güneş sönmüş olabilir miydi?

İyi de, bir yıldızın lamba gibi söndüğü nerede görülmüştü?

Hem sönmüş olsa bile, yani tüm hidrojenini tüketmiş ve alev topu özelliğini yitirmiş olsa bile yerinde bir şey görünürdü. Kırmızı bir kaya kütlesi olması beklenirdi ya da soğuyarak bilimsel adıyla bir “beyaz cüce”ye dönüşmesi gerekirdi.

Hiçbiri yoktu. Güneş’in olduğu yerde in cin top oynuyordu.

Öğlene kadar insanlar şaşkınlıktan ne yapacaklarını bilemediler.

Mecburen kafalarında kocaman bir soru işaretiyle ofislerine gittiler, işlerine güçlerine baktılar. Marslı patronlar, öğlene kadar işyerlerine gelmediler. Ki genelde en erken onlar gelirdi.

Öğleye doğru saatim yanıp sönmeye başladı. Tabii ki arayan annemdi.

“Kızım gördün mü Güneş’in başına gelenleri?”

“Gördüm anne, gördüm.”

“Aman dikkatli ol kızım, millet delirmiştir şimdi...”

“Sandığın gibi bir şey yok anne, ofisteyim ben. Bir şeyler belli olsun, ararım ben seni” deyip kapattım saatimi.

Annem haklıydı. Sonuçta yaşamın kaynağı sırta kadem basmıştı, insanların panik atak geçirmesi, meczupların “Hepimiz öleceğiz” diye bağırması, serserilerin orayı burayı yağmalaması, epeydir görünmeyen din tacirlerinin kıyamet vaazları vermesi gerekirdi. Fakat hiç öyle bir tablo yoktu sokaklarda. Tabii ki, çok da sakin değildi ortalık. Uzmanı olmadıkları bu konuda birbirlerine ahkâm kesenler, etraflarında dönerek farklı yönlerde Güneş’e bakınanlar, sürekli saatleriyle yakınlarını arayanlar falan vardı ama yine de durumun hak ettiği kitlesel bir endişeden söz edilemezdi.

Mars rejiminin korku ve sefaleti

Güneş’in kayboluşunun sükûnetle ve biraz da vurdumduymazlıkla karşılanmasının iki sebebi vardı. İlki çaresizlikti. İnsan teknolojiyle Güneş’e ne olduğunu zaten anlayamayacaktık. O yüzden Marslıların açıklamasını beklemek zorundaydık. İkincisi, insanların Marslılara duyduğu sonsuz güvendi. İnsanların boyunu aşan bir sorun varsa Marslılar illaki çözerlerdi. Muhteşem gemileriyle hemen Güneş’e kadar gider, söndüyse harlarlardı, çalındıysa her kim çaldıysa yakalarlar, eski yerine eskisinden de parlak bir şekilde koyarlardı. Hayranlıkla karışık bir teslimiyet hali... Sadece bu konuda mı? Buzullar mı eriyormuş? Nükleer santral mı patlamış? Yanardağ harekete mi geçmiş? Kasırga mı kopmuş? İnsanların kılını kıpırdatmasına bile gerek yoktu. Marslılar hemen sorunun icabına bakarlardı. Kırmızı gezegenin halkı Mavi gezegenin insanlarına böylesine bir güven vermişti işte. Boşuna bir güven değildi bu. Sonuçta Dünya, Mars istilasından önce şu an olduğundan çok daha yaşanmaz bir yerdi. Marslılar sağ olsun; küresel savaşın patlak verdiği, herkesin herkesle savaştığı, doğal kaynakların tükendiği, üretimin durduğu, açlığın, susuzluğun hüküm sürdüğü yıllardan çok daha iyi bir noktadaydık.

Mars yönetimi bunu bir dizi önlemle başardı. Savaşı sona erdirip insanları silahsızlandırıdılar. Sonra bir süre belli tarih aralıklarında fabrikaları, kömürlü termik santralleri, radyo-aktif ve nükleer santralleri kapattılar, fosil yakıt kullanan teknolojileri yasaklayarak küresel ısınmanın önüne geçtiler.

Fakat diğer yandan sosyal hiyerarşinin geldiği nokta endişe vericiydi.

Mars'tan gelen bağıdakini kovmuştu. İnsanlar işçi sınıfı, Marslılar patron olmuştu. İş koşulları güçleşmiş, mesailer uzamıştı. Dünya'yı tekrar rayına oturtmak için insanoğlunun çok çalışması gerektiğini söylediler. İnsanoğlu da Dünya'nın tamirâtı karşılığında özgürlüğünün elinden alınmasına göz yumdu.

Yine de, insanların Marslılara duyduğu hayranlığın esas kaynağı ne onların Dünya'ya getirdiği yenilikler, ne de insanların kapıldığı Stockholm Sendromu'ydu.

O uzay gemileri yok mu, o uzay gemileri! Marslılara duyulan aşkın en büyük sebebi o fırlıdak araçlardı.

Üç çeşit gemileri vardı. Marslılar, araçlarıyla ilgili bilgi vermedikleri için o modellerin orijinal isimlerini bilmiyorduk ama lakaplarla idare ediyorduk. En büyük olanlarına “tencere kapağı” diyorduk, geniş yayvan bir ana gövde ve tepesinde bir kubbe vardı bu modellerde. “Topaç” dediklerimiz ise en ufaklarıydı. Her biri dört Marslı alabiliyordu. Bir de “pinokyo”lar vardı, burnu uzun ve sivri, güvertesi kafa şeklindeydi. Tencere kapaklarının dörtte biri büyüklüğündeydiler, tahminen on kişilik bir mürettebat alabiliyordu. Benim favorim onlardı. Uzay gemilerinin Ferrari'siydi Pinokyo.

İnsanlar gözlerini bu araçlardan alamazdı. Gündüz vakti üzerlerindeki detaylı Mars işçiliğini seyrederlerdi, gece vakti ise rengârenk ışıklarını. Bu bir tür hipnozdu ve seansın sonunda insanlar hallerine şükreden yaratıklara dönüşürlerdi. O gemilerin vızır vızır etrafta dönme sebeplerinin insanları kontrol etmek olduğunu akıl etmekten aciz yaratıklar...

Güneş'in akıbeti

Güneş'e ne olduğunu ancak iş çıkışına doğru, yani 20.00 sularında öğrenebildik. Televizyon, internet ve elektronik bilinç aynı anda kesildikten sonra...

Bu tanıdık bir andı. Daha önce Marslıların Dünya'nın yönetimine el koydukları gün de aynı şey olmuştu. Üç küresel iletişim aracı aynı anda kapanmış, üç dakika sonra aynı anda açılmış ve ortak yayınla Dünya ile Mars arasındaki ilk büyük anlaşma imzalanmış, tüm askeri, ilmi, ekonomik ve idari birimlerin yönetimi Marslılara devredilmişti.

O gün olduğu gibi, birebir aynı şekilde, kesintiden üç dakika sonra üç iletişim aracı yeniden açıldı, ortak yayına geçildi.

Marşlıların liderleri Meko, Namha ve Reyni ekrandaydı. Karşısında ise insanları temsilen İza ve Viki oturuyordu.

Meko sözü aldı, her zaman olduğu gibi.

“Sevgili Dünyalılar ve Dünya vatandaşı Marşlılar... Bu sabah Dünya Güneş’siz bir güne uyandı. Güneş olmadan da Dünya’nın sağlıklı bir şekilde dönebileceğine hep beraber şahit olduk.

Zihinlerinizdeki soruları hemen yanıtlayalım.

Bugün Güneş’in doğmamasının sebebi biziz, Mars gezegeninin kadim halkı Marşlılar, eskilerin deyimiyle Merihliler.

Merak etmeyin, Güneş’in bir yere gittiği yok. Olduğu yerde sapasağlam duruyor. Sadece Merkür ile Güneş arasına devasa bir panel çektik. Bu paneli bir filtre olarak düşünün. Güneş ışınlarını süzgeçten geçiren bir filtre.

Bunu niye yaptık?

Dünya’yı yeniden yaşanabilir bir gezegen haline getirmiş olsak da, halen daha ciddi problemleri var. Küresel ısınmanın önüne geçmek için radikal önlemleri artık başlatmalıyız. Dünya’nın biraz daha soğuması, buzulların yeniden oluşması ve ekolojik dengenin sağlanması gerekiyor.

Dünya yaşlı bir gezegen. Elbet bir gün yeniden yaşanmaz hale gelecek. Bu panelle yaşlanmasını geciktirebiliriz. Ayrıca güneş paneli sayesinde Merkür ve Venüs de bir süre sonra yaşanabilir gezegenlere dönüşebilir. Hatta daha uzak olan Jüpiter ve Satürn’ün uyduları da bu panel sayesinde yaşamın sürdürülebileceği adresler haline gelebilir.

İşte bu sebeplerle bugünden itibaren Güneş doğmayacak.

Bu panel bir perde değil, tamamen bilimsel amaçlarla hizmete açılan bir süzgeçtir. Güneş’in etrafında Dünya’nın eksenini takip eden iki hareketli reaktör arasında açılan bu elektrikli süzgeç Güneş’in zararlı ışınlarını elekten geçirecek, Dünya’nın ihtiyacı olduğu kadar ısı almasını sağlayacaktır. Aynı zamanda güneş patlamalarının zararlı etkilerini minimuma indirecektir.

Güneş ışınlarının Dünya’nın doğası için hayati önem taşıdığının farkındayız. O yüzden her gün bir saat boyunca bu panelin açılacağını müjdelemek isterim. İnsanlar bu bir saat içinde güneşin keyfini çıkaracaklar. Bitkilerin ihtiyaç duyduğu fotosentez de bu zaman diliminde gerçekleşecek. Doğa ve insanoğlu çok kısa sürede bu değişime alışacaktır.

Yeni Güneş düzenlemesi dünyamıza uğurlu olsun.”

Meko önündeki anlaşma kâğıdını insanoğlunun temsilcisi olan İza ve Viki'ye doğru itti. İza hiç tereddüt etmeden imzaladı. Viki, önce elindeki kaleme, sonra Marshılara baktı. Sonra tekrar kaleme baktı. Anlaşmaya göz gezdirdi. Marshılar ise gülümseyerek bir ekrana, bir Viki'ye bakıyorlardı. Herhangi bir şantaj ifadesi yakalamanız imkânsızdı ama hissettirilmese de ortada ismi konmamış bir şantaj olduğu aşikârdı.

Dünya'nın devir tesliminin yapıldığı o ilk büyük anlaşmada da aynısını hissetmiştik. Yapılabilecek bir şey yoktu. Bir kere gezegen üzerindeki söz hakkımızı kaybetmiştik. Fakat şimdi Dünya'dan sonra sıra güneş sistemine gelmişti.

Viki, "Her gün bir saat?" diye sordu.

Tereddüt ettiğini göstermesi bile cesurca bir hareketti.

Meko, "Evet hepimizin keyfini çıkaracağı, bitkilerin hayvanların yararlanabileceği dolu dolu bir saat..." dedi pişkin pişkin gülümseyerek.

Viki düşünceliydi. Kalem eline aldı, ucunu sözleşmenin ilgili yerine koydu. Sonra birdenbire kalemi bıraktı.

"İmzalayamam" dedi. "Bunu ekolojistlerimize ve daha da önemlisi Dünya halkına danışmam gerek."

Pizza suratlıların yüzleri asılmıştı ama her zamanki içten pazarlıkçı maskeleriyle "Tabii ki" deyip gülümsediler.

Pazarlık toplantısı Meko'nun şu sözleriyle kapandı: "Anlaşma yapılana dek uygun gördüğümüz şekilde Güneş günde bir saat açık kalacaktır. Teşekkürler."

Yine oldubittiye getirmişti namussuzlar.

Güneş'in satıldığı gün

Neyimiz kalmıştı ki, Güneşimizden başka? Onu da verirse küçükbaş hayvanlardan ne farkımız kalırdı?

Viki bu yüzden her zamankinden cesur davranmıştı. Önce gezegenin dört bir yanında anketler gerçekleştirdi, çevreciler ve bilim insanlarıyla görüştü. Marshıların dediğim dedik tipler olduklarını çok iyi biliyordu. Güneş ışığının kesileceği kesindi, en azından adil bir anlaşmayla Güneş ışığından optimum ölçüde faydalanmanın formüllerini arıyordu.

Pazarlık çetin geçti.

Viki'nin ideali şuydu: Her gün bir süreliğine açılmak zorunda değildi Güneş. Bunun yerine ayda bir hafta yıldızımızın tamamen açık kalmasını

istedi. 30 günde 7 gün. Yılda 90 gün civarında. Diğer günler Güneş hiç açılmayabilirdi. Mars heyeti güldü bu teklife. “Eskiden olduğu gibi güneşli günlere uyanmak istiyorsunuz. Bu sizin için günde bir saat güneşten daha değerli olabilir. Fakat önerdiğiniz bu sistem Dünya’nın ekolojik dengesini mahveder.”

Tabii ki ekoloji mekoloji bahaneydi. Marslılar Güneş’i oldum olası sevmemişlerdi. Mars, Dünya’ya göre Güneş’ten –ortalama– 220 milyon kilometre daha uzak bir gezegen. Bu yüzden Marslılar Dünya’da yaşadıkları yüzyıllar boyunca güneş ışınlarına hiç alışamadılar. Kendilerine özel yüksek faktörlü güneş kremleri, güneş gözlükleri, özel şapkalar üretseler de Güneş onları rahatsız etmeye devam etti. İşe erken gelmelerinin sebebi bile daha az güneşe maruz kalabilmektir. Şimdi Güneş’i bir gün açık tutarak sorunu kökten çözeceklerdi.

Viki, “Ayda 5 gün” diye yeni teklif koydu. Marslılar bunu da kabul etmedi.

Viki, “Ayda 4 gün” dedi.

Marslılar birbirlerine baktılar, sonra “Hayır” dediler yine.

Viki birkaç gün de olsa, gün boyu Güneş’i görmekte kararlıydı. Diğer yandan Marslıların günlük programda ısrarcı olduğunun farkındaydı. Sonunda şöyle bir formül üretti: “Günde yarım saat ve ayda 2 tam gün.”

Viki’nin bu formülü bana talihli bir teklif gibi görünmüştü. Marslıların ilk teklifine göre Güneş’ten günde bir saat faydalanabilecekken, kendi isteğimizle bunu yarım saate indirmiştik. Hem de ne için, 2 tam gün için! Marslılar bu teklife atlar diye düşündüm ama öyle olmadı. Marslılardan veto yedi bu teklif. Derin bir oh çektim.

Fakat insanoğlunun bu defa kolay kolay pes etmeyeceğini fark etmişlerdi. Yeni bir teklif getirdiler. “Günde 1 saat ve ayda 1 gün” dediler. Bu teklif bence Viki’nin önerdiği “yarım saatlik” tekliften daha iyiydi.

Viki düşündü, Marslılara daha fazla kafa tutarsa onları kızdırabilir, sonra cebren ve hileyle en baştaki öneriyi kabul etmek zorunda kalabilirdi. Kalem aldı, anlaşmanın altına imzasını attı.

İnanamadım, bizim ofiste bu anlaşmanın kutlaması yapıldı! Kutlamanın sebebi de Viki’nin inatlaşarak bir günü kurtarması, en azından Dünya’nın bir kesiminin ayda bir güneşi doğarken görebilecek olması değildi.

Muhasebeci, “Marslıların teknolojisine bak be, güneş sistemine hükmediyor herifler” diye Marslıları övdü. Bilgi işlemci geri kalır mı?

“Onların sayesinde buzullar yeniden şekillenecek, doğal denge sağlanacak” dedi! Saf art direktörümüz, “Çok yakında Venüs de yaşanabilir hale gelir, oraya taşınırız belki. Hep merak etmişim Venüs’ü zaten” diye katkıda bulundu minnettarlık gösterisine. Sekreter gülünç bir mutlulukla ekledi: “Ay biliyor musun zaten benim gibi İkizler burcu olanlara Merkür çok iyi gelir. Bak kesin talihim beni orada bekliyor.” İnsanların enayiliğine diyecek yoktu. Güldüm geçtim ama benim gibi gerçekçi düşünceğini sandığım bir arkadaşım, “Güneş ışınları zararlı olmaya başlamıştı, iyi oldu” deyince film koptu bende.

“Kozmos aşkına, siz çıldırdınız mı? Güneş’ten bahsediyoruz. Ne demek günde bir saat güneş ışığı? Bunu nasıl kabul edebiliriz? Yine bir işler çeviriyorlar anlamıyor musunuz?” dedim.

“Ayda bir gün de komple açılacak ama” diye savundu biri.

“Böylece gün doğumunun kıymetini daha çok biliriz, öyle her gün her gün doğunca bir anlamı kalmıyordu” dedi çokbilmiş reklamcımız.

Pes ettim. İş arkadaşlarımla tartışarak hiçbir yere varamazdım.

Bu anlaşmanın içyüzünü ancak ve ancak bir bekçiden öğrenebilirdim.

Bekçiler

Eski zamanlarda, yani gözcü androidler ve oynarbaşlıklı optik gözler yokken, bir yeri bekleyip korumakla görevlendirilen insanlar vardı. Kemerlerinde cop, kafalarında kasket, boyunlarında düdük olurdu. Onlara bekçi denirdi. Görevleri, güneşin batmasından doğuşuna dek mahalle, site veya çarşı bölgelerinde nöbet tutmaktı.

Bizim bildiğimiz Bekçilerin de görevi aynen bu işte, gün batımından gün doğumuna kadar dünyayı beklemek...

Bekçiler, gündüz normal işlerde çalışan, akşamları da Marslılara karşı stratejik mücadeleyi yürüten insanlardan kurulu bir örgüt. Beklemenin ötesinde işler yapıyorlar. Güneş anlaşması gibi kritik olaylarda Marslıların çevirdiği dolapları deşifre ediyorlar ve Mars yönetimine çaktırmadan bunları halka anlatmaya çalışıyorlar. Dünya üzerindeki söz hakkımızı tekrar ele geçirmek en büyük hedefleri. Bu olasılık insanlara uzak bir ütopya gibi görünüyor ama Bekçiler bu konuda umutlu. Bugüne kadar gizliden gizliye birçok başarıya imza attılar. En büyük başarıları Marslılarla insanları ayırmanın püf noktalarını çözmek oldu.

Çok uzun zamandır bizimle birlikte Marslılar. Kimisi üç yüz yıl diyor, kimisi beş yüz yıl. En baştan beri bizimle birlikte olduklarını iddia edenler de var. Bu süre zarfında bir insan gibi hareket etmeyi, davranabilmeyi, konuşabilmeyi öğrendiler. İlk dönemlerde farklı bir yürüyüşleri olduğu söylenir. Mars'ın yerçekimi ile Dünya'nın yerçekimi arasındaki farktan kaynaklanmıştı bu. Mars'ta çok daha düşük bir yerçekimli bir yüzeyde yaşadıktan sonra Dünya'nın ağır yerçekimi (neredeyse üç mislidir) Marslıların ayakta zor duran, yavaş çekimde hareket eden ihtiyarlar gibi yürümesine neden olmuştu. Fakat bacaklarını kuvvetlendirerek yeni yerçekimine adapte olmayı başardılar.

Şu anda bir Marslı ile Dünyalıyı ayırt edebilmek iyi bir Picasso taklidi ile orijinal Picasso'yu ayırt edebilmek kadar zor.

Eskiden daha kolaydı. Bir kere çok sivilceliydiler ve tenleri kırmızıya çalıyordu. “Pizza suratlı”, “lahmacun kafa”, “al benizli” gibi lakaplar o zamanlardan kalma. Lakaplarından biri de “ergenler”di. Fakat sonra kremlerle, makyajlarla sivilce problemlerini yenip ergenlikten çıktılar. Bir dönem alerjik bünyeleri onları ele veriyordu. Bahar geldiğinde sürekli aksırıyorlardı mesela. Çilek gibi Mars'ın uzak geçmişinde benzeri olmayan meyvelere de vücutları tepki gösteriyordu. Fakat sonra bu tip tepkimelerini ilaçlarla veya aşılarda saklamayı başardılar.

Bekçilerin gözlem timi sağ olsun, bir Marslı ile bir Dünyalıyı ayırt edebilmemiz için iki önemli ayrım noktası bulduk. Bunlardan ilki diş hekimlerinden ölesiye korkmaları! Nedeni basit. Bazı alerji vakaları dışında vücutları Dünya'nın şartlarına adapte olmayı başarsa da, dişleri evrimin bir parçası olamadı. Bunun da yine yerçekimi farkından olduğu düşünülüyor. Bacaklarını kuvvetlendirip normal bir şekilde yürümeyi başardılar fakat diş ve dişetlerine müdahalede bulunamadılar. Bu yüzden ortalama iki ayda bir diş muayenesine gitmeleri şart.

Bu korkuları fark edildikten sonra dişçiliğe dair objeler Marslılara kafa tutabileceğimiz gerçeğini bize hatırlatan simgelere dönüştü. Dişçi kerpeteni en bilindik direniş sembolü ve tabii ki Bekçilerin bayrağındaki ana motif. (Düdükten daha korkutucu, coptan daha insani görüldüğü kesin!) Marslılar, dişçi aletlerinden o kadar korkuyorlar ki, Bekçilerin pankartlarını görmeye bile dayanamıyorlar. E bu durumda dişlerle alakalı sloganlar bulmamız kaçınılmazdı. En popüler sloganlarımız “Diş Göster, Diş Geçir”, “Tek Dişin Kalana Dek!”, “Dişini Kır, Umudunu Kırma”ydı. Daha radikal düşünenler ise “Dişe Diş Kana Kan!” sloganını kullanıyorlar.

Dişçi fobilerinden sonra keşfettiğimiz ikinci temel ayırım ise müzik kulaklarının çok zayıf olması. Hatta hiç yok desek daha doğru! Ritim duyguları sıfır. Ritim kaçırmadan iki ölçü davul çalmalarını geç, bir çocuk şarkısına tempo tutarken bile bocalıyorlar. En popüler lakaplarından biri olan “Ritmibozuklar” bu kabiliyetsizliklerinden geliyor. Ses kabiliyetleri ise daha feci bir noktada. Fiziksel bir engelleri var. Gırtlak yapıları ve ses telleri detone olmadan şarkı söylemelerine izin vermiyor.

Bekçiler bu ayrımı keşfettikten sonra al benizlilerin bu açıklarını itinayla kullandılar tabii. Örgüte bağlı olarak Mızıkacılar isimli bir topluluk kuruldu. Mızıka çalmıyorlar ama Marşlıların koydukları kurallara karşı sonuna kadar mızıkçılık yapıyorlar. Herhangi bir üsteki Bekçilerin mesajlarını Dünya’nın geri kalanındaki Bekçilere ileten bir sistemleri var. Akrostiş, anagram, tersten çalma, metafor, çift anlam, sembolizm gibi yöntemlerle aşk şarkılarına şifreli mesajlar yerleştiriyorlar. Adeta notalardan kriptoyu yapıyorlar. Her defasında bir başka şarkıcının bir şarkısına bir mesaj yerleştiriyorlar. Böylece sıradan bir aşk şarkısındaki arabesk bir mısra aslında bir isyanın çağrısı olabiliyor.

Hangi şarkıcı Mızıkacılardan bunu asla bilemezsiniz. Çünkü çoğu zaman kendileri de bilmiyor. Bazen bir aranjör, bazen bir şarkı sözü yazarı mesajı şarkının içine atıveriyor. Mesela o sıralarda “Yatağın Sensiz Tarafı” diye bir şarkı çok dönüyordu televizyonlarda. Şarkıyı söyleyen Laka Luka, sevgilisinden tekmeyi yiyen bir erkeğin acıklı halini anlatırken aslında Bekçilerin geçici karargâhının adresini ifşa ettiğini bilse ne düşünürdü acaba...

Şarkının nakaratı şöyleydi: “Aşk bitince yerin dibini boyladım, bu benim son durağım, çarşafı kırk defa yıkadım, ama nasıl oluyor da... Yastığın hâlâ sen kokuyor?”

Şifresini kırmak çok kolaydı. Yerin dibi derken metroyu kastediyordu. Hangi durak? Son durak. Peki hangi metro hattına göre son durak? Yatakçıların olduğu M hattına göre. Tam olarak nerede? E tabii ki, pizza kokusunun geldiği yerde... Bu benim için basit bir bilmeceydi. Örgüte bu tip bilmeceleri yaratmak ve çözmek konusundaki becerimle dahil edilmişim. Kelimelere ve farklı dillere hâkim olmam örgüt yöneticilerini etkilemişti. Diğerleri daha çok teknik ve bilimsel konularda hizmet ediyorlardı. Benim uzmanlığım ise kelimelerdi.

Gündüz bir beyaz eşya şirketinde pazarlamacı olarak çalışırken geceleri bir bekçiyim. Bu çift kimlikli hayata mecburum, daha doğrusu mecburuz.

Çünkü işsiz kalırsanız Mars ajanları sizi yakın markaja alıyor. Bu yüzden işsizlik oranı yüzde 1'in bile altında. Bunu normalde gelişmişlik göstergesi olarak görebilirdik ama bu köleliğin kanıtından başka bir şey değil. Kabul etmeli ki, Marslı patronların kölesiyiz hepimiz. Her gün bize tanıdıkları – uyku dışında– 5 saatlik özgür vaktimiz var. Bekçilerin fedakârlığı da bu noktada ortaya çıkıyor. O 5 saatlik vakti de bekçi üslerinde mücadeleye adıyorlar.

Bekçi üsleri evsizlerin sığınakları ile antik müzeleri andıran, derme çatma bilim sergilerini anımsatıyor. Elbette uzay merkezlerinden ve gözlemevlerinden çalınma bazı gelişmiş cihazlar mevcut ama özellikle Marslıların geliştirdiği son yüzyılın teknolojisi burada yasak. Her şey son derece ilkel. Daktilo, telgraf, kablolu telefon, pikap, pusula, telsiz ve eski televizyon anteni (kılçık anten ve çanak anten) gibi antik çağdan objeler gırla... Tüm bu ilkelliğin nedeni nostaljik değil elbette. Bekçilerin öncelikli amacı, çalışmalarını sürdürürken Marslılara yakalanmamak. “Yakalanma, Yakalatma” sadece sloganlarımızdan biri değil, aynı zamanda bir ölüm kalım parolası. Marslıların cihazları çok gelişmiş olduğu için, geri kalmış cihazları takip edemiyorlar. Bu yüzden üsse girince herkes saatlerini kapatıyor. En ufak bir dijital transfer yapılmıyor. Dijital formatta şarkı bile çalınmıyor, çünkü bu bile Bekçileri Marslıların kucığına atacak bir sinyale neden olabilir.

Bu yüzden şarkılarını kasetlerden, plaklardan dinliyorlar. Toplantılarını bantlara kaydediyorlar, görüntülerini VHS kasetlerden izliyorlar.

VHS

Pizza kokusunu takip edip metrodaki üslerine vardığımda hepsinin oturmuş, umutla parlayan gözlerle duvara yansıtılan bir görüntüyü izlediklerini gördüm.

Tabii ki bu Hayalet Gemi #2 kodlu VHS'ydı...

Hatırlarsanız, Mars istilasından önce bir gemi dolusu bilim insanı okyanuslarda yaşamı sürdürebilecek bir yer aramıştı diye anlatmıştım. Hayalet Gemi isimli gemideki tüm bilim insanlarını görevlerinden döner dönmez tutukladılar. Aralarında bir de gazeteci vardı: Renol. Renol bu göreve, Marslı patronu (Göreve çıkmadan önce patronunun Marslı olduğunu bilmiyordu tabii) tarafından umut edici gelişmeleri örtbas etmesi amacıyla gönderilmişti. Çünkü Marslılar, insanların Dünya'nın geleceğine

dair umutlanmasını istemiyorlardı. Planlarının kilit noktasıydı bu. Marslıların sinsi planına alet olduğunu bilmeyen Renol, Hayalet Gemi’de yazıp gazetede yayımladığı yazılarla Marslıların umutsuzluk operasyonuna yardımcı olmuş, insanoğlunun son kalan umut kırıntısını da farkında olmadan ezip geçmişti. Renol’un yazı dizisinin Marslıların Dünya yönetimine el koymasını hızlandırdığı söylenir.

Renol tabii bu gerçeği görevi bitip de eve geri döndüğünde anladı.

Gazetenin Marslı patronu, Renol’u limanda alkışlayarak karşıladı. Fakat genç gazeteci bilmeden kendi türüne ihanet ettiğini öğrenince için için kahroldu.

Uzay gemilerinin bulunduğu limanda yürürlerken gazetenin patronu başarısından dolayı Renol’u terfi ettireceğinden söz ederken Renol etrafına bakındı. Her yer Marslı askerlerle ve kırmızı Mars bayraklarıyla doluydu. İnsanlar kelepçelenmiş, hapishanelere götürülüyorlardı. Limandaki ekranlarda Mars gemilerinin etrafa korku saldığı görüntüler geçiyordu.

Renol, o anda belki de başka hiç kimsenin cesaret edemeyeceği bir şey yaptı. Patronunun boş bulunmasından faydalanıp ilk gördüğü uzay gemisine depar attı, geminin içine girdi. Sonra da Marslı askerlerin şaşkın bakışları eşliğinde daha önce hiçbir insanoğlunun kullanmadığı Mars yapımı bir gemiyle kalkış yaptı.

Hikâyenin buraya kadarki kısmı kulaktan kulağa yayılan bir rivayet. Hatta bir nevi şehir efsanesi. Bundan sonrası ise görüntülerle sabit. Bekçiler güvenlik kamerası kayıtlarından ve sokaktaki insanların çektiği videolardan bu kahramanlık anlarını edinmeyi başardı. Bu görüntüleri kaç defa izledik, inanın bilmiyorum. Sonsuza kadar izlesem de sıkılmam. En ufak detayı bile ezberimde:

Pinokyo tarzı gemilerden birini kaçırır Renol. Sanki yıllardır uzay gemisi kullanıyormuş gibi kıvrak hareketlerle gökyüzüne yükselir. Peşinden Marslıların kullandığı Pinokyo ve topaçlar gelir. Lazer yağmuruna tutarlar Renol’un kullandığı aracı. Fakat Renol zikzaklar çizerek lazerlerden kaçmayı başarır. Bir bulutun içine saklanıp iki Pinokyo’yu madara ettiği sahne gelir sonra. Bir topaca çalım atıp, iki topacın kafa kafaya çarpıp patlamasına neden oluşu da her izlediğimizde efsanevi bir golü tekrar izliyormuşuz hissi yaratır bizde.

Bu it dalaşından sonra Renol atmosferi de aşarak uzaya karışır.

Hepi topu 1 dakika 13 saniye. Fakat bu kısacık görüntü çoktan havlu atan Dünyalılara yeniden bir umut vermeyi başardı.

O günden sonra insanlar Renol'un geri dönüp Marslılara büyük bir ders vereceğini hayal etti. Fakat Renol uzunca bir süre görünmedi. Önce korktuk. Marslılar Renol'u uzayda köşeye sıkıştırmış olabilirdi. Buna benzer dedikodular dönüyordu etrafta. Fakat kaçıışından on gün sonra herkesi şoke eden bir olaya imza attı Renol. Hiç beklemedikleri bir sırada saldırıya geçti.

Bu ikinci video daha uzun sürer, onu da ezbere biliyorum:

Renol yeryüzüne doğru dalışa geçer. Yere inmeden önce peşine düşen sekiz Mars gemisini seri lazer atışlarıyla hacamat eder. Peşinden gelen topaçları kıvrak bir hareketle atlatır, onların karşı taraftan gelen tencere kapaklarına çarpmasına neden olur. Sonra Renol gemisiyle denize dalar. Peşinden Mars gemileri tabii. Denizden çıktığında peşindeki Marslılar yoktur, Renol nasıl yaptıysa lahmacun kafaları denizin derinliklerine gömmüştür. Renol'un hedefi deniz kıyısındaki تنها bir süpermarkettir. Süpermarketin kapısının yanına park eder gemisini. Bu sırada etraftaki insanlar Renol'un oraya neden geldiğini anlamışlardır. Renol yemek ve su için gelmiştir! Hemen bir insan zinciri oluşturulur ve gemiye konserve tedariki yapılır. Bazı hainler Marslıların gözüne girmek için "Yardım etmeyin bu teröriste" diye bu destansı olayı durdurmayı çalışsa da, insanlar alışveriş arabalarını hızla sürüp ve sürekli konserve taşıyarak Renol'un yiyecek içecek stoku yapmasına yardımcı olurlar.

Videonun sonuna doğru insanların verdiklerini geminin üst kapağından kabul eden Renol'u bir saniyeliğine flu da olsa görebiliriz. Uzayda geçen günler boyunca saçı sakalı uzamış fakat gözlerinden umut fışkıran o kahramanı...

Bu da sadece 2 dakika 25 saniyelik bir görüntüydü ama her izlediğimizde, özellikle de çaresiz hissettiğimiz anlarda izlediğimizde bize yeniden umut aşılamaı başarırdı.

Bu yüzden Renol'un çaldığı gemiye Hayalet Gemi ismini takmıştık. Yıllar evvel insanoğluna umut vermek için yola çıkan bilim insanlarının kendi gemilerine taktığı isim...

Renol'un kullandığı araç, yemek stoku yaptıktan sonra gökyüzüne yükseldi. Bir süre sonra da atmosferi geçerek gözden kayboldu.

Renol o günden bu güne geçen üç buçuk ay boyunca hiç görünmedi. Gerçekten de hayalet oldu.

Bazıları onun öldüğünü düşünüyor. Çünkü Marslıların tarafını tutan görüntülü gazeteler Renol'un uzaya geri dönmeden önce vurulup gemisinin patladığı görüntüleri yayımlayıp duruyor.

O gün karargâhta Mars gazetelerinin öne sürdüğü patlama videolarıyla Bekçilerin elde ettiği orijinal görüntüler karşılaştırıldı.

Örgütün ileri gelenlerinden Anda, Renol'un vurulduğu görüntülerin sahte olduğunu iddia ediyordu.

Dimo ise farklı düşünüyordu.

“Renol kurtulduysa neden bir daha kendini göstermedi?”

“Bir plan yapıyordur belki.”

“Üç ayı geçti gideli. Yemeği, suyu kalmamış olabilir. Hadi onları geçtim, gemisinde oksijenin kalması imkânsız.”

Teknik konularda uzman Gels araya girdi. “O gün süpermarketten aldıkları en az altı ay kurtarır onu. Su konusunu hiç dert etmiyorum, gerikazanım mekanizması eski insan araçlarında bile vardı. En az sekiz ay böyle idare der. Oksijene gelecek olursak, topaçlarda olmasa da Pinokyoların güvertesinin yumru kısmında sürekli oksijen yenileyen bir oksijen bahçesi olduğunu tahmin ediyoruz.”

Anda araya girdi. “Belki de yardım edecek birilerini arıyordur.”

Dimo bu tip iyimserlikleri asla affetmezdi. Hemen alay etti onunla: “Jüpiterlileri alıp Marslıları dövecek değil mi?”

“Jüpiter olmaz tabii.”

“Uranüs olur diyorsun yani.”

“Hayır demiyorum tabii ki. Güneş sistemi dışına bakıyor olabilir.”

“Güneş sistemi dışına çıkmak ne kadar zamanını alır biliyor musun?”

“Pinokyoların nasıl bir itici güce sahip olduğunu bilmiyoruz. Daha yakıtı nedir, gücünü nerden alıyor onu bile bilmiyoruz.”

Gels karamsar senaryolardan birini dile getirdi: “Yakıtı tükendiğinden uzay boşluğunda sürükleniyor olabilir.”

“Marslıların uzay boşluğundan enerji yaratabildiğine dair bir teori okumuştum...” dedi genç Bekçilerden Den.

Dimo onunla alay etmekte gecikmedi: “Teori değil o, komplo teorisi. Sizin gibi saflar için üretilmiş...”

Kardin öksürerek tartışmayı durdurmayı başardı. Örgütümüzün lideriydi Kardin. Akıllı başında, sağduyulu bir kadındı. Sesini yükselterek değil, zarif ses tonuyla otoritesini ortaya koyardı. Yine öyle yaptı:

“Renol kaçmayı başardı veya başaramadı. Belki kaçtı ama uzayda kayboldu. Kim bilir belki de ölmüştür. Bu görüntüler en kötü ihtimalde bile çok önemli şeyler anlatıyor. Bir kere, bir insanın ilk denemesinde bu uzay gemilerini uçurabileceği ortada. Renol sadece ortalama bir gazeteciydi. Ne bir pilotluk deneyimi ne de başka benzer bir tecrübesi vardı. Buna rağmen it dalaşında kök söktürdü Marshlılara.”

“Bilgisayar oyunlarına meraklıymış” diye destekleyici bilgi sundu Anda.

“Oyun sektöründe Marshlıların yer alması büyük avantajımız oldu. Birçok oyun, araçları konusunda bize ipuçları sunuyor. Bunu kullanabiliriz.”

Dimo karamsardı.

“Hep bu söyleniyor. Ama Renol’dan beri bir kişi bile gemilere giremedi.”

“Renol’un olayından sonra bu konuda önlemlerini artırdılar.”

“Fakat şu çok tuhaf. Gemilerin hepsi açık alanda tutuluyor. Kapalı hangarlara hiç sokmuyorlar. Hepsi, o sırada görevde olmayanlar bile sürekli dışarıda duruyor.”

“Hepsi dışarıda çünkü gözdağı vermek istiyorlar. Nasıl bir filoya sahip olduklarını görmemizi istiyorlar.”

“Yine de bu ciddi bir güvenlik açığı. Özellikle vardiya değişimlerinde saldırırsak birkaç gemiyi ele geçirebiliriz.”

Kardin, gizlice çekilmiş bir uzay gemisi limanı fotoğrafını çıkardı. Fotoğrafta uzay gemilerine uzanan kalın bir kablo görünüyordu. “Bunun ne olduğunu öğrenebildiniz mi?”

Vok yanıtladı, “Efendim, bu büyük ihtimalle yakıt ikmali yaptıkları hortum.”

Gels ise farklı bir seçeneği seslendirdi: “Elektrik kablosu da olabilir. Gemi limanlarının elektrik santrallarına yakın konuşlandığını tespit ettik. Şahsen elektrik enerjisi kullandıklarını düşünüyorum.”

Askeri stratejilerden sorumlu Dimo hemen hevesle atladı, “O zaman bir gün saldırıya geçerse elektrik santrallarından başlayalım.”

Bu üslerde hayatımız böyle geçiyordu. Sürekli pizza suratlıların bir açığını yakalamaya çalışıyorduk. Özellikle gemilere giriş meselesi çok önemliydi. Dünya’nın fethinin baş aktörleri uzay gemileriydi. Marshlılar sonuç olarak sayıca bizden azdılar. Çok da kuvvetli oldukları söylenemezdi. Teke tek kavgada ortalama bir insan ortalama bir Marshlıyı çok rahat yere sererdi. Bu yüzden uzay gemilerinin sürekli dev otoparklarda park eder halde bulunmasına ben de takılmıştım. Bize karşı en büyük kozlarını hangarlarda saklamak yerine açık havada sergilemeleri enteresandı.

Renol'un kaçış ve süpermarket videolarından anlaşılabilceğı üzere aslında hava muharebesi konusunda çok iyi değillerdi. Karada da farklı değildi durum. Mars'ın bizim mitolojimizde savaş tanrısı olması Marslılara pek sirayet etmemiş gibi. Ya da Dünya'nın yanında Mars'ın savaşçılığı gülünç kaçıyor. Zaten Dünya'yı da kaba kuvvetle değil, sinsilikleri ve olan biteni çarpıtarak ele geçirmişlerdi. Onlara zihinbaz demesinin sebebi buydu. En büyük silahları lazer tabancaları veya gemiler değil, illüzyondu. Şu Güneş pazarlığı bile, onların zihinbazlıklarının bir göstergesiydi.

Lafa girdim, "Bugünkü pazarlığa ne diyorsunuz?" dedim.

"Yine çok büyük bir kelek attılar" diye homurdandı Dimo.

Kardin lafı ondan aldı: "Bir kere söylediklerinin çoğu yalan. Neymiş dünyamızdaki buzullar şekillenirmiş, mevsim normallerine dönölürmüş... Marslıların amacı hiçbir zaman Dünya'yı iyi bir hale getirmek olmadı, tek hedefleri Dünya'yı kendileri için iyi bir gezegene dönüştürmektir. Güneş onlar için çok büyük bir tehdit. Ultraviyole ışınları onları zayıflatıyor. Diğer yandan bizimle yaşamayı sevmiyorlar. Dünyanın angaryasını üzerimize yıktıklarından bir süre katlandılar ama artık bize ihtiyaçları yok. Hayal ettikleri teknolojik sistemi kurdular. Biz olmadan da üretebilir ve yaşayabilirler. Peki, bu durumda ne yapacaklar?"

"Bizden kurtulacaklar."

"Ama bunun kolay olmadığını biliyorlar. Pazarlığı yaparken günde bir saatlik güneş ışığının hayvanlara ve bitkilere yeteceğini söyledi Meko. Oysa Güneş en çok biz insanlar için hayati önem taşıyor. D vitamini bu yaştan sonra senin benim için çok önemli olmayabilir. Çocuklar ve büyüme evresindekiler içinse hayati. Ve D vitaminini büyük ölçüde Güneş'ten alıyoruz. Şimdi görün bakın, diğer D vitamini olan gıdaları yavaş yavaş sektörde azaltacaklar. Balık, yumurta, mantar..."

"Azaltırlar ve neden azalttıklarına da başka bir kulp takarlar."

"Bir Kozmos'un kulu da sorgulamaz."

"Ne sorgulayacak, tam tersi, balık zaten insana zararlıydı bile der bizim yavaşaklar" diye araya girdi Dimo.

"Zaten dikkat edin tüketmedikleri gıdalar bunlar. İhtiyaç duymadıkları için tüketme gereğı de duymuyorlar" dedi aramızdaki biyoloji uzmanı Na.

Lafı tekrar aldı Kardin. "Marslıların attığı her hamlede aslında o anda görmediğimiz başka bir amaç yatıyor. Bu yüzden hep bizden birkaç hamle önde oluyorlar. Fakat artık nasıl düşündüklerini, nasıl hareket ettiklerini daha iyi biliyoruz. Aramızdaki fiziksel güç farkı onların canını sıkıyor. D

vitamini kemiklerimizi güçlendiriyor. Onu bizden alınca güçlerimiz eşitlenecek. Asıl kıyım o zaman başlayacak. İşte Güneş'i bu yüzden çaldılar.”

Kardin'in cümlesi bitince Den sordu: “Peki ne yapacağız?”

Çok doğru bir soruydu. Toplantı boyunca sadece planlarını çözebilmiştik. Onlara karşı bir plan geliştirememiştik. İşin doğrusu, kimsenin aklına bir kurtuluş planı gelmiyordu.

Derin bir sessizlik oldu.

Kardin “Düşüneceğiz. Umut edeceğiz. Başka çaremiz yok” diye yanıtladı.

Dimo'nun ses tonunda öfke vardı: “Umut, umut... Hep aynı martaval. Artık saldırıya geçmemiz gerek. Hiçbir şey yapmadan elimiz kolumuz bağlı oturup duruyoruz. Onlardan daha iyi savaştığımızı biliyoruz. Ama savaşıyoruz. Dünya bizim diyoruz, ama harekete geçmiyoruz.”

Kardin ihtiyatı elden bırakmadı. “Şu an bir saldırı sonumuzu getirir. İntihardan farksız olur.”

Dimo ısrar etti. “Böyle yaşamaktansa daha iyi bir son olur bu. En azından sonraki nesillere gerçek bir fedakârlık öyküsü bırakırız.”

O kadar çaresizdik ki, içten içe Dimo'ya hak veriyorduk.

Herkes kafasını eğdi ve karanlık düşüncelere daldı. “Umut” kelimesinin anlamını yitirdiği anlardan biriydi.

Ta ki birden bire projeksiyonda tekrar Renol'un görüntüleri dönmeye başlayınca dek. Hayalet Gemi #2 kodlu video.

Herkes çaresizce iç dünyasına gömülmüşken Anda kalkıp “play”e basmıştı. Kafalar bir anda doğruldu, gözler videoya döndü. Videoda Renol uzay gemilerini tek tek mıhlıyor, daha sonra da insanlar Renol'un gemisine yiyecek taşıyordu. Alt tarafı toplamda üç dakika otuz sekiz saniye süren amatör bir video... Kararan umutlarımızı güneş gibi aydınlatmaya yetiyordu.

Gece hayatı

Güneş'in satıldığı gün reklamcımızın dediğine uyuz olmuştum ama haklı çıkmıştı. Gerçekten de sadece bir saatliğine (ki panelin açılışı bize göre geceye denk gelince o da olmuyordu) açık kalınca Güneş'in kıymetini daha çok bilmiştik. Panel açıldığında güneş gözlüklerimizi takıp pencerelere

diziliyor, bir süreliğine yaşamın kaynağına bakıyorduk. Güneş'e tapan eski insanlar gibi...

Kızgın yaz güneşinde bile sürdürdük bu ritüeli.

Bir gün, Lio'yla Güneş'e bakarken tuhaf bir içgüdüyle gözlüklerimi çıkardım. Dosdoğru baktım Güneş'e.

Lio, "Direkt bakarsan retinan zarar görür, dikkat et" diye uyardı.

Haklıydı, birkaç saniyede gözüm kamaşmıştı. Hemen kafamı mavi gökyüzüne çevirdim. Şimdi gözümün önünde sarı, yeşil, mavi ışık tanecikleri uçuşuyordu. Lio'ya baktım, havada fırıl fırıl dönen ışık taneciklerinden onu net göremiyordum. Sonra tekrar Güneş'e döndüm.

"Olsun" dedim.

Güneş'in gözlerimi yakmasını bile özlemiştim.

Sonra panel kapandı ve yeniden gece oldu.

Lio döndü bana, "Haydi dışarı çıkalım."

"Kursa gidecektim ama..." dedim, şifreli konuşuyordum, neme lazım.

"Bugünlük de gitme. Gel, felekten bir gece çalalım."

Lio bir bekçi değildi. Pasif bir muhalif olmayı tercih etmişti. Hep şunu diyordu: "Bir gün Marslılar Bekçileri toplu bir kısımla öldürürse pasif muhalifler onların yerini alacak. O yüzden bize ihtiyacınız var." Mantıklı bir argümandı. Zaten Lio'nun her hareketi, her fikri mantık üzerine kurulmuştu. Mars istilasını konusunda benim gibi düşünse de bu konuda harekete geçmeyi en azından şimdilik doğru bulmuyordu.

"Bir gece de kursa gitme" diye üsteledi.

Haklıydı, Dünya'nın kararmasından sonra hemen hemen her gün toplantılara katılmışım. Bir ara vermemin zamanı gelmişti.

Attık kendimizi barlar caddesine. Eskiden barlar sokağı vardı, şimdi şehir barlar caddesinden geçilmiyor. E ne de olsa Güneş'in yokluğu en çok gece kulüplerine yaradı. Dünya çapında tüm gece kulüpleri kısa sürede kazançlarını ikiye üçe katladı. Nasıl katlamasınlar, hiç gündüz olmuyor ki. Kulüpler, barlar, gazinolar 7 gün, 23 saat açık.

Bu Marslıların işine gelmişti tabii. Bütün gün çalıştırdıkları insanlar geri kalan zamanlarında parti yapıyorlar, Dünya'yı kaybettikleri gerçeğini düşünmek için bir anları bile kalmıyordu. İnsanlar özgür olduklarında değil, eğlenebildikleri sürece mutluydular. Zihinbaz Mars yönetimi bu zaafımızı fark eder etmez eğlence sektörünü geliştirmek için kesenin ağzını açtı. Hem gece hayatını daha ilgi çekici kılmak için yeni teknolojiler ürettiler hem de

kulüplerden aldıkları vergileri kıstılar. Diğer yandan müzisyenlere de yeni fonlar sağladılar. Tabii tek şartla; şarkı konuları sadece üç konu hakkında olabiliirdi: Aşk, ayrılık ve eğlence. Bu durumda ortaya sadece “Sonsuza Dek Bebeğim”, “Aşkına Ağlıyorum”, “Tüm Gün Boyu Parti” gibi şarkılar çıkmaya başladı. Aşk ve eğlence kitlelerin afyonu oldu.

İşte bu yüzden Bekçilerin eğlenceyle arası iyi değil. Zaten zaman da yok. İşt en arda kalan tüm zamanı bir Marslı gemisi ele geçirmek, uzayın derinliklerindeki Renol’la iletişim kurmak, yeni güneş düzenlemesinin sonuçlarını hesap etmek, Dünya’nın farklı bölgelerindeki Bekçilerle irtibata geçip fikir alışverişi yapmak gibi konulara adıyorlar. Her şeyi unutup dans etmeyi mücadelede yitirilen insanlara saygısızlık olarak görüyorlar.

Yine de bir gece takılsam dünyanın sonu gelmez ya!

Barlar caddesine gelip ilk bulduğumuz mekâna girdiğimizde gözlerime inanamadım. Marslıların teknolojik yenilikleriyle birlikte eğlence sektörü resmen boyut atlamıştı. Ses sistemleri o kadar gelişmişti ki, müzik adeta içinize nüfuz ediyordu. Dört bir köşede yer alan platformlarda kadın-erkek-transseksüel striptizciler inanılmaz ışık gösterileriyle dans ederek şehvet duygularını kışkırtıyorlardı. Bazı platformlarda eski çağlardan ünlü film yıldızlarının gerçeklerinden farksız hologramları çeşitli şovlar sergiliyorlardı. Uzay gemilerinden tanıdığımız lazer gösterileri ise en miskin adamı bar taburesinden dans pistine ışınlayacak kadar görkemliydi.

Açıkçası arada bir beliren sis bulutlarının içinde uyuşturucu madde olduğundan da şüpheleniyordum. Çünkü o andaki sarhoşluğumuzu sadece içkilerle, müzikle veya ortamla açıklamak mümkün değildi.

Bu esrik ruh halimiz en çok Lio’nun diline vurdu.

“Kia” dedi, “Biliyor musun ben seni seviyorum.”

“Lio, ben de seni seviyorum.”

“Ama aklın ve kalbin Bekçilerle birlikte.”

Hemen susturdum onu. Her ne kadar gürültülü bir ortamda olsak da bu sözler Marslı ajanların kulağına gidebilirdi.

“Demek istediğim, işin hep ön planda” diyerek şifreli konuşmaya geçti hemen.

“Bu aralar yoğun biliyorsun.”

“Ama her zaman yoğun olacak. Bize hiçbir zaman kalmayacak.”

Lio berbat dans figürleri ve âşık halleriyle çok tatlı görünüyordu o gece. Söylediklerinde de çok haklıydı.

“Söz veriyorum” dedim. “Zaman yaratacağım”
Lio gülümsedi.
Tam o sırada saatim çaldı. Arayan Anda’ydı. “Acil gel” dedi.
“Ne oldu?”
“Söyleyemem, gelmen gerek.”
Lio’ya baktım. Acı bir gülümseme konmuştu yüzüne.
“Git, git. Ben burada tek başıma dans ederim.”
Güldüm, “Tamam, istediğin kadar dans et ama striptizcilere yaklaşma.”

Sürpriz arama

Üsse girdiğimde bayram havası yaşanıyordu. Bir sinyal yakalamışlardı. Sinyal Mars’tandı!
Anda, “Buradakilere komut veriyorlar herhalde” dedi.
“Frekans tutturursak ne konuştuklarını duyabiliriz. Planlarını öğrenebilmemiz için büyük bir fırsat bu” dedi Kardin.
“Çok farklı bir sinyal bu. Sanki duyulmasını istemiyor gibi. Cümle içinde frekans değiştiriyor.”
“Cümleyi çözebiliyor muyuz?”
“Hayır, çok parazitli.”
“Hangi dilde?”
“Şu an bilemiyorum ama Marsça olmadığı kesin!”
“Yabancı bir uygarlık bizi kurtarmaya gelmiş olabilir” dedi Anda, her zamanki iyimserliğiyle.
“Sanmam. Dili çözemedim ama bu bir insan sesi. Hep aynı şeyi tekrarlayıp duruyor.”
Araya girdim, “Renol bu!”
Dimo bendeki sarhoşluğu fark etmişti.
“Sarhoşsun sen” dedi. Herkes dönüp bana baktı ayıplarcasına. Yüzüm kızardı.
“Biliyorum bunu sonra konuşuruz. Ama bakın. Düşünün. Kaybolduğundan beri 3 ay geçti. Mars’a gidiş süresi kadar.”
“Kia doğru söylüyor olabilir. Belki de bize bir şey anlatmaya çalışıyor” dedi Kardin.
“Sinyalin adresini çözdüm. Mars’ta bıraktığımız insan yapımı bir araçtan geliyor. 21. yüzyıldan bir araç” dedi yıldızlararası iletişimden sorumlu Den.
“Bu riski almalıyız, sinyal gönder. Renol’la iletişim kurabiliriz.”

“Mesajı çözdüm!” dedi teknisyen Vok.

“Söyle!”

“Yüz yüze konuşacağız, diyor.”

“Nasıl yani?”

“Yüz yüze konuşacağız... Bu kadar. Tekrar ediyor sürekli.”

Dimo, “Meydan okuyor Marshılara, mesajının duyulduğunu biliyor. Yine dalış yapacak demek ki. Süpermarket olayında olduğu gibi” dedi.

“Ya da buraya gelecek, bizimle yüz yüze konuşacak” dedi hayalci Anda.

Bu işte bir bit yeniği vardı.

“Sürekli tekrar ediyor dedin, değil mi?” diye sordu Gels.

“Evet.”

“Kendi mi tekrar ediyor?”

“Hayır. Makine olsa gerek. Otomatik tekrarlıyor.”

“Çok akıllıca. Kafalarını karıştırıyor. Aslında başka bir kanaldan bize ulaşmaya çalışıyor” diye akıl yürüttü Gels.

“Nasıl yani?”

“Önce bu kanaldan ilerledi. Şu an tüm Mars birimleri bizim gibi bu mesajı araştırıyor. Başka bir frekanstan mesaj yollasa kimse fark etmeyecek.”

“Var mı görünen başka mesaj?” diye mırıldandı Kardin.

“Tüm frekansları taramam zaman alır. Şimdi başlattım.”

“Yüz yüze konuşuruz” diye yüksek sesle tekrarlardı Anda.

O anda jeton düştü bende.

“100’e 100 gibi bir frekans var mı?” diye sordum.

Vok sevinçle, “Olmaz mı!” dedi. Gerçekten de birkaç ayar yapınca karşımıza Renol çıktı. Sesi biraz yorgun, çokça da heyecanlı çıkıyordu.

“Orada mısınız?”

Kardin hemen heyecanla, “Evet evet, seni dinliyoruz Renol” dedi.

“Çok vaktim yok. Gemimdeki iletişimi kestiler, ben de bunun üzerine önce Ay’a gittim. Orada yıllar önce bıraktığımız araçlarla size ulaşmaya çalıştım ama bunu fark ettiler. Hemen saldırdılar. Fakat size ulaşabilmek için Mars’a kadar gidebileceğimi tahmin edemediler. Sanıldığı kadar zeki değiller. Ya da insanoğlunu hafife alıyorlar.”

Tarihi bir ana şahitlik ediyorduk. Heyecandan kalplerimiz güm güm atıyordu. Fakat Kardin oldukça soğukkanlıydı. Başka biri böylesine heyecan verici bir anı bu kadar iyi idare edemezdi.

“Renol, ben Kardin, Bekçilerin Fenok’taki lideriyim. İletişimimizin kesilmemesi çok önemli. O araçtaki iletişim modülünü mutlaka gemine taşı. Uyum sağlarsa iletişime devam edebiliriz. Ama bunun gizlilikle devam etmesi şart.”

“Tamam, bunu deneyeceğim. Hızlı düşünmemiz lazım. Son saldırımdan sonra lazer gücüm azaldı. Dünya’ya yeni bir saldırı yaparsam lazerlerim hemen tükenir, sadece altı yedi gemiyi haklayabilirim. Bunun kimseye faydası olmaz.”

“Renol, şu an daha büyük bir problem var. Güneş’in önüne perde çektiler.”

“Evet, haberim var. Bu gemiden kısmen de olsa takip edebiliyorum olup biteni. Güneş’e gidip o reaktörlerin icabına bakabilirim.”

“Bu hayalimizdekinden de güzel bir gelişme olur. Sen güneş panelini patlatırken senkronize olarak Dünya’daki tüm Bekçiler saldırıya geçerse onları devirebiliriz. Şoka uğrayan Marslılardan birkaç gemi kaçırırsak yeter.”

“Tamam. Hesapladım. 141 gün sonra oradayım.”

“Emin misin?”

“Merak etme Kardin. Aylardır bu geminin içinde uzay gezginliği üzerine doktora yaptım. Yapacak başka da bir şey yok zaten. Bunların navigasyon sistemleri çok gelişmiş. Şimdi makineyle de doğruladım hesabı. Maksimuma yakın bir itki gücüyle ve serbest düşüş yörüngelerini de kullanarak 141 gün sonra oradayım. Daha hızlı gitme durumumda sağlığım etkilenir.”

Hemen takvime bakıldı.

Anda, “15 Aralık” dedi.

Kardin hemen Renol’a rapor geçti: “Dünya takvimiyle 15 Aralık. 141 gün bizim hazırlanmamız için de iyi bir süre. Daha hızlı olmana gerek yok. Bu süre zarfında tüm birliklerimizi hazırlıyoruz. Güneş’in açılmasıyla birlikte saldırıyoruz. Bu bizim son şansımız.”

“Anlaşıldı. Unutmayın, sandığımız kadar zeki değiller. Fakat çok sinsiler ve insanları kullanmasını çok iyi biliyorlar. En büyük yetenekleri istismar. Bunun en iyi örneği benim. O haberleri yayımlamamalıydım.”

“Renol, geçmişini unut. Biz seni çoktan affettik. Dünya halkına büyük bir umut oldun ve olmayı sürdürüyorsun.”

“Umarım bir gün ben de kendimi affederim.”

Bugüne kadar yaptıklarına rağmen o yazılardan dolayı pişmanlık duymaya devam etmesi Renol’un gözündeki değerini daha da yüceltti.

Kardin, “Marslılar her an frekansı bulabilir, iletişimi kesiyoruz” dedi.
“Anlaşıldı Kardin.”

Kulaklarımıza inanamıyorduk.

Az önce mücadelemizin sembol ismi Renol ile konuşmuş, yeryüzünü tekrar ele geçirmek için büyük savaşın planını yapmıştık.

Hayat işte.

Bir saat önce sevgilinle dans ederken, bir anda kendini savaşın içinde bulabiliyorsun.

Savaşa doğru

Haber en gizli yollarla, en zor bilmecelerle Dünya’nın diğer Bekçi üslerine ulaştırıldı. Fakat diğer liderler bu müjdeli habere sevinecekleri yerde, Kardin’in onlardan habersiz bir şekilde plan yapmasını eleştirdiler. Bekçilerin önde gelen liderlerinden Juad bu konuda özellikle sert çıkmıştı.

“Önce bize danışmalıydın” dedi.

“Kimseye danışacak vaktim yoktu. Konuşmayı uzatırsam pizza suratlılar sinyali yakalardı. Doğru kararı verdiğimi düşünüyorum. Reaktörlerin patlatılması onlarda soğuk su etkisi yaratacak. Çok büyük bir şok olacak. Bu sırada gemilerin devir tesliminde yapacakları en ufak hata o gemilerden birçoğunu ele geçirmemizle sonuçlanabilir. Renol’un ilk uzay gemisine girişinde olduğu gibi vardiya değişimlerini kollayacağız ve paniklerinden istifade edeceğiz.”

“Bu iyimser bir varsayım. Hiç panik yapmayabilirler. Marslılardan söz ediyoruz. Robottan farksızlar. Kaldı ki, reaktörleri gemilerle korumadıklarını nereden biliyoruz?”

“Korumaları için bir sebep yok. Kendi gezegenlerinde bile bir Marslı bırakmamışlar. Renol, Mars’a kadar gidip bir insan aracından bize ulaşabildiğine göre şu anda tek ilgilendikleri şey Dünya.”

“Bu da bir başka varsayım. Belki de Renol’un sizinle iletişime geçtiğini tüm Dünya’ya duyurmamız daha doğru bir hareket olur. Sonuçta milyonlarca insan Marslıların sunduğu o görüntülere kanıp Renol’un öldüğünü sanıyordu. Eğer Renol’la konuştuğumuzu tüm dünya öğrenirse Marslıların büyük bir yalanı ortaya çıkar ve örgütümüz birçok yeni bekçi kazanır.”

Kardin buna çok kızdı.

“Hayır! Bu Renol’u feda etmek anlamına gelir. Marshılar Renol’la konuştuğumuzu öğrenirlerse planımızı anlarlar. Peşine düşerler ve yakalarlar. Belki 100 gün sonra, Marshılar için her şey çok geç olunca umudu tekrar yeşertmek için bu haber verilebilir ama şimdi, kesinlikle olmaz!”

“Bilemiyorum Kardin.”

“Lütfen tekrar planı gözden geçirin. Renol’un reaktörleri patlatması, harekete geçmemiz için elde edeceğimiz tek fırsat olabilir!”

Juad oldukça inatçıydı.

“Hayır, Kardin, tüm teşkilatımızı gözler önüne serecek böyle bir saldırıya izin veremem. Diğer liderlerle de görüştüm, çoğu benimle aynı fikirde. Üzgünüm.”

Diyalog böyle sona erdi.

Gerçekten inanılır gibi değildi! Tarihi bir fırsat elimize kadar gelmişti ve insanlar bu konuda ellerini bile kıpırdatmamaya kararlıydılar. Kardin yıkıldı.

Nasıl yıkılmasın, 141 gün sonra Renol, Marshılara karşı kazanacağımız en büyük zaferi elde edecekti ve tüm insanoğlu bunu seyretmekle yetinecekti!

İlk iğne!

Eğer tabiat ana olaya el koymasaydı tam olarak böyle olacaktı.

Uzun zamandır üzerinde oyunlar oynanan doğa sonunda bu duruma itiraz etti. Ve tabii ki intikamı acı oldu!

Güneş’in kapatılması hayvanları çok etkilemişti. Güçten düşmüşlerdi ve etraflarına kuduz olmuş gibi bakıyorlardı. Fakat kimin Güneş’i kapattığını bilmedikleri için öfkelerini bir yere yansıtamıyorlardı.

Fakat arılar farklıydı. Sonuçta fotosentez en çok onların hayatını ilgilendiriyordu. Bu yüzden olsa gerek diğer hayvan ve böceklerin yapamadığını yaptılar ve çok geçmeden güneş hırsızlarını teşhis ettiler. Bu konuda ustaydılar gerçekten. Biz bile bir Dünyalı ile bir Marslıyı ayırmakta zorlanırken, onlar nokta atışı seçiyorlardı düşmanlarını.

Önce tek tük saldırılardan ibaretti. Arılar normalde görünmedikleri yerlerde yalnız yakaladıkları Marshıları sıkıştırmaya başladılar. Bir süre rahatsız ettikten sonra aralarından biri Marslı kurbanı sokuyordu.

Marşlılar önce bunları önemsemediler. Fakat sonra iş ciddi bir hal aldı. Marşlılar sokağa rahat rahat çıkamaz oldular.

Tabii bu bir kamikaze göreviydi. Marşlıyı sokan arı oracıkta ölüyordu. Etrafta arı cesetleri görmeye alışır olduk. Marşlıların çok olduğu bölgelerde arı cesetlerine basmadan yürümek zorlaşmıştı. Fakat insanlar o ölü arılara saygıyla bakıyorlardı. Evet, belki de arıların bu saldırıları Marşlılara arı iğnesinin korkunç acısını yaşatmak ve oralarını buralarını şişirmek dışında başka bir sonuç getirmiyordu ama yine de ufak yaratıkların bu ufak eylemi insanları etkilemeye yetmişti.

İşte insanoğlu asıl o zaman derin uykusundan uyandı.

Artık devrimde yalnız değildik.

Yerdeki arı cesetleri havaya isyan kokusunu yaydı. Bu kokuyu alan herkes Bekçilere katılmaya başladı. Örgüt gün geçtikçe güç kazandı.

Sonunda Juad, bu uyanışa sessiz kalamadı. Üssümüzle iletişime geçti.

“Kardin, benim şüphelerim devam ediyor ama diğer liderler planına sıcak bakıyorlar. Yeşil ışık yakıyoruz.”

Tabii ki, plan tüm Bekçilerle paylaşılmadı. Sadece üs liderleri Renol’un o gün Güneş’in etrafına dizilen reaktörlerden birini patlatacağını öğrendi. Liderler dışındaki rütbesiz Bekçilere yakında bir saldırının olacağı söylendi ama bunun küresel bir eylemin parçası olacağı saklandı. Çünkü eylemin tarihi de, içeriği de Marşlıların kulağına giderse bütün plan çökerdi.

Rütbesiz Bekçilerden sadece biz bu planın tüm detaylarını biliyorduk. Bu çok ağır bir sorumluluktuk. Hiçbir şekilde bu bilgiyi sızdırmamalıydık. Yoksa Marşlılar, Renol’a yetişir ve reaktörleri patlatmadan önce lazer gücü az kalan Renol’un gemisini patlatırlar, hayallerimiz suya düşerdi.

Renol’un güneş paneline varmasına 100 gün kala tüm liderler bir araya gelip o güne kadar Marşlıları zayıflatmak için neler yapılabileceğini planladılar.

Marşlıları, büyük gün gelene kadar güçten düşürmemiz şarttı.

İlk işimiz, tüm dış hekimi muayenehanelerini havaya uçurmak oldu. Senkronize saldırılarla Dünya üzerinde dış hekimi muayenehanesi bırakmadık.

Ortalama iki ayda bir dışçıye giden Marşlılar 100 gün içinde epey sorun yaşayacaklardı.

Tabii bu sırada Marşlılar uyumuyordu. Önce arıların saldırısı, sonra dış hekimi muayenehanelerinin infilak etmesi onları teyakkuza geçirdi. Her yer

Mars polisleriyle doldu. Bir eylem yapacağımızı sezmişlerdi, fakat bunun ne çapta olacağını ve en önemlisi de ne zaman gerçekleşeceğini bir türlü öğrenemiyorlardı. Tanıdığım tüm Marslıların gözlerine bir endişe bulutu yerleşmişti. Bazıları da şimdiden dişlerini tutar olmuşlardı.

Diğer yandan Bekçiler arıcılığa başladı. Kısa sürede öğrendik bu mesleğin inceliklerini ve uçsuz bucaksız kovan tarlaları oluşturduk. Arılar büyük gün geldiğinde en önemli müttefiklerimiz olacaklardı. Planımızın en can alıcı kısımlarından biri şuydu: Uzay gemilerinin içine ince camdan yapılma kavanozlar atacaktık, içeri dalan arılar da Marslı pilotların icabına bakacaktı.

Gökyüzünden pıtır pıtır düşen uzay gemilerini hayal ettikçe gözlerimiz ışıldıyordu. Artık her gün Renol'un süpermarket videosunu izleyip umudumuzu tazelemek zorunda değildik. Komutan Dimo dahil herkes, 100 gün sonraki harekâtı iple çekiyordu.

İnsanoğlu uzun zamandır geleceğe bu kadar umutla bakmamıştı.

Büyük teklif

Tabii o zamanlar Marslıların misilleme yapacağını tahmin etmiyorduk. 86 gün kalmıştı ki, bir gün arı kovanı tarlalarının yangınlarla yok edildiği korkunç bir güne uyandık.

Arı kovanlarının tek tek yanışını izlerken, umutlarımız da sönüyordu. Arı nüfusu bir gecede epey azalmıştı.

Al benizliler ayrıca diş ağrılarına da çare bulmuş gibi görünüyorlardı. Ağrıları yüzünden sürekli çenelerini tutan Marslılar gizemli bir şekilde iyileşmişlerdi.

Birkaç gün önce geleceğe umutla bakıyorduk ama şimdi o kadar emin değildik kendimizden. Yine de yolumuzdan dönmüş değildik, arıların yarım kalan eylemini bitirmeye kararlıydık. O büyük günde kanımızın son damlasına kadar savaşmaya ant içtik. Hepimiz biliyorduk ki, bu kadar uygun bir şansı bir daha elde edemezdik.

Ben sürekli bunları düşünürken, beraber yaşamaya başladığım Lio'yla bunları paylaşamamak oldukça güç olmaya başlamıştı. Lio, çok önemli bir şey üzerinde çalıştığımızı tahmin ediyordu. Sürekli takvime bakmamdan büyük bir olaya geri saydığımı anlamış olmalıydı. Ama direnişimize büyük bir saygı duyduğu için neler karıştırdığımıza dair en ufak bir soru sormadı.

Fakat Renol'un saldırısına 80 gün kala o en büyük soruyu sordu:

Önce gözlerimi kapattı ve “Seni bir yere götüreceğim” dedi.

Alt tarafı iki üç adım attık, gözlerimi açtı, salondaki pencerenin karşısındaydık. Şehir manzarasına bakıyorduk. Aslında gündüzdü ama gece gibi karanlıktı.

“Tam burada seninle Güneş’in ölümüne şahit olmuştuk. Ben tam bu anda, sen hüznle yerinde olmayan güneşe bakarken sana âşık oldum. Şu an görünmüyor ama bir gün o güneş doğacak” dedi.

Ben içimden, “Neler oluyor” demeye kalmadan, tam karşımızda bir havai fişek göğe fırladı. Sadece bir tane. Fişek epey yükseldikten sonra patladı, Güneş gibi sapsarı bir çember oluşturdu ve kayboldu.

“O gün de senin yanında olmak istiyorum.”

Sonra diz çöktü ve konuşmasına klasik evlenme merasimlerini tiye alarak devam etti.

“Hastalıkta, sağlıkta, iyi günde, kötü günde... Savaşta ve barışta... Eylemlerde, protestolarda...”

Güldüm.

“Aydınlıkta ve karanlıkta... Güneşli günlerde, güneşsiz günlerde...”

Sonra o soru geldi:

“Benimle evlenir misin?”

Beklemiyordum diyemem, sonuçta en başta çapkın karakteriyle tanıdığım Lio’nun romantığe evrilişinin canlı şahidiydim ama yine de hazırlıksız yakalanmıştım.

“Güneşli günler yakın sevgilim, az kaldı” deyip gülümsedim.

Derken elindeki ufak kutuyu açtı. Sarı bir yıldız gibi parlıyordu yüzük.

Etkilendim elbette. Savaşa gün sayan devrimci yanıımı unuttum.

Yüksek sesle, “Evet” dedim.

İlk iş, aşkımızı yatakta tazelemek oldu tabii. İkinci iş ise düğün için gün bakmaktı. Lio önce beş ay sonrasını teklif etti. Aceleci davranıyor gibi görünmek istemezdim ama “Biraz daha erken olabilir mi?” diye sordum.

Çünkü savaşta ne olacağı hiç belli olmazdı. Arılara karşı savunma geliştirdiklerinden beri zaferden o kadar da emin değildim. Dış ağrılarını da bir şekilde yenmeyi veya geciktirmeyi başarmışlardı. Elimizdeki tek koz Renol’un reaktörleri patlatmasıyla paniğe kapılmaları ve birkaç gemiyi kaptırma olasılıklarıydı. Fakat bu olasılık her geçen gün düşüyor gibi geliyordu bana.

“4 ay sonra olsa nasıl canım? Bak şu gün bildiğim bir mekân boş” diye gösterdi takvimde.

Fakat o da çok geçti. “2 ay sonrası nasıl?” diye sordum.

Bir an evvel evlenmek istediğimi sanan Liocuğumun gözleri parladı.

“Harika” dedi.

Ben de güldüm. Görseniz, balayına savaşa girecek bir gelin adayı değildim!

Ters giden balayı

Sayılı gün çabuk geçermiş.

Düğün günü geldi çattı. Sade bir tören yaptık. Annem benden daha mutlu gibiydi. Zaten annelerimiz için evlenmiyor muyuz?

Tabii Bekçilerin çoğu bu hararetli günlerde evlenmemi tasvip etmediler. “Savaştayız ve sen evleniyorsun öyle mi?” diye çıkmıştı Dimo. Neyse ki, bir kısmı da bana hak verdi. Sonuçta “evlilik” ölmeden önce yapılması gerekenler listesinin demirbaşlarından biriydi.

Balayımız güneş patlamaları kadar sıcak geçti. Fakat daha dördüncü gününde acil toplantı için Bekçilerin çağırmasıyla planladığımızdan kısa sürdü.

Lio apar topar dönmemize çok ses etmedi. “Bir gün kaldığımız yerden devam ederiz nasılsa” diye bir espriyle içimi rahatlattı.

Bekçilerin üssü bu defa kapatılmış bir hava gazı fabrikasındaydı. (Şarkı sözlerinde “Ne bu havalar güzelim, gel de gazını alalım” gibi mısralar olan bir şarkıyla yaydık adresi) Herkesin yüzünden düşen bin parçaydı.

Kardin toplantıyı yönetiyordu.

“Marşlılar planımızı çözdü! Öğrendiğimize göre bundan iki ay önce bir Mars filosu Güneş’e doğru yola çıkmış. Ve son hızda yol alıyorlar. Nasıl bilmiyorum ama Renol’un reaktörleri patlatacağını biliyorlar.”

“Bunu nasıl bilebilirler?”

“Ya bir şekilde Renol’un gemisini tespit ettiler ya da biri öttü.”

“Demek aramızda köstebek var!” diye bağırdı Dimo.

“Bundan emin değiliz.”

“Peki, Renol ile Mars filosu arasında ne kadar var?”

“Yaklaştılar, Renol farkında değil, daha hızlı giderse arayı açabilir ama sözleştiğimiz tarihe uymak için normal bir hızla ilerliyor.”

“Renol’la bağlantı kurmamız şart o zaman.”

“Bu çok riskli değil mi? Marslılar sinyali yakalayabilir.”

Vok araya girdi: “Yakalayabileceklerini sanmıyorum. Mars’tan aldığı iletişim modülü o kadar eski bir cihaz ki elektromanyetik mantığını çözmeleri, en azından bir süre mümkün olmaz.”

“Yakalasalar da fark etmez. Mars filosu şu ankinden hızlı gidemez ama Renol gidebilir. Bu riski almalıyız. Büyük günün tarihini erkene çekmek tek çaremiz” dedi Kardin.

Üsteki herkes bu fikrin kaçınılmaz olduğunu fark etmişti. Diğer üslerden de onay gelince Renol’la bağlantı kuruldu.

“Renol, orada mısınız?”

“Evet. Size söylediğim gibi hedefe doğru ilerliyorum. Merkür’ün yörüngesine yaklaşıyorum. Konuştuğumuz gün orada olacağım. Siz de hazır mısınız?”

“Hazırsınız ama bir problemimiz var. Kırmızılar peşinde. Hızlanman gerek.”

“Nasıl duymuşlar?”

“Bilmiyoruz.”

Diyalog sırasında Renol’la yaptığımız planın nasıl duyulmuş olabileceği üzerine düşündüm.

Bekçileri birçok açıdan eleştirebilirdim ama ağızlarının sıkı oluşuna toz bile konduramazdım. Zaten güneş reaktörlerinin patlatılacağını sadece üs liderleri ve bizim üsteki bir avuç rütbesiz bekçi biliyordu. Liderler ötmüş olamazdı, bu konuda en eğitimli insanlar onlardı. Kolay kolay lider olunmuyordu. Öyleyse... Bizden biriydi!

Renol’la konuşma devam ederken tek tek hepsine baktım. Hiçbirinde gammaz olduklarına dair bir ipucu yoktu. Vak, Dimo, Den, Anda, Gels, Na... Hepsi büyük bir heyecanla liderlerinin Renol’la konuşmasını dinliyordu. Belki de kimse ispiyonlamamıştı. Belki de Marslıların uzayı tarayan radarları vardı. Belki de uzayın çeşitli noktaların muhafızlarını yerleştirmişlerdi.

Yine de bunların hiçbiri bana akılcı görünmüyordu.

Bu sırada Juad da diğer üsleri temsilen Renol’la kurulan iletişime katıldı ve Renol’un peşinde Marslıların olduğunu öğrenince en baştan beri soğuk baktığı bu operasyonu durdurmak istedi.

Kardin bundan yana değildi ama gardını düşürmek üzereydi. Eğer Renol reaktörleri patlatmadan önce Mars gemileri Renol’u yakalarsa direnişimiz

büyük bir yara alırdı. O yüzden Juad, Renol'un kaçması gerektiğini iddia ediyordu.

Vok araya girdi, "Eğer Renol maksimum hızda giderse arayı açar. Aradaki mesafeyi bir Dünya gününe kadar çıkarabilir."

Juad, "Maksimum hız Renol'un metabolizmasına zarar verebilir" diye itiraz etti.

Renol, "Hızımı artırabilirim" diyerek araya girdi.

Juad, "Kardin, Renol'un reaktörleri patlatması bize nasıl bir avantaj sağlayacak, şu durumda hiç bilmiyorum. Belli ki Marslılar bunu öğrenip çoktan hazırlıklarını yapmışlar" dedi. Haklıydı. Bizim en çok bel bağladığımız konu yaşayacakları şok etkisiydi. Şimdi o taktik yatmıştı. Arılarımızın neredeyse kökünü kazımışlardı. Hesapladığımız gibi diş ağrısından da kıvranmıyorlardı. Her şey aleyhimizde görünüyordu.

Kardin, "Plana sadık kalalım. Şok olmazlarsa olmasınlar, saldıralım, ne olacaksa olsun" dedi. Dimo, Kardin'in bu çıkışına sevinmişti.

Juad, "Kardin, tüm teşkilatı riske atamam. Ama diğer yandan ok yaydan çıkmış durumda. Size bol şans diliyorum ama kendi birimlerimi bu savaşın bir parçası yapmayacağım. En baştan endişelerimi dile getirmiştım" dedi.

Kardin, "Siz olmadan başaramayız" diye itiraz etti.

"Öyle görünüyor ki, biz olsak da başaramayacağınız bir hal aldı bu operasyon. Birilerinin hayatta kalması gerek."

Kardin iletişimi kapattı. Bize döndü ve gözlerini kaçırarak "Kozmos yardımcımız olsun" dedi...

En iyimserimiz olan Anda kulağıma fısıldadı: "İşimiz Kozmos'a kaldıysa..."

Dimo, Kardin'e katılmıyordu. Eline bir silah alıp kendinden emin gür ses tonuyla, "Dişe diş, kana kan!" diye bağırdı. Üsteki tüm askerler ona koro şeklinde eşlik etmede gecikmediler.

Fakat Dimo sadece gaza gelmiş bir komutandan ibaretti. Kardin'le kovaladığımız senaryonun sonu mutlu bitecek gibi görünmüyordu. Renol reaktörleri patlatsa bile buna hazırlıklı Marslıları ters köşeye yatıramayacaktık. Mağlubiyet kaçınılmazdı. Her şeyden çok umuda inanan Bekçiler savaşa bir gün kala umutlarını yitirmiş görünüyorlardı. Bu karanlık anda Dimo duvara yumruk attı. Çok kızgındı.

"Taktiğimizi öten o köstebeği elime bir geçirsem..." dedi dişlerini sıkarak.

Sataşacak birilerini arıyordu belli ki. Beni gözüne kestirdi.

“Sen niye hâlâ buradasın, dönsene balayına.”

Kardin savundu beni: “Uğraşmasana kızla. Bak işine.”

Dimo işine, yani askerlerine emir yağdırmaya döndü. Kardin yanıma yaklaştı. “Dimo haklı aslında, kocan meraklanmasın. Yarın burada ol. Strateji masasında sana ihtiyacım var” dedi.

Döndüm eve. Lio öpücüklerle karşıladı beni. Bense hayalet gibiydim. Yarın büyük savaş patlayacaktı, kocam ise balayı seksi kovalıyordu. Şu an burada değil, üste, mücadelenin kalbinin attığı yerde olmalıydım. Dimo haklıydı. Dünya’nın kaderinin tayin edileceği günlerde evlenmek de nereden çıkmıştı... İnsan ne kadar bencil olabiliyor.

“Biraz kirliyim canım, duş alayım” dedim.

“Tamam, yatakta bekliyorum” dedi Lio erotik ses tonuyla.

Banyoya girdim. Ayna karşısında düşüncelere daldım. Biraz kilo mu almıştım ne? Yanaklarım şiş gibiydi. Tartıya çıktım, pek bir kilo farkı yoktu. Aha yine aynısını yapmıştım! Savaşta evlenen, devrim arifesinde kilosuna bakan çakma bekçi Kia! Hiçbir zaman gerçek bir bekçi gibi adanmışlıkla bağlanmamıştım mücadeleye. Belki de benim gibi özel hayatından fedakârlık yapmayanlar yüzünden Dünya’da hâlâ Mars bayrağı dalgalanıyordu.

Geçmişî düşündüm. Bekçilere katkım sıfıra yakındı, sadece Renol Mars’tan iletişime geçtiğinde kanalın bulunmasına yardımcı olmuşum. Bunun dışında hiçbir varlık gösterememişim. Bekçilerin prensesi gibiydim. Direnişin parçası olayım ama hiçbir lüksten de, danstan da, yüzükten de, uykumdan da geri kalmayayım... Oh ne âlâ!

Teknik konularda zayıftım ama bari diğer konularda dişe dokunur bir rolüm olabilseydi. Mesela insanları iyi tanırdım ama köstebek gözümünden kaçmıştı. Gerçekten Marslılara öten kimdi? Tekrar bunun üzerine düşünmeye başladım. Örgütün gözüne girmek istiyordum. Ama çok az ipucu vardı elimde. Dimo’ya gıcıkıttım ama onun köstebek olmadığından emindim. Anda, Vok, Gels... Pes ettim. Dişimi fırçalayıp kocamın kollarına bırakacaktım kendimi.

Diş fırçam gözüme eskimiş süpürgeler gibi görünmese öyle olacaktı. Fırçamı değiştirmenin zamanı gelmişti. Lio’nun yedek diş fırçaları geldi aklıma. Onları aramaya başladım banyoda. Buldum da. Dolapta en az otuz tanesi üst üste duruyordu. Bir tanesini alırken yanlışlıkla hepsini devirdim.

Arkasındaki bardaklar ortaya çıktı. Yedi cam bardak, haftanın günleri yazıyor üzerlerinde. İçlerinde ise o korkunç şeyler: Takma dişler!

Yoksa Lio?

Kahretsin!

Gökte aradığım köstebek yerdeydi, tam karşımdaydı. Köstebek bendim!

İki ay önce Mars filosu kalktı demişti Kardin.

İki ay önce, yani Lio'ya evet dediğim günlerde...

Marşlılar Dünya'yı kaba kuvvetle değil sinsilikleriyle almışlardı. Renol da bizi uyarmış, "Çok sinsiler ve insanları kullanmasını çok iyi biliyorlar. En büyük yetenekleri istismar. Bunun en iyi örneği benim" demişti. Ona gerçekten kulak verseydim, saçma sapan dünyevi meselelerle kafamı doldurmasaydım belki o zaman tuzağa düştüğümü anlayabilirdim.

Tam olarak iki ay önce Lio'nun romantik teklifine, "Güneşli günler yakın sevgilim, az kaldı" diye yanıt verirken aslında bir yandan Mars İstihbarat Timi'ne ötmüş olmuştum. Bekçilerin planını daha açık bir şekilde ağzımdan kaçırıamazdım herhalde!

Lio neden benimle apar topar evlenmek istemişti ki? Tabii ki eylemin ne zaman yapılacağını öğrenebilmek için. Bu yüzden ileri bir tarih söylemiş, daha sonra benim geriye çekmemle birlikte tahmini olarak eylem günümüzü saptamıştı.

Lio gibi yakışıklı bir adamı nasıl tavladığımı en baştan beri anlayamamıştım zaten. Meğer baştan beri bu amaçla peşimden koşmuş. Geçmişini hatırladıkça, taşlar yavaş yavaş yerine oturuyordu. Mesela beni evine çağırdığı o gün, neden evinde o kadar çok diş fırçası vardı ki? Dişleri zayıf bir Marslı olmasa, sürekli fırçalarını değiştirmek zorunda kalmaz, evinde onlarca diş fırçası tutmazdı herhalde! Bir de onları çiçek buketi gibi tutmuş, bana kur yapmıştı. Ne kadar körmüşüm! Güneş'in doğmadığı gün, ilk defa birlikte kahvaltı yaptığımızda hazırladığım yumurtayı yememişti. Tıpkı Marslı patronlar gibi güneş doğmadan erkenden gidiyordu işyerine. Kötü müziklere kötü danslarla eşlik ediyordu. Daha ne kadar ipucu vermesi gerekiyordu acaba?! Bir de Bekçilerin bilmecelerden sorumlu şifreçözücüsü olacağım!

İçimden enayiliğime, beni kullanan ritmibozuk pizza suratlı kocama ve sinsilikte Kozmos markası Mars yönetimine küfredip duruyordum. Yıllar önce Renol'u "umut soygunu"nda kullandıkları gibi şimdi de beni kullanmıştı namussuz takma dişliler! Evet, yeni bir lakapları vardı artık. Bu

gecikmiş dedektifliğimin tek iyi yanı Marslıların diş ağrılarını nasıl çözdüklerini anlamam olmuştu. Meseleyi kökten çözmüşler ve dişlerini komple çıkarmışlardı! Demek ki, muayenahanelerle birlikte takma dişlerin yapıldığı diş laboratuvarlarını da imha etmeliydik. Neyse ki bu benim hatam değildi.

Yatağa girdiğimde Lio beni öpmeye çalıştı. Hemen, “Başım ağrıyor” diyerek sırtımı döndüm. Bir terslik olduğunun farkına vardı ama çok kurcalamadı. Gözünü kapattığı gibi uykuya daldı. Benimse gözüme uyku girmedi. Yatağıma bir Marslı aldığıma inanamıyordum. İnsanoğlunun yok edilme planında maşa olarak kullanıldığıma inanamıyordum. Türümün yüz karasıydım!

Hatamı bir an evvel telafi etmeliydim.

Ama nasıl?

Çıkmayan candan umut kesilmezmiş. Belki de Bekçilerin gözden kaçırdığı bir şey vardı. Güneş’in çalınmasıyla bugün arasında olup bitenleri, tüm o strateji toplantılarımızı hatırladım. Bütün o tartışmalar askeri düşünceler etrafında dönüyordu. Ne de olsa insanlık tarihi kaba kuvvet tarihiydi. Belki de, bunu değiştirmemiz, Marslıları yenmek için onlar gibi düşünmemiz gerekiyordu... İyi, güzel düşünüyordum da, bir yere varamıyordum, tüm düşüncelerim duvara tosluyordu. Belki de yenilgiyi kabul etmemiz her iki taraf için en iyisi olacaktı.

Bundan birkaç gün önce ne kadar mutluyduk oysaki. Ben daha da mutlu olmak için evlenmeye karar vermesem tüm bunlar olmayacaktı. Lio! Şimdi gönül rahatlığıyla uykuya dalmıştı al benizli kocam. Horul horul uyuyordu. Nasıl da, onun Marslı olduğunu fark etmemiştim. Enerji şirketinde çalışan yakışıklı mühendis neden bana âşık olsun ki? Kerizliğimin en çok bu kısmına takılmıştım. Enerji şirketinde çalışması bile bir ipucuydu aslında, Marslılar küresel ısınmanın önüne geçebilmek için Dünya’daki enerji tüketimini kontrolleri altına almışlardı. Fosil yakıt üretimini ve tüketimini durdurmuşlardı. Yeni enerji şirketleri de enerji kullanım politikalarını gizli tutuyordu. Bu yüzden enerji şirketlerinde çalışanların çoğu Marslı olurdu. Geri kalanı da Mars yalakası insanlardan oluşurdu. Hani şu Renol’un süpermarket videosunda “Teröristlere yardım etmeyin” diyen tipte insanlar. Marslıdan çok Marsçı!

Güneş pazarlığını hatırladım. Pazarlığın bir noktasında Viki anlam veremediğimiz bir tutumla “günde yarım saat” ve “ayda 2 gün” teklifini

getirmişti. Bir yirmi dört saat daha koparmak için günlük bir saatlik hakkımızdan da düşecektik yani. Fakat Marslılar ne hikmetse bu makul teklifi reddetmişlerdi. Demek ki bir saatlik güneşe bizden daha çok onların ihtiyacı vardı! Öyleyse neden günde bir saat için diretiyorlardı?!

Lio'nun ortağı olduğu mekândaki güneş enerjisiyle çalışan fenerler aklıma geldi.

Tabii ya! Uzak gemileri! Onlar için gerekiyordu güneş enerjisi.

Gemilere çektikleri o uzun kalın kablolar sadece bir dekordu. Ne elektrikle şarj ediyorlardı ne de fosil yakıtla dolduruyorlardı gemilerini. Bu numara da zihinbazlıklarının bir parçasıydı. Günde bir saat uzak gemilerinin pillerinin dolması için şarttı. Eğer ayda 4-5 gün komple açsalar o kadar enerji depolayamayacaklardı, boşuna açık kalacaktı Güneş. İşte bu yüzden uzak gemileri güvenlik açığına rağmen sürekli dışarıda duruyordu. Bize gözdağı vermek için değil, güneş enerjisi için! Aradığım buydu işte...

Bu bilgiyle Marslıları mars edebilirdik!

Güneş'in kapandığı gün

Lio'yu uyandırmadan evden çıktım, üsse gittim. Ekibin büyük kısmı uyanıktı. Dimo adamlarıyla birlikte silahları diziyordu. Fakat savaşa hazırlanan bir komutandan daha çok intiharına geri sayım yapan emekli asker gibiydi. O bile ertesi günkü savaşın intihardan farksız olduğunu anlamıştı.

Beni görünce şaşırdı.

“Ne oldu taze gelin, ne işin var burada?”

“Kardin'le görüşmem lazım.”

“Strateji odasında. Ben olsam rahatsız etmezdim.”

Kardin strateji odasında, bir haritanın üzerinde uyuyakalmıştı.

Uyandırdım onu.

“Hemen Renol'la görüşmem gerek.”

Beni iplemeden, kafasını tekrar haritanın üzerine koydu.

“Kardin lütfen kalk, Renol'a bağla beni.”

“Niye?”

“Juad'ı da bağlayın. Her şeyi çözdüm. Marslıları yenebiliriz!”

Kardin berbat bir halde gözükiyordu. Öfkeyle sesini yükseltti. “Sen bu işe karışma Kia” dedi.

“Hayır, lütfen dinleyin. Çok önemli bir şeyi gözden kaçırdık. Halen daha bir avantaj elde edebiliriz.”

“Saçmalama git evine. Yarın savaşacağız ve bu iş bitecek. Nasıl biterse bitsin...”

“Yarın savaşırsak kaybedeceğimiz ortada. Lütfen beni Renol ve Juad’a bağlayın.”

Kardin sonunda pes etti. Hemen bağlantılar kuruldu. Juad karşısında benim gibi rütbesiz birini görünce sinirlendi.

“Kardin, her önüne gelen fikir mi verecek, ne bu rezalet” diye bağırdı.

Derken bağlantıdaki Renol girdi araya, “Ben önerisini dinlemek istiyorum” dedi. O böyle söyleyince Kardin ve Juad ses çıkaramadılar.

“Bakın” dedim, “Güneş pazarlığını hatırlayın, günde bir saat diye ısrar etmişlerdi. Bunun bir sebebi olmalı. Bize karşı en büyük kozları uzay gemileri. O uzay gemilerinin ne tür bir enerji kullandığını asla öğrenemedik. Ama ya güneş enerjisiyle çalışıyorlarsa? İşte bu yüzden Güneş’in her gün bir saat açık kalmasını istiyorlar.”

“Yani?” dedi Juad.

“Renol şimdi reaktörleri patlatmaya gidiyor. Eğer hızını artırırsa arkasındakilerle arasını bir Dünya günü kadar açabilecek. Peki, reaktörleri patlatmasa, tam tersine reaktörlerin iletişimini kesip panelin açılmasını engellese? Bir gün hiç açılmasın. Böylece gemiler şarj olamayacak!”

Kardin’in aklına yatmıştı planım. Hemen tamamladı beni: “Bu durumda ertesi gün karanlıkta saldırıya geçeriz. Gemileri kullanamazlar. Bütün Marslılar dışarıda savaşmak zorunda kalır. Sonra Renol reaktörleri patlatır. Güneş ışıyla birlikte son darbeyi indiririz.”

Dimo dayanamadı araya girdi: “Bugüne kadar hep gemilere nasıl girebileceğimizi düşündük durduk. Asıl mesele Marslıları gemilere sokmamaktı! Bir bölük dışarıda savaşırken, diğerleri patlamadan önce gemilerin etrafını sarar...”

Juad, “Sakin olun” dedi. “Renol hızını maksimuma alıp arayı açman gerekiyor. Bu hıza dayanabilir misin?”

“Dayanmak zorundayım efendim.”

Juad sonra bana döndü.

“İyi plan diye buna denir, ismin neydi?”

“Kia” dedim.

“Tüm Bekçi birimleri yarın değil, ertesi gün saldırıya geçecek. Umarım planın işe yarar Kia” dedi Juad.

Konuşma sona erince herkes gelip beni tebrik etti.

Biraz olsun yüzüm gülmüştü. En azından yaptığım hatayı telafi ettiğimi düşünüyordum. Fakat diğer yandan Renol'u büyük bir riskin altına sokmuştum. Bir Dünya günü boyunca reaktörlerin başında bekleyecek, sonra onlardan birini patlatacaktı. Ama bu sırada peşindeki Mars gemileri reaktörlere varabilirdi. Peki ya o zaman?

Savaşığımız gün

Renol güneş paneline varınca iletişime geçti bizimle.

“Kozmos aşkına, bu manzarayı görmenizi isterdim. Pizza suratlılar kazara sanat yapmışlar! İki reaktör arasında bir enerji denizi var. Sıvı değil de, nasıl anlatsam sürekli dalgalanan kuzey ışıkları gibi... Bu rengârenk perdenin arkasından Güneş vuruyor. Hani sevgilinizin arkasından güneş vurur ya, onu tam göremeseniz de gözünüze her zamankinden de güzel gözükür... Ah kusura bakmayın. Uzay sarhoşluğu çeneme vurdu sanırım.”

Kardin “Renol, işimizi bitirelim bol bol anlatırsın olanları. Şimdi antenin olduğu reaktöre gitmen gerek.”

“Evet Kardin, 9 dakika sonra oradayım.”

“Mars filosu tahminen 17 saat 34 dakika içinde sana yetişecek. Dayanabilecek misin?”

“Kesinlikle. Tek bir problem var. Yolda meteor yağmuruyla karşılaştım. Zaten az kalan lazer gücümü epey bir harcadım. Şu an hesabıma göre sadece dokuz atımlık lazerim var. Anteni vurduktan sonra reaktörü patlatmak için sekiz adet lazer ışını yeter mi?”

Üs bir anda sessizliğe bürünmüştü. Videolar aklımıza geldi, en ufak topaç cinsi Mars gemisini devirirken bile en az üç lazer ışını göndermişti Renol. Şimdi sekiz lazerle kilometrelerce uzunluktaki bir reaktör patlar mıydı?

Fakat sessizliğin bir başka sebebi daha vardı. Renol lazer gücünü reaktörlere harcayınca peşindeki Marslılara karşı kendini nasıl savunacaktı? Resmen açık uzayda yem gibi duruyordu. İşte bu yüzden bir süre kimse Renol'a yanıt veremedi.

“Kardin orda mısın?” diye seslendi Renol.

“Renol buradayız. Evet, yeter, seri halde atarsan yeter” dedi Kardin ama buna kendi de inanmıyor gibiydi. Ağzından mikrofonu çekip, “Yetmeli” diye fısıldadı.

“Anlaşıldı. Diğer reaktöre geldim. İletişim kulesini görüyorum. Tek lazer topuyla halledebilirim sanırım” dedi Renol.

Bir sessizlik oldu.

Sonra Renol konuştu: “Duyduğunuz, ya da duymadığınız ses antenin patlama sesiydi!”

Üsteki herkesin yüzüne gülümseme konmuştu. Büyük planın ilk aşaması tamamlanmıştı.

Yine de emin olamıyorduk tabii. Saatlerimize göre reaktörün açılmasına bir saat vardı. O bir saat nasıl geçti bilmiyoruz. Fakat geçince dünyalar bizim oldu! Gerçekten de Renol Marslıların reaktörle aralarındaki iletişimi koparmayı başarmıştı. İlk defa Güneş’in kendisini göstermemesine sevindik.

Bir saat sonra Dimo’nun komutanlığında askeri harekâtımız başlayacaktı. Limanların çevresinde Bekçiler konuşlanmıştı. Bir saat, gemilerin enerjisinin tükenmesi için gereken süreydi. Dünya’nın çeşitli yerlerinde de oradaki gemilerin enerjilerinin tükendiği saat diliminde saldırılar başlayacaktı. Gerçekten de detaylı bir hesap kitap işine dayanıyordu mücadelenin geleceği. Ve tabii ki reaktörlerin orada canı pahasına bekleyen Renol’a.

Bir saat sonra büyük saldırımız başladı.

Arılar hâlâ en büyük müttefiklerimizdi. Al benizliler, kovanlarımızı yakmış olabilirlerdi ama yine de yeterince arı toplayıp sarı siyah dostlarımızı cam kürelerin içine yerleştirmiştik. Limanlardaki vardiya değişimlerinde arı bombalarını uzay gemilerinin içine fırlatışımızla kurtuluş savaşımız başladı.

İlk rapor on dakika sonra Dimo’dan geldi:

“Neye uğradıklarını şaşırdılar! Tekrarlıyorum, neye uğradıklarını şaşırdılar!”

Üste heyecan giderek büyüyordu.

Dimo yarım saat sonra bağlandığında müjdeyi verdi: “3 gemiyi ele geçirdik!”

Renol’un tek gemiyle neler başardığını biliyorduk. Şimdiden ele geçirilen 3 gemiyle kim bilir biz neler yapardık. Tabii bunun için Güneş’in tekrar açılması ve gemilerin bataryasının dolması gerekiyordu.

Dünya’nın her yerinden iyi haberler gelmeye devam ediyor, üste bayram havası esiyordu.

Marşlılar küresel iletişim araçlarını kesmişti ama artık çok geçti. İnsanoğlu derin uykusundan uyanmıştı bir kere.

Açıkcası Marşlıların daha çok direneceğini tahmin ediyorduk. Fakat gerçekten de bizim yanımızda pek savaşçı bir ırk sayılmazlardı. Daha akılcı davranıyorlardı. Hesapçıydılar. Bir limanı ele geçireceğimizi hesapladıkları anda “eller yukarı” dışarı çıkıp beyaz bayrak sallıyorlardı. Elbette her iki taraftan da çok kayıp yaşandı ama beklendiği kadar korkunç sahnelere sahne olmadı bu savaş.

Kardin döndü bana, “Oluyor galiba, gerçekten de oluyor!” dedi.

Dimo artık kaç gemiyi ele geçirdiklerini değil, kaç limanı ele geçirdiklerini rapor ediyordu.

Tabii tüm bu zafer haberleri Renol reaktörü patlatamazsa bir anlam ifade etmeyecekti. Mars gemileri reaktörü tamir ederlerse Güneş’in kontrolü onların eline geçer, dilediklerinde Güneş’i açıp kapayarak yeryüzü üzerindeki üstünlüğü yeniden ele geçirirlerdi. Güneş demek Dünya demekti!

“Geldiler!” dedi Vok.

Hemen Renol’a bağlandık.

“Görebiliyorum. Beş Pinokyo, iki tencere kapağı. Normalde baş ederdim ama lazerim az. Yaklaşıyorlar. Karanlığa hala ihtiyacınız var mı, onları oyalayabilirim.”

Sadece şunu söylemesi bile Renol’a hayranlık duymak için yeterliydi.

Kardin, “Hayır, Renol. Bu çok riskli. Dünya’da her şey yolunda. Reaktörü patlat ve gel kutlayalım bunu!” dedi.

Renol, “Emredersiniz!” dedi. Kardin gülümsedi.

Bir süre bekledik.

Renol tekrar bağlandı.

“Olmadı Kardin. Sekiz seri atış yaptım, hedefe gitti hepsi. Fakat reaktörün ana gövdesi çok sağlam.”

Herkes şoktaydı. O ana kadar her şey o kadar tıkırında ilerliyordu ki... Reaktörün de sekiz lazer topuyla patlatılabileceğini düşünmüştük.

Kardin hafifçe strateji masasına vurduktan sonra soluklandı ve “Renol elinden geleni yaptın, evine dön” dedi.

Renol, “Böyle olmamalıydı” dedi, sesi çok üzgün geliyordu. Sonra bir patlama sesi duyduk.

“Renol orada mısın?”

“Evet, saldırıya geçtiler. Güverteden vurdular ama sorun yok. Aklıma bir fikir geldi. Reaktörün önünde duracağım. Bu salaklara vurdurtacağım reaktörü. Lazer topları benimkinden de güçlü ve zamanlamaları berbat!”

“O yüzden ritmibozuk diyoruz ya onlara” dedi Kardin, sesinde gizleyemediği bir sevinçle.

“Öyleyse bundan faydalanmalı” dedi Renol hınzırca.

Oldukça riskli bir fikirdi bu ama Renol’a güveniyorduk. Tekrar umutlandık ve heyecanla sonucu beklemeye başladık.

On beş dakika sonra Renol’un sesini duyduk.

“Negatif Kardin. O kadar salak değiller. Ben de artık dayanamıyorum. Çok sert saldırıyorlar.”

“Kaç oradan. Eve dön.”

Bir süre ses gelmedi Renol’dan.

“Kardin...”

“Dinliyorum Renol.”

“Reaktörü patlatmanın bir yolu daha var.”

Hepimiz anlamıştık ne demek istediğini.

“Hayır Renol. Geri dön. Onlarca gemiyi ele geçirdik. Üstünlük bizde. Bunu yapma.”

“Kardin, bunu duyduğuma sevindim. Ama dönmeme yetecek kadar yemeğimin kalıp kalmadığından bile emin değilim. Peşimdeki Mars filosunu da Dünya’ya kadar hayatta idare edemem. Hepsini geç. Bunu Dünya’ya borçluyum.”

“Renol hiçbir şey borçlu değilsin. Bu bir emirdir, geri dön.”

Vok araya girdi. “Renol, kanalınızı kapattı efendim. Biz onu duyuyoruz ama o sizi duymuyor.”

Herkesin başı öne düştü.

“Marşlılar niyetimi anladı. Fena saldırıyorlar. Ama sanırım başaracağım. Reaktörün hizasına geçtiğimde bu kadar cesur atış yapamazlar.”

İki dakika sonra Renol yine bağlandı.

“Atlattım. Reaktör tam karşımda. Biliyor musunuz? Bundan daha güzeli olamazdı. Babam cesedinin uzaya gönderilmesini hayal etmişti hep. Ama bu çok pahalıya patladığından onun son dileğini gerçekleştirememiştik. Şimdi onun hayalini ben gerçekleştireceğim. Üstelik bedavaya!”

Kardin sesinin duyulmadığını bilse de dua eder gibi bir sesle, “Yapma bunu” dedi. Fakat Renol kararlıydı.

“Biliyor musunuz, eski bir şarkı var, duruma çok uygun. Hayalet Gemi’deki bir arkadaşımın öğrenmişim. Sesimin kusuruna bakmayın.”

Renol öksürdü. Sonra da ölmek üzere olan bir adamın işitemeyeceğiniz bir neşeyi şarkıyı söylemeye başladı:

“Let the sunshine in, let the sun...”

Sadece bir kere tekrarlayabilmişti ki, ses kesildi.

Sonrası... Hayatımda şahit olduğum en derin sessizlik. Yeryüzünde uzay sessizliği.

Vok konuşana kadar: “Hayalet Gemi’yle iletişim kesildi.”

Güneş’in doğduğu gün

Güneş ışınları Dünya’ya sekiz dakikada ulaşır.

O sekiz dakikada yaşadığımız duyguları anlatmanın bir yolu yok. Hüzün, zafer, pişmanlık, mutluluk, heyecan, merak ve birçok duygu birbirine dolanmıştı.

Sonra onu gördük.

Güneş’i.

Bugüne kadar onu defalarca görmüştük. Tutsak olduğumuz günlerde bile bir saatliğine de olsa o bizim ışığımız olmuştu.

Ama şimdi her zamankinden güzeldi. Bu sadece bir yıldızın bir gezegeni aydınlatması değildi. Özgür gözlerle onu izlemek, bunun için tüm benliğimizle mücadele ettiğimizi bilmek, onun bize, bizim ona ulaşmamızda rol sahibi olmamız... Her şeyi farklı kılmıştı. Kozmos’ta sadece bir toz tanesi değil, evrenin bir parçası olduğumuzu, bir nokta kadar küçük olsak da bir şeyleri değiştirebileceğimizi anlamıştık.

Sanki ilk defa izliyorduk Güneş’in doğuşunu. Bu belki de doğruydur. Çünkü Güneş’in doğuşunu ilk defa özgür gözlerle seyreliyorduk.

Bu anın keyfini gözümde güneş gözlükleriyle çıkaracak halim yoktu.

Güneşe çıplak gözlerimle dosdoğru baktım. Tabii çok geçmeden gözlerim kamaştı.

Hemen gökyüzüne çevirdim kafamı. Sonsuz mavilikte minik minik renkli noktacıklar, çizgiler, halkalar uçuşuyordu şimdi.

Belki de Renol onların arasındaydı. Simasını hiç görmesem de, Renol’u o ışık taneciklerinden birine çok benzetmişim. Kim bilir, yıldız tozu olmuş, sekiz dakikada gelmişti buraya.

Mücadelemiz başladığından beri kaybettiğimiz arkadaşlarımız da o ışık patlamalarının arasındaydı. Bir olmuşlar, bulutların arasında dans ediyorlardı.

O parıltıların arasında Marslıları da gördüm. Gezegenleri yaşanmaz hale gelince yaşamak için mecburen dünyamıza gelen, buraya uymak için her şeyi yapan ve burada hayatlarını kaybeden Marslıları...

Bir süre sonra hepsi kayboldu ve görüntü normale döndü.

Dünya da beş altı ay sonra normale döndü. Marslılar (Lio haini dahil!) tencere kapaklarına binip yeni evler aramak üzere uzaya açıldılar. Ben yine de her gün doğumunda Güneş'i seyretmeye devam ettim. Gözüm kamaşınca o ışık tanecikleri yeniden ortaya çıkar, bana yaşadığımız o günleri hatırlatırdı.

Belki bir gün Dünya gerçekten son bulduğunda biz de yaşamak için diğer gezegenlere gideceğiz, başka türlerin yönettiği dünyaları ziyaret edeceğiz.

O zaman geldiğinde, Marslıların düştüğü hataya düşmeyeceğimizi umuyorum. Çünkü ışığı, umudu, özgürlüğü elinden alınan bir tür ne pahasına olursa olsun, onu geri alır. Bunu artık belgesellerden değil, kendimizden biliyorum.

Sonuçta hangi türden olursak olalım, yaşamaya mecburuz. Kendimiz için olmasa bile, çocuklarımız için. Gelecek nesillere yaşanabilir bir dünya bırakmak için...

Ben de artık Bego için yaşıyorum.

Doğuma sadece bir hafta kaldı.

Oğlumun müziğe yetenekli olduğunu şimdiden hissediyorum.

Tekmeleriyle hep bir tempoyu tutturuyor, inanmazsınız ama bir davulcu gibi ritmi asla kaçırmıyor.

Umarım ileride babasına çekmez.